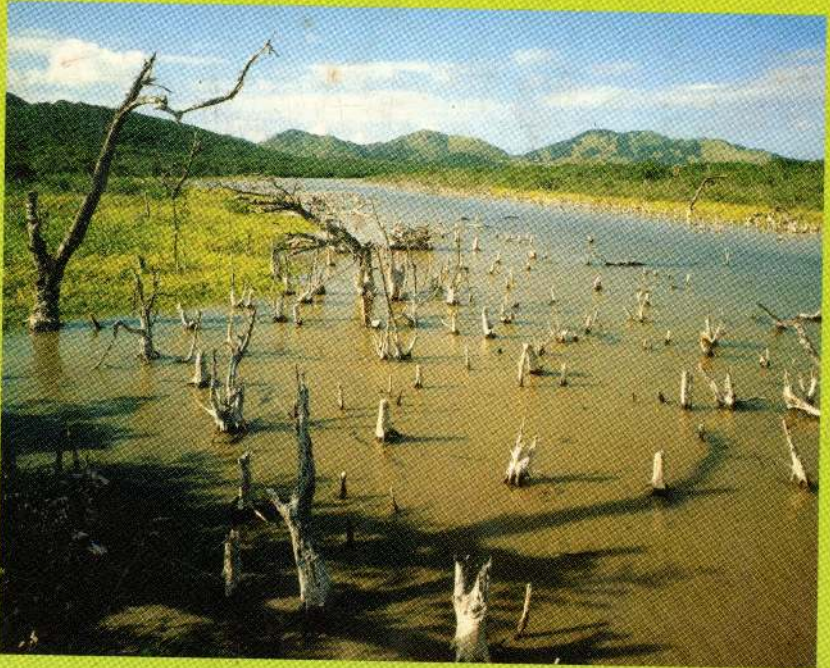

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில்

நழித்து சிறுகதைகள்

ஆ. இரத்தினவேலோன்

வரலாறு மூலம்

இருபதாம் நூற்றாண்டு இறுதியில் ஈழத்துச் சிறுகதைகள்

[திறனாய்வு சார்ந்த பத்தி எழுத்துகள்]

ஆசிரியர் :

புலோலியூர் ஆ . இரத்தினவேலோன்

மணிமேகலைப் பிரகரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

7, (ப.எண்.4) தணிகாசலம் சாலை.

தியாகராய நகர். சென்னை - 600 017,

தொலைபேசி : 2434 2926

தொலை நகல் : 0091 - 44 - 2434 6082

மின் அஞ்சல் : manimekalai@eth.net

இணைய தளம் : www.tamilvanan.com

நூல் விபரம்

நூல் தலைப்பு	➤ இருபதாம் நூற்றாண்டு இறுதியில் ஈழத்துச் சிறுகதைகள்
ஆசிரியர்	➤ ஆ.இரத்தினவேலோன்
மொழி	➤ தமிழ்
பதிப்பு ஆண்டு	➤ 2006
பதிப்பு விபரம்	➤ முதல் பதிப்பு
உரிமை	➤ ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	➤ 11.6 கி.கி
நூலின் அளவு	➤ கிரௌன் சைஸ் (12 ½ X 18 ½ செ.மீ.)
அச்சு எழுத்து அளவு	➤ 11 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	➤ XVIII + 262 = 280 பக்கம்
இந்திய விலை	➤ ரூ.70.00
இலங்கையில் விலை	➤ ரூ. 250.00
அட்டைப்பட ஒவியம்	➤ ஐஸ் கிராபிக்ஸ்
லேசர் வடிவமைப்பு	➤ எக்ஸ்பிரஸ் கம்ப்யூட்டர்
அச்சிட்டோர்	➤ பி.வி.ஆர். பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-14.
நூல் கட்டுமானம்	➤ தையல்
வெளியிட்டோர்	➤ மணிமேகலைப் பிரசுரம் சென்னை - 17.

...கீழ்க், பிழைக்கியவர்கள் பற்றிக் ஆராய்வு
...தரிகள் தெரிவிக்கும் உயர் குருவான தலை கலை
...செய்க்கல்களையும் - அந்த மூலம் இத்தகைய
...அறிவும் பிழைக்கியும் இத்தகைய செய்கல்களை
...புரிந்துகொள்வதற்கு உயர் குருவானவரும்
...பிழைக்கல்களும் அந்தமே ம. க. கீழ்க் செய்கல்கள்.

...செய்கல்களும் பிழைக்கல்களும் செய்கல்கள்
...விழைந்த செய்கல்கள் தலைவர்கள் கலை வித்தி
...முறையிலும் தலைவர்களிடும் விழைந்த செய்கல்கள் இத்தகைய
...தலைவர்களை விடும் செய்கல்களும் அந்த மூலம்
...தலைவர்களும் இத்தகைய செய்கல்களை
...இத்தகைய செய்கல்களும் செய்கல்கள்.

...செய்கல்களும் பிழைக்கல்களும் செய்கல்கள்
...விழைந்த செய்கல்கள் தலைவர்கள் கலை வித்தி
...முறையிலும் தலைவர்களிடும் விழைந்த செய்கல்கள் இத்தகைய
...தலைவர்களை விடும் செய்கல்களும் அந்த மூலம்
...தலைவர்களும் இத்தகைய செய்கல்களை
...இத்தகைய செய்கல்களும் செய்கல்கள்.

**என்னருமை
ஐயாவுக்கும்
அம்மாவுக்கும்
இந்நூல்
அர்ப்பணம்!**

...செய்கல்களும் பிழைக்கல்களும் செய்கல்கள்
...விழைந்த செய்கல்கள் தலைவர்கள் கலை வித்தி
...முறையிலும் தலைவர்களிடும் விழைந்த செய்கல்கள் இத்தகைய
...தலைவர்களை விடும் செய்கல்களும் அந்த மூலம்
...தலைவர்களும் இத்தகைய செய்கல்களை
...இத்தகைய செய்கல்களும் செய்கல்கள்.

அணிந்துரை

Uடைப்பிலக்கியங்கள் பற்றிய ஆழமான அறிவும் தேர்ச்சியும் உள்ள ஒருவரால் தான் நல்ல விமர்சனங்களையும் எழுத முடியும். இத்தகைய அறிவும் தேர்ச்சியுமே இரத்தின வேலோனைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடிய ஓர் எழுத்தாளனாகவும் விமர்சகனாகவும் ஈழத்தில் பிரகாசிக்கச் செய்கின்றன.

மென்மையான பேச்சு, எவரையும் நோகடிக்க விரும்பாத செயல்கள், திறமையைக் கண்டவிடத்துப் பாராட்டி ஊக்கமளிக்கும் பெருந்தன்மை, இலக்கிய உலகில் நிறையவே சாதிக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பு, ஓயாத உழைப்பு, இவைதான் இரத்தின வேலோனை இனங் காட்டும் அடையாளங்கள்.

வடமராட்சியில் புலோலி - புற்றளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டு யாழ். ஹாட்லிக் கல்லூரியில் கற்றுத் தேறிய வேலோன் தனது எதிர்காலத்தைப் பட்டயக் கணக்காளர் என்ற பதவிக்குள் முடக்கிக் கொள்ள முயன்ற போதும் இலக்கிய தாகம் அவரைத் திசை திருப்பியது.

1977 இல் இவரது இலக்கியப் பயணம் தொடங்குகிறது. வடமராட்சி மண்ணின் செழுமைகளையும் வாழ்வியல் அம்சங்களையும் வெகு அழகாகத் தனது சிறுகதைகளில் படம் பிடித்துக் காட்டியவர் இரத்தின வேலோன். இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான 'புதிய பயணம்', 1996 இல்

வெளியானது. தொடர்ந்து அடுத்த ஆண்டான 1997 இல் 'விடியட்டும் பார்ப்போம்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியையும் அறுவடை செய்தார். இத்தொகுதி அவ்வாண்டில் சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதிகளுள் ஒன்றாக 'விபவி'யால் விதந்துரைக்கப்பட்டது குறிப்பிடற்பாலது.

அதன் பின்னர் 'நிலாக்காலம்', 'விடியலுக்கு முன்', 'திக்கற்றவர்கள்', ஆகிய தொகுதிகளை அறுவடை செய்தார். 'நிலாக்காலம்' வடகிழக்கு மாகாண 'சாகித்ய' விருந்தினை வென்றது.

சிறுகதைகளுடன் தனது இலக்கிய ஆற்றலை மட்டுப்படுத்திக் கொள்ள விரும்பாத இவரது காத்திரமான பத்தி எழுத்துக்கள் அவ்வப்போது சுடர், வீரகேசரி, தினகரன், தினக்குரல், விபவி, சரிநிகர், ஞானம், ஆதவன் போன்ற பத்திரிகைகளில் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. இவற்றுள் சிறுகதைத் தொகுதிகள் பற்றிய விமர்சனக் குறிப்புகளைத் திரட்டி இந்த நூலை இலக்கிய உலகுக்குத் தற்போது தருகிறார்.

இந்த நூல் அவரது திறனாய்வுப் பார்வையின் ஆழத்தை அறிய உதவுவதோடு இலக்கிய உலகில் அவர் நிலையான தடம் பதிப்பதற்கு இன்னொரு படிக்கல்லாக அமையும் என்று நம்புகிறேன்.

-மண்கூர் அசோகா

8/22, பிள்ளையார் கோவில் வீதி,

1 ஆம் குறுக்குத் தெரு, கல்லடி

முன்னுரை

இருபதாம் நூற்றாண்டு இறுதியில் ஈழச் சிறு கதைகள் என்னும் இந்நூலில் இடம் பெறும் கட்டுரைகளில் பேசப்படும் சிறுகதைத் தொகுதிகளை ஆக்கிய மிகப் பெரும்பாலான படைப்பாளிகளின், மிகப் பெரும்பான்மையான கதைகள் இலங்கையின் தேசிய தமிழ்த் தினசரிகளில் வெளியானவை.

நண்பர் புலோலியூர் ஆ.இரத்தின வேலோன் எழுதிய இக்கட்டுரைகள் கூட ஓரிரண்டு ஆண்டு களுக்குள் அவர் ஞாயிறு தினக்குரலினூடாகவும் பிற பத்திரிகைகள் வாயிலாகவும் எழுதியவையே.

பொதுவாக, எந்தவொரு ஆக்கத்தினது தரத்தையும் போக்கையும் நிர்ணயிப்பதில் அவ்வாக்கம் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளும் பிரசுர களமும் பெரும் செல்வாக்கு செலுத்துகிறது. உதாரணமாக சரிநிகரில் வெளியாகும் படைப்புகளில் குறிப்பிட்ட ஒரு போக்கை தெளிவாக நாம் காணலாம்.

இலங்கையிலும் சரி, தமிழகத்திலும் சரி 'முகாம்'களை வளர்த்தெடுப்பதில் இந்த அமிசமும் முக்கிய பங்காற்றியது எனலாம். அவ்வாறே இதன் மறுதலையும் உண்மையாகும்.

எனவே, இக்கட்டுரைகளின் தாரதம்மியங்களை ஆராய்ப்புகும் ஒருவருக்கு இலங்கையின் தேசிய தமிழ்த் தினசரிகளின் இலக்கிய, அரசியல், சமூக, பொருளாதாரக் கொள்கைகள், அவற்றின் போக்குகள் என்பன பற்றிய புரிதல் அவசியமானது.

படைப்பாளி, படைப்பு, பிரசுர களம், வாசகன், புத்தக வெளியீடு, சந்தைப்படுத்துதல் ஆகியவற்றுக் கிடையேயான தொடர்புகளையும் நாம் கவனத்தி லெடுக்க வேண்டும்.

படைப்பாளி, படைப்பு, வாசகன் ஆகிய காரணிகள் முற்றிலும் அகவயப்பட்டனவாகவும் பிரசுர களம், புத்தக வெளியீடு, சந்தைப்படுத்தல் ஆகியன முற்றிலும் புறவயப்பட்டனவாகவும் தமது தொடர்பு களைப் பேண நிர்ப்பந்திக்கின்றன.

சந்தைப்படுத்தல் என்னும் காரணி (விருதுகளும், பரிசுகளும், விழாக்களும் அடங்கியது இது) ஒரு ஆக்கத்தின் தரத்தின் மீது சாதகமான அம்சங்களை விட பாதகமான அம்சங்களையே சுமத்துகிறது.

இவற்றையும் மீறி கழுவுகிற மீனில் நழுவுகிற மீனாக, கண்ணிவெடி வைத்து விட்டு காத்திருக்கும் கரந்தடிப் படையினன் போல, சிலவற்றையேனும் சொல்வதற்கு ஒரு தனித்திறமை வேண்டும்.

எல்லோருடனும் சுமுகமாக உறவைப் பேண விரும்பும் நண்பர் வேலோனுக்கு இது ஓரளவு கைவரப் பெற்றிருக்கிறது என்பது மிகவும் சந்தோசம் தருகிறது.

உதாரணமாக 'இன்று தமிழின் வாசகப் பரப்பு சருவதேசியத்திற்கும் விரிவடைந்து வருகின்றது. எப்போதும் வாசகன் புதிய படைப்புத் திறனை அனுபவிக்கும் ஆவலுடன் இருக்கின்றான். அதனால் வெளிநாடுகளின் சிறப்பான இலக்கியங்களையும்

படித்து தமது கலைப்பதிவுகளை அடர்த்தியான தாகவும் விசாலமானதாகவும் ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டிய ஒரு நிர்ப்பந்தத்திற்கு எமது எழுத்தாளர்கள் ஆளாகுகின்றனர்.

ஆக்கப் பண்பினையும், சிருஷ்டித்திறனையும் உயர்த்துவதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் நன் முயற்சிகள் புதிய சகத்திரத்தில் புதிய கரு, புதிய சொல், புதிய நடை, புதிய வடிவம் கொண்டு புத்திலக்கியம் படைக்கும் இலக்கிற்கு எம்மை அழைத்துச் செல்லட்டும்!' என அவர் எழுதியிருப்பதைச் சுட்டலாம்.

வேகமாகப் பயணிக்கும் உலகில் மேலும் வேகமாகப் பயணிக்க வேண்டியவர்களாக நாம் உள்ளோம். நவீனத்துவம், தேடல் என்பவற்றின் அர்த்தமே இப்பயணத்தின் வேகத்துடன் நாமும் ஈடு கொடுத்து எம்மை மாற்றியமைத்து, மறு சீரமைத்துக் கொள்ளாதலிலே சித்திக்கின்றது என நான் கருதுகிறேன்.

ஈழச் சிறுகதைகள், படைப்புக்கள் என்னும் தளத்திலிருந்து தமிழ் படைப்புகள், உலக இலக்கியம் என்னும் விரிந்த தளத்தினுள்ளும் பிரவேசித்து மேலும் பல ஆக்கங்களை எழுதுமாறு நண்பர் வேலோன் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளும் உரிமை எனக்கும் உங்களுக்கும் உண்டெனவும் நம்புகிறேன்.

ஈழத்தில் வெளியாகும் நூல்கள் பற்றிய விபரங்கள் பலவற்றையும், ஈழத்தின் படைப்பாளிகள்

பற்றிய விபரங்கள் பலவற்றையும், ஈழ இலக்கியத்தின் வரலாற்றின் முக்கியமான விடயங்கள் பற்றிய சில விபரங்களையும் இந்நூல் கொண்டிருக்கிறது. இவற்றை எல்லாம் சேகரிப்பதிலும், படிப்பதிலும் நண்பர் வேலோன் பெரும் நேரத்தையும், உழைப்பையும் செலவிட்டிருப்பது பாராட்டுக்குரியது.

எனினும், இதன் காரணமாகப் பரந்த தளத்தினுள் அவர் பிரவேசிப்பதற்குத் தடைகள் ஏற்படுவதையும் இங்கு சுட்டிக்காட்ட வேண்டும். தெரிந்தெடுத்துப் படிப்பதில் உள்ள சுகத்தை இவர் இச்சுமை காரணமாக இழந்து விடுவது வருத்தத்துக்குரியது.

எதையும் திட்டமிட்டு ஒழுங்காகச் செய்பவரும், காரிய சித்தியில் கண்ணாக இருப்பவரும், எல்லோருடனும் சுமுக உறவை பேண விழையும் இனிய மென்மையான சுபாவமுடையவருமான நண்பர் வேலோன் இக்கண்டத்தை இலகுவில் கடந்து விட வேண்டுமென விரும்புகிறேன்.

அதன் பயனாகவே, இனிய தமிழ் வாய்த்த புலோலியூர் ஆ. இரத்தின வேலோன் எமக்குப் பல அரிய நூல்களைத் தர வல்லவராவார்.

- ரஞ்சகமார்

கொழும்பு.

25-12-2005

நுழைவாயிலில்...

இத்திறனாய்வு சார்ந்த பத்தி எழுத்துக்கள் உருவாகுதற்குத் தமது நூல்களை அன்பளிப்புச் செய்த எழுத்தாள அன்பர்களுக்கும்; இப்பத்திகளைத் 'தினக்குரல்' பத்திரிகையில் பிரசுரித்து உதவிய அதன் பிரதம ஆசிரியர், ஞாயிறு தினக்குரல் பொறுப்பாசிரியர் மற்றும் நிர்வாகத்தினருக்கும், மற்றும் சரிநிகர், விபவி, ஞானம், ஆதவன் ஆகிய பத்திரிகை ஆசிரியர்களுக்கும்; இத் தொடரை எழுத உற்சாகம் அளித்த எந்தை வே. ஆறுமுகம் தாய்மாமனார் க.சதாசிவம் மற்றும் இலக்கிய அன்பு நெஞ்சங்களுக்கும்; உசாத்துணைக்குதவிய நூல் ஆசிரியர்களுக்கும் எனது இதயத்து நன்றிகள்!

இத்தகைய எனது கட்டுரைகள் 45 ஐயும் மிக்க ஆர்வத்துடனும் இரசனையுடனும் படித்து தனது இலக்கிய ஆளுமையினை சுருக்கமான தொரு முன்னுரையாகப் பதிவு செய்திருக்கும் என் பள்ளித் தோழன் ரஞ்சகுமாருக்கும் அணிந்துரை எழுதிய அக்கா மண்டூர் அசோகா அவர்களுக்கும் என்றும் நான் நன்றியுடையவனாவேன்.

இக்கட்டுரைகள் 'அ', 'ஆ', 'இ' என முப்பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஈழச் சிறுகதைகளின் வளர்ச்சி நிலையினை காலரீதியாகப் பகுதி 'அ' உம் பிரதேசரீதியாகப் பகுதி 'ஆ' உம் பேச, பொதுப்படையாகப் பகுதி 'இ' கூறி நிற்கின்றது. இக்கட்டுரைகள் 45 னூடாகவும் இருபதாம் நூற்றாண்டின்

நடுப்பகுதியிலிருந்து இறுதிவரை ஈழச்சிறுகதைகளின் செல்நெறி ஓரளவிற்காவது கூறப்பட்டிருக்கிறது என்பது எனது எதிர்பார்ப்பு.

என் இலக்கியதேலுக்கு என்றும் என்னுடன் தோள்கொடுத்து நிற்கும் துணைவியார் சாந்தகுமாரி, பாசமகள் மீரா, ஆசைமகன் துவாரகன் ஆகியோருக்கும் இத்தருணத்தில் எனதன்பினைத் தெரிவித்துக் கொள்வது அவசியம். அத்துடன் இந்நூலை வெளிக்கொணரும் சென்னை மணிமேகலைப் பிரசுரத்தாருக்கும் குறிப்பாக நண்பர் ரவி தமிழ்வாணன் அவர்கட்கும் எனது நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

எனது எட்டாவது நூலாக வெளிவரும் இந்நூலிற்கும் வழமைபோல வாசகர்களாகிய உங்களது ஆதரவினையும் வேண்டி நிற்பதோடு... எனது அன்பு கலந்த நன்றியினையும் தெரிவித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன்.

மீண்டும் சந்திப்போம்...

என்றும் அன்புடன்

புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்

191/23 ஹைலெவல் வீதி,
கிருலப்பனை, கொழும்பு - 06

இலங்கை
0112-513336

உள்ளே...

அ

சம்பந்தன் சிறுகதைகள்	- சம்பந்தன் -----	1
ஈழகேசரி சிறுகதைகள்	- செங்கை ஆழியான் (தொகுப்பு) ----	10
சிறுகை நீட்டி	- இளம்பிறை எம்.ஏ.ரஹ்மான் -----	18
அங்கையன் கதைகள்	- அங்கையன் கயிலாசநாதன் -----	24
சமுதாயத் தோப்பில் சாய்ந்த தென்னைகள்	- அன்ரன் செல்வக்குமார் -----	31
பிறந்த மண்	- புர்கான் பீ இஃப்திகார் -----	36
மனத்தூறல்	- ந.பார்த்தீபன் -----	41
புதிய வீட்டில்	- சோ.ராமேஸ்வரன் -----	46
எங்கள் தேசம்	- லெ.முருகபூபதி -----	51

ஆ

கொட்டியாரக் கதைகள்	- வ.அ.இராசரத்தினம் -----	58
அந்த ஆவணி ஆறு	- ச.அருளானந்தம் -----	64
மாங்கல்யம் தந்து நீயே...	- ராணி சீதரன் -----	70
கமகநிலா	- ஆ.மு.சி. வேலழகன் -----	75
வேட்கை	- நீர்வை பொன்னையன் -----	80

சிவாவின் சிறுகதைகள்	- வண்ணை சே.சிவராஜா -----	87
நாட்கள், கணங்கள், நமது வாழ்க்கைகள்	- த.கலாமணி -----	91
எழு சிறுகதைகள்	- பதின்மூவர் கதைகளின் தொகுப்பு	97
ஒரு தேவதைக் கனவு	- கெக்கிராவ ஸஹானா -----	104
ஒரு நாட் பேர்	- புலோலியூர் க.சதாசிவம் -----	113
வரண்டுபோன மேகங்கள்	- திக்குவல்லை கமால் -----	124

இ

கசின் சிறுகதைகள்	- கசின் -----	133
மறுமலர்ச்சிக் கதைகள்	- செங்கை ஆழியான் -----	138
பாதை	- நீர்வை பொன்னையன் -----	143
யாழ் இனிது	- ஐ.சாந்தன் -----	147
வாழ்வு ஒரு வலைப்பந்தாட்டம்	- கோகிலா மகேந்திரன் -----	150
நினைந்தமுதல்	- ஒட்டமாவடி அறபாத் -----	157
வெளிச்சம்	- லெ.முருகபூபதி -----	162
மலையகச் சிறுகதைகள்	- தெளிவத்தை ஜோசப் -----	171
ஈகைப் பெருநாள் கதைகள்	- மானா மக்கீன் -----	179

வடக்கு வீதி	- அமுத்துலிங்கம் -----	184
நீதிபதியின் மகள்	- ராஜஸ்ரீகாந்தன் -----	189
ஒரு மழைக்கால இரவு	- தாமரைச் செல்வி -----	195
புதிய பரிமாணம்	- புலோலியூர் க. சதாசிவம் -----	201
காணிக்கை	- யூ.எல். ஆதம்பாவா -----	207
சிறகொடிந்த பறவைகள்	- மண்டுர் அசோகா -----	210
குமுறல்கள்	- கனகசபை தேவகடாட்சம் -----	214
அழியும் கோலங்கள்	- புலோலியூர் க.தம்பையா -----	219
இருமை	- கே.எஸ். சிவகுமாரன் -----	225
மெல்லத் தமிழ் இனி...	- புலோலியூர் செ.கந்தசாமி -----	232
உம்மாவுக்கு ஒரு சேலை	- திக்குவல்லை ஸப்வான் -----	236
பஞ்சம்	- சோ.ராமேஸ்வரன் -----	242
அரசி உலக நாச்சியார்	- வாகரை வாணன் -----	247
பொன்னாச்சி பிறந்த மண்	- வெற்றிவேல் விநாயகமூர்த்தி -----	251
கலையாத மேகங்கள்	- ஒலுவில் அமுதன் -----	254
குமுறுகின்ற எரிமலைகள்	- மரீனா இல்யாஸ் -----	258

புலோவியூர் இரத்தினவேலோன் எழுதிய நூல்கள்

சிறுகதைகள்

- ♦ புதிய பயணம் ----- (1996)
- ♦ விடியட்டும் பார்ப்போம் ----- (1997)
- ♦ நிலாக்காலம் ----- (2002)
- ♦ விடியலுக்கு முன்... ----- (2004)
- ♦ திக்கற்றவர்கள் (மணிமேகலை பிரசுரம்) ----- (2005)

பத்தி எழுத்துக்கள்

- ♦ புதிய சகத்திரப் புலர்வின் முன் ஈழச் சிறுகதைகள்
முதலாம் பதிப்பு ----- (1999)
- இரண்டாம் பதிப்பு ----- (2000)
- ♦ அண்மைக்கால அறுவடைகள் ----- (2001)
- ♦ இருபதாம் நூற்றாண்டு இறுதியில்
ஈழத்துச் சிறுகதைகள் (மணிமேகலை பிரசுரம்) ----- (2006)

பெற்ற விருதுகள்

- ♦ வடக்கு கிழக்கு மாகாண சாகித்ய விருது ----- (2002)
- ♦ கனக செந்தி கதா விருது ----- (2003)

சிறுகதைகள் பெற்ற கௌரவம்

- ♦ எம்.திருமகள், தமிழ் சிறப்புக் கலைமாணித் தேர்விற்காக
இவரது சிறுகதை நூல்களை ஆய்வு செய்து
யாழ் பல்கலைக் கழகத்திற்குச் சமர்ப்பித்தார் ----- 2004

வினாக்கள் மற்றும் விடைகள்
 மறுபதிப்பு

முக்கியப் பகுதி

- 1. வினாக்கள் 100
- 2. விடைகள் 100
- 3. வினாக்கள் 100
- 4. விடைகள் 100
- 5. வினாக்கள் 100
- 6. விடைகள் 100

மேலும் கவனிக்கவும்

- 7. வினாக்கள் 100
- 8. விடைகள் 100
- 9. வினாக்கள் 100
- 10. விடைகள் 100
- 11. வினாக்கள் 100
- 12. விடைகள் 100

குறிப்பு

- 13. வினாக்கள் 100
- 14. விடைகள் 100

வினாக்கள் மற்றும் விடைகள்

- 15. வினாக்கள் 100
- 16. விடைகள் 100

சம்பந்தன் சிறுகதைகள்

சம்பந்தன்

சிறுகதை என்றால் என்ன என்பதற்கு வரையறையான இலக்கணம் எவையும் கூறமுடியாவிட்டாலும், ஒரு குறிக்கோளை விரிக்கும் கதை என்றோ; சம்பவமொன்றினைத் தொற்றவைக்கும் சித்திரிப்பு என்றோ; பாத்திரமொன்றின் உளவியல் வெளிப்பாடு என்றோ; கரு, நடை, உத்தி கொண்ட ஒரு கலை வடிவம் என்றோ சிறுகதையினைக் கொள்ள இடமுண்டு.

மாப்பசான், ஓ ஹென்றி, செக்கோவ் போன்றோர் மீலை நாடுகளில் சிறுகதையின் பிதாமகர் ஆகக் கொள்ளப்படுகின்றனர். ஈழத்தைப் பொறுத்தவரை சிறுகதையின் முகிழ்ப்பு 1860-1875 காலகட்டத்தில் நிகழ்கின்றது. 'உதயதாரகை' யில் எழுதிவந்த ஆனால்ட்

சதாசிவம்பிள்ளை, மற்றும் பண்டிதர் சந்தியாகோ சந்திரவர்ணம் பிள்ளை, தம்பிமுத்துப்பிள்ளை முதலானோர் ஆரம்ப கால சிறுகதைக்குக் கால்கோளிட்டதாக செங்கை ஆழியான் போன்றோரின் ஆய்வுகள் கூறுகின்றன.

1898இல் 'ஹைதர்ஷா சரித்திரத்தை' வெளிட்டதில் ஐதரூஸ் லெப்பை மரைக்கார் முஸ்லிம்களது எழுத்து முயற்சிக்கு முன்னோடியாகின்றார்.

இதன் பின்னர் 1915-1917 காலப் பகுதியிலேயே சுப்பிரமணிய பாரதியார், வ.வெ.சு. ஐயர், அ.மாதவய்யா முதலானோர் முயற்சியினால் தமிழ் நாட்டில் சிறுகதை தோற்றம் பெறுகிறது. ஆனாலும் இதுகால வரையில் இக் காலகட்டத்திலிருந்தே தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாறு எழுதப்பட்டு வருமளவிற்கு சிறுகதை வடிவத்திற்கு உட்பட்ட கதைகளாக வ.வெ.சு. ஐயரின் நடைமுறைப் பிரச்சினைகளைச் சித்திரிக்கும் கதைகளான 'குளத்தங்கரை அரசமரம்', 'கமல விஜயம்' போன்றனவே முதன் முதலில் விளங்கின.

ஏறத்தாழ இதே காலப் பகுதியில் அதாவது ஐந்து ஆண்டுகளின் பின்பாக; குறிப்பாக 1920க்குப் பின்னர் கோ. நடேசய்யர் எழுத்துலகில் இனங்காணப்பட்டதாகவும், பாரதியைப் போல் வ.வெ.சு. ஐயரைப்போல் இலக்கியத்தை விடவும் மக்களின் எழுச்சியையே 'திரு.இராமசாமி சேர்வையின் சரிதம்' உட்பட்ட தனது

கதைகளில் இவர் பிரதானப்படுத்தியதாகவும் மலையகச் சிறுகதை வரலாற்றில் தெளிவத்தை ஜோசப் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1930 களின் முற்கூறு அதாவது 'மணிக்கொடி' கால கட்டமானது வடிவம், உள்ளடக்கம் போன்ற அமிசங்களுடன் சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டதில் மிக முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இந்த வகையில் தம்மைத் தவிர்த்து சிறுகதை வரலாறு அமைய முடியாத ஒரு நிலையினை புதுமைப் பித்தன், கு.ப.ரா.ந.பிச்சமூர்த்தி, கு. அழகிரிசாமி, மௌனி, லா.ச.ராமாமிர்தம், பி.எஸ். ராமையா போன்றோர் ஏற்படுத்துகின்றனர்.

இதே கால கட்டத்தில் ஈழத்தில் சுயா(சு. நல்லையா), ஆனந்தன் (பண்டிதர் சச்சிதானந்தன்), பாணன், சோ.சிவபாதசுந்தரம் ஆகியோர் சிறுகதை முயற்சியில் ஈடுபடுகின்றனர். ஈழத்தின் உன்னதமான முதல் சிறுகதையான 'தண்ணீர் தாகம்' இவர்களுள் ஒருவரான ஆனந்தனாலேயே எழுதப்பட்டது என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

ஆனாலும் உருவம், உள்ளடக்கத்தினை நிறைவுற அமைத்து, ஈழச் சிறுகதைக்குப் புது ரத்தம் பாய்ச்சிய திருமூலவராக சி. வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன் எனும் ந.சிவஞானசுந்தரம், சம்பந்தன் ஆகிய மூவரையுமே ஈழ ஆய்வு முயற்சிகள் கூறுகின்றன. இம்மூவரும் முப்பதுகளின் கடைக்கூற்றிலிருந்து சிறுகதை முயற்சியில் ஈடுபட்டார்கள்.

ஆரம்ப கால தமிழ்ச் சிறுகதைகளுள் வகையான கதைகளாக அல்லது உன்னத படைப்புகளாகப் பொதுவாக; புதுமைபித்தனின் 'ஒரு நாள் கழிந்தது', கு.ப.ரா.வின் 'கனகாம்பரம்', கு. அழகிரிசாமியின் 'தவப்பயன்', இலங்கையர்கோனின் 'வெள்ளிப் பாதரசம்', சி.வைத்திலிங்கத்தின் 'பாற்கஞ்சி' ஆகிய ஐந்து கதைகளையுமே உசாத்துணை கொள்வர். இதில் இருவராகத் திருமூலவரில்; இலங்கையர்கோனையும் சி.வைத்திலிங்கத்தையும் தவறாது குறிப்பிடுமளவிற்கு; இயல்பான உரையாடல் வாயிலாகச் சம்பவங்களை நகர்த்தி, கிராமிய வாழ்வியலைத் தமது படைப்புகளில் சித்திரித்துக் காட்டுவதில் இவர்கள் வல்லவராகத் திகழ்ந்தார்கள். உருவமும் உள்ளடக்கமும் இவர்களது கதைகளில் விரவிக்காணப்பட்டன.

மாறாக; நாவலர், பண்டிதமணி போன்றோரின் பாரம்பரியத்தின் தொடர்ச்சியாகத் தன்னை இனங்காட்டும் சம்பந்தன் தனது கதைகளில் ஈழத்து யதார்த்த வாழ்வினைச் சித்திரிக்கவில்லை. "கலைமகள் வாசகருக்காக அவர் எழுதியிருப்பதால் ஈழச் சூழலையோ சம்பவங்களையோ இந்நாட்டின் மொழி நடையையோ அவர் பின்பற்றியிருக்கச் சந்தர்ப்பம் இருந்திருக்கவில்லை" என ஓரிடத்தில் இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன் சம்பந்தனின் செல்நெறிக்கு நியாயம் கற்பித்திருப்பதையும் இங்கு நினைவில் கொள்ளல் தகும்.

கலைமகள் சஞ்சிகையில் 1938 இல் பிரசுரமான "தாராபாய்" என்ற சிறுகதை மூலம் தனது 25 ஆவது வயதில்

எழுத்துலகில் பிரவேசித்து, 'அருட் செல்வன்' என்ற புனைபெயரிலும் எழுதிய சம்பந்தன் ஏறக்குறைய இருபது கதைகள் வரையே எழுதியிருக்கிறார். இவற்றுள் 'புத்தரின் கண்கள்' என்ற கதை தவிர்ந்த மற்றைய அனைத்துமே சமூகப் பிரச்சினைகள் பற்றிய சித்திரிப்பு களே. இவற்றுள் பன்னிருகதைகள் கலைமகளிலும், ஐந்து கதைகள் ஈழகேசரியிலும் ஏனையவை மறுமலர்ச்சி, கிராம ஊழியன், கலைச்செல்வி போன்றவற்றிலும் பிரசுரமாகியுள்ளதும் குறிப்பிடத் தக்கன.

இவற்றுள் மகாலக்ஷ்மி, மதம், சலனம், விதி, தூமகேது, இரண்டு ஊர்வலங்கள், அவள், துறவு, சபலம், பிரயாணி ஆகிய பத்துக் கதைகளைத் தொகுத்து 'சம்பந்தன் சிறுகதைகள்' எனும் மகுடத்தில் இலங்கை இலக்கியப் பேரவையினர் வெளிக் கொணர்ந்திருக்கும் முயற்சியானது தற்கால சந்ததியினர் சம்பந்தனின் எழுத்தின் தன்மையினை உணர்ந்து கொள்ள வழியமைத்துள்ளது.

'யதார்த்தப் பண்பில் வரும் தேசிய இலக்கியங்கள் சருவ தேசிய இலக்கியங்களுக்கு ஒவ்வாதது!' என்ற கோட்பாடு கொண்ட சம்பந்தன் காவிய மரபுடன் தமிழ்ச் சிறுகதையில் நகர்ந்த திசை பெரிதும் நம்பிக்கையளித்தது. இந்த வகையில் இந்திய வகுப்புக் கலவரத் தினைப் பின்னணியாகக் கொண்டு, பிரசாரமாக அன்றிப் பிரச்சினையை விபரித்த முறைமையில் இவர் எழுதிய மதம்' என்ற சிறுகதை இவரது படைப்புகளில் உன்னத படைப்பாகக் கொள்ளத் தக்கது.

வகுப்புக் கலவரம் உச்ச நிலையில் இருந்த காலகட்டத்தில் ஒரு பொழுதில் முஸ்லிம் பெண்ணாகிய சலீமாவைக் காப்பாற்றிச் செல்கிறான் ஹிந்துவான சந்திரநாத்.

“இவ்வளவிற்குப் பிறகும் என்னை எதற்காகக் காப்பாற்றினீர்கள். நான் போக வேண்டும்”

சலீமா நிறுத்துமுன்பே சந்திரநாத் தொடர்ந்தான்.

“எங்கே போக வேண்டும் என்கின்றாய்?”

“எங்கேயா?? முஸ்லிம்கள் என்று பிறந்த ஒரு குற்றத்திற்காக அநியாயமாக யார் யார் கொல்லப்பட்டார்கள்... அவர்கள் செத்துக் கிடக்கும் இடத்துக்குத் தான் நான் போக வேண்டும்.”

எக்காலத்திற்கும் எத்தேசத்திற்கும் பொருந்தத்தக்க தான ஆத்ம உணர்வுகள் மற்றும் மானுட விழுமியங்கள் பற்றிய இவரது சிந்தனைகளும், அவற்றினைச் சித்திரிக்கும் முறைமையுமே திருமூலவாரில் சம்பந்தனை முக்கியத்துவப்படுத்தி நிற்கின்றது.

“இன்னும் எத்தனை மைல் போக வேண்டும்?” என்று இடையில் சலீமா கேட்டாள்.

“பாதி தூரத்துக்கு மேலே வந்து விட்டோம். இனி ஹிந்துக்களினால் எந்த அபாயமும் வராது. நீ பயமின்றி இருக்கலாம்.” சொல்லித் திரும்பியவுடனே திடீரென்று ஒரு ஜனக்கூட்டம் எதிரே காட்சி கொடுத்தது.

விளைவு..... சலீமாவைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் சந்திரநாத் படுகாயப்படுகின்றான்.

“நான் ஹிந்துவாகப் பிறந்து விட்டேன். நீங்கள் முஸ்லீமர்களாகப் பிறந்து விட்டீர்கள். ஆயினும் என்ன? நாமெல்லோரும் இந்த நாடு பெற்ற குழந்தைகள்தாமே?”

ஈற்றில் தன்னைக் காயப்படுத்தியவர்களை நோக்கி சரியான புரிதலுக்காக சந்திரநாத் சொன்ன சேதி கதையினைப் படிக்கும் வாசகர்களை மட்டுமல்ல சம்பந்தனையும் நிமிர வைக்கின்றது.

ஈழத்தின் இன்றைய எரியும் பிரச்சினையைத் தீர்க்கத் தரிசனமாக அன்றே சம்பந்தன் உணர்ந்து கொண்டாரோ? என இச்சிறு கதையினைப் படித்து முடித்ததும் எஞ்சி நிற்கும் உணர்வு தவிர்க்க முடியாதது.

உடனே சலீமா சந்திரநாத்தின் கையைப் பிடித்துத் தன் கண்களில் ஒத்திக் கொண்டாள்.

‘அந்தக் கையில் இரண்டு துளிநீர் ஒட்டிக்கொண்டு இருந்தது’ என்ற கதையின் இறுதி வசனம் அழகான படிமமாக மாறி வாசிப்புத் தன்மையை விரிவடையச் செய்கிறது.

அ. செ. மு, அ. ந. கந்தசாமி, கனக செந்திநாதன், அழகு சுப்பிரமணியம், சு. வே, இராஜ அரியரத்தனம், சி.வி. கே. கணேஸ், கசின், சொக்கன், க. இராஜநாயகன், வரதர், புலோலியூர் குமரப்பர் பெரியதம்பி, நாவற்குழியூர்

நடராஜன், தாமையடி சபாரத்தினம், நவாலியூர் சோ. நடராஜன் போன்றொரு பரம்பரை சிறுகதைத் துறையில் திருமூலவரின் தொடர்ச்சியாக ; சமூக அநீதிகளுக்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்கும் ஒரு கோட்பாட்டுடன், சுதந்திர இலங்கைக்கு முன் தோன்றுவதற்கு 'மதம்' போன்ற கதைகளே படிக்கல்லாக அமைந்தன எனலாம்.

சம்பந்தன் கதைகளில் வடமொழியின் ஊடுருவல் அதிகம் என நிறுவ 'மதம்' எனும் இக்கதையினையும் கருவியாகக் கொள்ளலாம். ஆங்கிலப் புலமை கொண்ட தற்கால எழுத்தாளர்கள் அம்மொழியின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டு 'உணர்ச்சிகளைப் புலப்படுத்தும்போது மொழிக்குத் தடை போடக் கூடாது' என்று கூறுவது போலவே; வடமொழியின் பிரேமைக்கு உட்பட்டு நின்றதற்கு அந்நாட்களில் சம்பந்தன் விளக்கம் கூறியிருந்தார்.

இந்த வகையில் ஆனந்தனின் 'தண்ணீர்த்தாகம்', சி. வைத்திலிங்கத்தின் 'பாற்கஞ்சி', இலங்கையர்கோனின் 'வெள்ளிப்பாதசரம்' ஆகிய உன்னத கதைகளின் தொடர்ச்சியாக சம்பந்தனின் 'மதம்' கதையும் சேர்த்துக் கொள்ளத் தக்கது.

மதம் தவிர்ந்த ஏனைய சம்பந்தனின் கதைகளுள் 'அவள்', 'பிரயாணி', 'இரண்டு ஊர்வலங்கள்' போன்றன விதந்துரைக்கப் படத்தக்கன. இம்மூன்று கதைகளும் மறுமலர்ச்சி, ஈழகேசரி போன்ற உள்நாட்டு ஊடகங்களில்

பிரசுரமானவை. சமகால மனிதனின் வாழ்வியலைக் கூறுவனவாகவும், பெண்ணியச் சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்துவனவாகவும் விளங்கி; கனவுலகக் கற்பனை நிலையிலிருந்து தமிழ்ச் சிறுகதை புதிய எல்லைகளைத் தொட அல்லது அடுத்த கட்ட வளர்ச்சி நிலையினைக் காட்ட இம்மூன்று கதைகளும் பாலமாக அமைகின்றன.

கவிதை நூலான 'சாகுந்தல காவியம்', 'பாசம்' எனும் உரைநடை நாவல், 'சம்பந்தன் சிறுகதை மலர்' என்ற ஐந்து கதைகளின் தொகுப்பு, மற்றும் 'தர்மவதிகள்' என்ற காவிய மகளிர் பற்றிய நூல் முதலானவை ஏலவே வெளிவந்த சம்பந்தனின் நூல்களாகும்.

இந்த வகையில் சருவதேசிய சூழலில் சம்பந்தனின் சிறுகதைகளின் அந்தஸ்தினையும் ஈழச்சிறுகதையின் 'இருப்பில்' அதன் முக்கிய பங்களிப்பையும் உணரத்தக்க வகையில் தற்போது சம்பந்தனின் பத்து சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுப்பினைத் தொகுத்துத் தந்திருக்கும் இலக்கிய இரட்டையரான செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன் ஆகியோரின் முயற்சி வரலாற்றின் பதிவிற்கு உட்படுத்தத்தக்கதாகும்.

- ஆடுவன்

ஈழகேசரிச் சிறுகதைகள்

செங்கை

ஆழியான்

[தொகுப்பாசிரியர்]

முப்பதுகளில் டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தை ஒட்டி ஈழத்தில் ஏற்பட்ட எழுச்சியும், கல்வி வாய்ப்புக்களால் நிலவிய சிந்தனை மாற்றமும் ஓர் இலக்கிய விழிப்பிற்கு வித்திட்டன. தென்னிந்திய இலக்கியச் செல்வாக்கு ஈழத்தில் பலரைப் புனை கதைகள் எழுத ஊக்குவித்தது. தமிழகத்து எழுத்தாளர்களது பாதிப்பில் எழுதிய ஈழத்து முன்னோடிகள் தமிழகப் பிரச்சினைகள், வாழ்வியலையே தமது எழுத்துக்களில் பிரதானப் படுத்தினர். இச்செல்நெறியில் ஈழப்பிரச்சினைகளைப் பிரதிபலிப்பனவாகப் புனைகதைகள் சிருஷ்டிக்கப்பட வேண்டிய தேவைக்கு முப்பதுகளின் நடுப்பகுதியில் இலங்கையர்கோன் போன்றோரினது எழுத்துக்கள் கால்கோளாய் அமைந்தன.

இந்தவகையில் 'ஈழகேசரிப்' பத்திரிகையின் தோற்றம் முக்கியத்துவமாகின்றது. சுயா, பாணன், ஆனந்தன், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன், சி.வைத்திலிங்கம், இராச அரியரத்தினம், அ.செ.மு, சோ. சிவபாதசுந்தரம், இரசிகமணி, வ.அ. போன்றவர்களின் பங்களிப்புகள் அழகும், விரிவும், வீரியமும் பெற்றனவாகத் திகழ்ந்து சிறுகதையின் பாய்ச்சலிற்குப் படிக்கற்களாயின.

1933 லிருந்து 1958 ஜூன் 06 ஆந் திகதி வரையிலான கடைசிநாள் வரை ஈழகேசரியில் பிரசுரமான 513 சிறுகதைகளுள் 42 கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து 'ஈழ கேசரிச் சிறுகதைகள்' எனும் மகுடத்தில் செங்கை ஆழியான் தொகுக்க; வடகிழக்கு மாகாண சபையின் கல்வி பண்பாட்டு அலுவல்கள் அமைச்சினர், ரமணியின் அட்டைப்படத்துடன் அதனை அழகிய நூலாக அறுவடை செய்துள்ளனர்.

1997 இல் இதே அணியினர் மறுமலர்ச்சி காலக் கதைகளைத் தொகுத்து 'மறுமலர்ச்சி கதைகள்' நூலினை வெளிக்கொணர்ந்ததும் இவ்விடத்தே நினைவில் கொள்ளத் தக்கது.

ஆனந்தன், சானா, பரிதி, நவாலியூர் சோ. நடராஜன், சி. வைத்திலிங்கம், அ.ந. கந்தசாமி, சம்பந்தன், வரதர், அ.செ.மு, இலங்கையர்கோன், நாவற்குழியூர் நடராஜன், சி. குமாரசாமி, இராஜ அரியரத்தினம், சோ. சிவபாதசுந்தரம்,

ந. பால சுப்பிரமணியம், இரசிகமணி, ராதாகிருஸ்ணன், செ. நடராசா, மயில்வாகனன், பொ. பரலசிங்கம், பவன், சொக்கன், சு. வே. நடனம், சி. வல்லிபுரம், அழகு சுப்பிரமணியம், இராஜநாயகன், தியாகராஜன், பரணி, வ.அ., புதுமைலோலன், குறமகள், இ. அம்பிகைபாகன், கசின், சிற்பி, என். கே.ரகுநாதன், சுயா, எஸ்.பொ, இ. நாக ராஜன், டொமினிக் ஜீவா, கே. டானியல் ஆகிய 41 எழுத்தாளர்களது 42 சிறுகதைகளை 'ஈழகேசரி சிறுகதைகள்' சுமக்கின்றது. சி. குமாரசாமி என்பவரது இருகதைகள் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இலக்கியம் என்பது குறித்த சரியான புரிதலுடன் எழுதப்பட்ட இக்கதைகள் யாவும் ஒரு நேர்கோட்டுப் பாதையிலே நகர்கின்றன. கதை சொல்லும் யுக்தி அல்லது பாணிகூட ஏறத்தாழ ஒரே மாதிரியானவையே, வாழ்க்கையைத் தேடித் துருவுவனவாகவும், இன்னோர் உலகத்தைப் படைக்க முனைவனவாகவும், பிரமை நிலையை யதார்த்த அனுபவமாகக் காட்டுவனவாகவும், சாதிய எல்லைக் கோட்டினை அகலப்படுத்த முனைவனவாகவும் அல்லது அது சார்ந்த எதிர்ப்பிலக்கியமாகவுமே பொதுவாக இக்கதைகளின் பண்புகள் அமைந்துள்ளன.

ஈழகேசரிப் பத்திரிகை ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் வளர்ச்சிக்கு மிக முக்கிய பங்காற்றியது என்பதற்குச் சான்றாக நவீன தமிழில் உலகத் தரத்துக்கு நிகரான எம்மவர்களது சாதனைகளை இத்தொகுதியின் சிலகதை

களில் தரிசிக்க முடிகிறது. ஆனந்தன் என்ற புனைபெயரில் பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தன் 1939 இல் எழுதிய தண்ணீர்த் தாகம், 1941 இல் வெளியான நவாலியூர் சோ. நடராஜனின் கற்சிலை, அ. செ. மு. 1941 இல் எழுதிய வண்டிச்சவாரி, 1944 இல் பிரசுரமான இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப் பாதசரம், இராஜ அரியரத்தினம் 1945 இல் எழுதிய வயலுக்குப் போட்டார், அதே ஆண்டில் வெளியான இரசிகமணி கனக செந்திநாதனின் ஒரு பிடி சோறு, 1953 இல் பிரசுரமான வ. அ. இராசரத்தினத்தின் தோணி ஆகிய கதைகள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கன.

ஒரு பாளை சோற்றிற்கு ஒரு சோறு பதமாவதுபோல ஈழகேசரிச் சிறுகதைகளின் பதமறிய இரசிகமணி கனக செந்திநாதன், 'யாழ்ப்பாடி' என்ற புனை பெயரில் எழுதிய 'ஒரு பிடி சோறு' கதையினை உசாத்துணை கொள்ளலாம்.

"வெள்ளிக்கிழமை மடத்திலை யாரோ அவிச்சுப் போடுறாங்களாம். நான் போய் ஒரு பிடி சோறு உனக்கு வாங்கி வாறன்" என்றாள் கறுப்பி.

"இண்டைக்கு என்னாலை வரேலாது. காச்சல், இருமல், தலையிடி எல்லாம். நீ போய் சந்திதியானைக் கும்பிட்டுட்டு எல்லாத்தையும் வாங்கி வா" என்ற மகனின் பதில் ஈனஸ்வரத்தில் கேட்டது.

வியூதி, சந்தனம் எல்லாம் வாங்கி, ஒரு சிரட்டையில் கொஞ்சம் தீர்த்தமும் வாங்கினாள். பெட்டியையும்

பொல்லையும் எடுத்துக் கொண்டு அன்னதான மடத்திற்கு வந்து கொண்டிருந்தாள்.

முதலாவது பந்தி நிரம்பியது. கதவு மூடும் சத்தம் கிழவிக்குக் கேட்டது.

“ஐயா ஒரு பிடி சோறு!” என்று பலமாகக் கத்தினாள் கடைசி முறையாக. அதுவும் பிரயோசனமற்ற வெறுங் கூச்சலாக முடிந்தது. திடீரென்று அவளுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. மறுபக்கம் போய் பார்த்தாலென்ன?

மறுபக்கத்தில் கதவினைத் திறந்து கொண்டு பூதாகரமான ஒரு சீமாட்டி.

“போடி வெளியே..... உங்களுக்கெல்லாம் இந்தக் காலம் தலைக்கு மிஞ்சின செருக்கு. உன்ரை மகன் எங்களுக்கு அள்ளி அள்ளி சும்மாதான் கொடுத்தானா? வேலை செய்தான். கூலி குடுத்தம். பிறகென்னடி நெல்லு உனக்கு?” என்று ஆத்திரத்தை ‘அன்று’ தீர்த்த அதே சீமாட்டி!

தனது மகனின் உழைப்பால் தின்று, கொழுத்து ஊராருக்கு அவிச்சுக் கொடுத்துப் ‘புண்ணியம் சம்பாதிக்க’ வந்த சீமாட்டியிடம்... அதே மகனின் பட்டினிச் சாவைத் தடுக்க இன்றும் ‘ஒரு பிடி சோறு’ கேட்பதா? அதற்காக மண்டியிடுவதா?

ஒருபிடி சோற்றிற்காக அவலப்படும் ‘மக்களை, வறுமையின் வேதனையை நாணயத்தின் ஒரு பக்கமாகவும்

அதன் மற்ற பக்கமாக; ஊரில் தமக்குள்ள அந்தஸ்தினைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள, போலி கௌரவத்திற்காக; அன்னதானம் என்ற போர்வையில் நடாத்தப்படும் ஏமாற்று வித்தைகளையும் இக்கதையினூடாக இரசிகமணி படம் பிடித்துள்ளார்.

கிழவி இருப்பிடம் வந்து சேர்ந்தாள்.

தீர்த்தத்தை வாயில் விட மகனை எழுப்பினாள்.

அவன் அசைவதாக இல்லை. மூக்கடியில் கையை வைத்துப் பார்த்தாள்.

“சந்நிதியானே..... அவள், அந்தச் சீமாட்டி.... என்றை மகனைக் கொன்று விட்டாள். முருகா.... நீயும் பணக்காரரின்ரை பக்கம்தானா?”

உடைந்த முட்டியையும், 'ஒரு பிடி சோறு' வாங்கச் சென்ற ஒலைப் பெட்டியையும் தவிர இந்தச் சொற்களைக் கேட்க அங்கு வேறு மனிதர்களாக யார் இருக்கிறார்கள்?

(ஈழகேசரி: 22.7.1945)

இல்லாதவர்கள் பட்டினியால் இறக்கின்றார்கள். அதே நேரம் இங்கோ அன்னதானம் என்ற போர்வையில் உள்ளவர்கள் உணவினைப் பங்கு போட்டுக் கொள்கிறார்கள். அன்னதானம் என ஆவலுடன் ஒடோடி வரும்போது ஆண்டவன் சந்நிதியிலேயே சாதியப் பெருஞ்சுவர் தடை போடுகின்றது.

தனியொருவனுக்கு உணவில்லையெனில் இந்த ஜெகத்தினையே அழித்திடுமளவிற்கு பாரதிக்கு வந்த கோபம் ஏறத்தாழ அதே காலகட்டத்தில் இரசிகமணியின் பேனாவிலும் கொந்தளித்திருக்கிறது.

இதுபோன்ற வலுவான செய்தியினாலும் உருவம், உள்ளடக்கம், பாத்திர வார்ப்பு, கலையழகு முதலான அமிசங்களாலும் தொகுதியில் மேம்பட்டு விளங்கும் கதைகளில் ஒன்றாக இரசிகமணியின் இச்சிறுகதை விளங்குகின்றது.

சம்பந்தன் முதலானோரின் ' எழுத்தாக்க முறையால் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட ஈழச்சிறுகதைகள், திருமுலவரின் தொடர்ச்சியாகத் தோன்றிய இரசிகமணி போன்றோரால் மேலும் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்டமைக்கு ' ஒரு பிடி சோறு ' சாட்சியாகின்றது.

இரசிகமணியின் இப்பேர்ப்பட்ட கதைகள் ஏற்படுத்திய உணர்வுத்தாக்கம், ஐம்பதுகளில் புரட்சிகரமான சிந்தனைகளைத் தமது படைப்பினூடு விதைத்து மார்க்சியக் கோட்பாட்டுடன் எழுத ஆரம்பித்த ஓர் அணியின் வருகையினைக் கட்டியங் கூறுவதாக அமைகின்றது.

மேலும் அறுபதுகளில் பிரதேச வாழ்நிலை வெளிப்பாடுகள் முனைப்புறுவதற்கும், முதன்மைப்படுத்துவதற்கும் இரசிகமணி போன்றோரின் இதுபோன்ற படைப்புக்களே அடித்தளம் அமைத்துக் கொடுத்தன எனலாம்.

தொகுப்பாசிரியர் செங்கை ஆழியானின் அர்ப்பணிப்பும் ஆழ்ந்த தேடலும், நோக்கும் ஈழகேசரி சிறுகதைகளை நல்லதோர் ஆவணமாக்கித் தந்திருக்கின்றது.

நூலின் ஆரம்பத்தில் ஆங்காங்கே புகுந்து அட்டகாசம் புரிந்திருக்கும் அச்சப் பேயும் நூலின் நுழைவாயிலில் உசாத்துணையினை இலகுவாக்கும் பொருளடக்கம் இடம்பெறாமையும் 'ஈழகேசரி சிறுகதைகளுக்கு' திருஷ்டிக் கழிப்புகளாகின்றன.

அண்மைக்கால அறுவடைகளுள் சிறுகதைத் தொகுதிகளைப் பொறுத்தமட்டில் உன்னதமானது என வர்ணிக்கத்தக்க இப்பாரிய முயற்சிமூலம் செங்கை ஆழியானும், வடகிழக்கு மாகாண சபையைச் சேர்ந்த முன்னாள், இந்தாள் செயலர்கள் முறையே சுந்தரம் டிவகலாலா, க. பரமேஸ்வரன் மற்றும் உதவிப் பணியாளர் எஸ். எதிர்மன்னசிங்கம் முதலானோரும் ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு இன்னொரு தடவையும் வளம் சேர்த்துள்ளார்கள் என்ற கூற்று விவாதமற்றதாகவே அமைய வல்லது.

- ஆதவன்

சிறுகை நீட்டி

இளம்பிறை

எம். ஏ. ரஹ்மான்

தந்திர இலங்கையில் நமது எழுத்தாளரிடையே தோன்றிய சமூக, அரசியல் விழிப்புணர்வின் விளைவாக சமுதாய மாற்றம் பற்றிய உணர்வினையே பெரும்பாலான அவர்களது புனைகதைகள் வெளிப்படுத்தி நின்றன. மார்க்சியக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் டானியல், டொமினிக் ஜீவா, நீர்வை பொன்னையன், செ. கணேசலிங்கன், என். கே. ரகுநாதன் போன்றவர்கள் புதிய வீச்சினைப் பாய்ச்சி நிற்க, இலக்கிய ஊழியம் என்பது உண்மையின் நித்திய உபாசனை என்ற கோஷத்துடன் எஸ். பொ., வ. அ. இராசரத்தினம், நந்தி, பித்தன், அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது, கே. வி. நடராசன், எம். ஏ. ரஹ்மான்

முதலானோர் 'படைப்பிலக்கிய ஓர்மங்கள் அனைத்தும் செழுமையான தமிழ்த்துவத்திலிருந்தே பெறப்பட வேண்டும்' என்பதை வலியுறுத்தி நின்றனர்.

எளிய நற்பண்புகளிலிருந்து அகமலர்ச்சி என்ற தளத்திற்கு விரிவடையும்போது மனிதன் உள்வாங்கும் உண்மைகளின் ஆற்றலே அவனை முழுமையாக்கும் என்ற கோட்பாட்டில் செயற்பட்டதில் மு. தளையசிங்கத்தின் மூன்றாவது அணி முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

தீ, சடங்கு போன்ற நாவல்கள் வாயிலாகவும், வீ, ஆண்மை உட்பட பல தொகுதிகள் மூலமாகவும் எஸ். பொ. இலக்கியப் பிரிசோதனைகளை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்த அக்கால கட்டங்களில், அவரை அடியொற்றி எம். ஏ. ரஹ்மான் போன்றவர்களும் தமது புதிய அநுபவங்களைக் கொண்டு வித்தியாசமானதாகவும், தனித்துவமிக்கதுமான சிறுகதைகளை எழுதி படைப்பிலக்கியத்தின் சிகரங்களை எட்ட எத்தனித்தனர்.

1962 இல் சாகித்ய விருதினைப் பெற்ற நூல்களுள் தோணி, மட்டக்களப்பு மான்மியம், பகவத்கீதை வெண்பா, கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் புலவர்கள் - தொகுப்பு ஆகிய நான்கினையும் வெளிக்கொணர்ந்த 'அரசு வெளியீடு' எனும் நூல் வெளியீட்டு நிறுவனத்தின் மூலவிசையாகத் திகழ்ந்த எம்.ஏ.ரஹ்மான் 'இளம்பிறை' எனும் மாசிகையையும் அவ்வச்சகத்திலிருந்து வெளியிட்டதில் இளம்பிறை ரஹ்மான் எனவும் வழங்கப்பட்டவர். மரபு,

இளமைப் பருவத்திலே, இஸ்லாமிய வரலாற்றுக் கதைகள், சாந்தி போதனை போன்ற பல கனதி மிக்க நூல்களைப் பத்துறையிலும் எழுதியிருப்பவர் ரஹ்மான். 1960களில் தானெழுதிய கதைகளுள் ஆறினைத் தொகுத்து 'சிறுகை நீட்டி' எனும் மகுடத்தில் தற்போது அரங்கேற்றி யுள்ளார்.

தலித்தியம், வர்க்கியம் போன்றவற்றின் அடித் தளத்தில் கதைகள் எழுதப்பட்ட காலகட்டத்தில், தனது இடையறாத தேடலினால் கதையின் வஸ்து, எழுதும் உத்தி, தொனிப் பொருள் முதலானவை கொண்டு புதிதான இலக்கியம் படைத்த ரஹ்மான் தனது அறுவடைகளில் ஆறினை ஆவணப்படுத்தியிருக்கும் முயற்சி, ஈழத்து சிறுகதை வரலாற்றில் அறுபதுகளில் நிகழ்ந்த பாய்ச்சலுக்கு அவர் ஆற்றியிருக்கும் பங்களிப்பினை உணர்த்தி நிற்பதாய் அமைகின்றது.

மகப்பேற்று அறுவை சிகிச்சையின் பின்னர் மனைவியோடு தாம்பத்தியம் வைத்துக் கொண்டால் அது அவளின் உயிருக்கே உலைவைக்கும் என்று கூறும் குடும்ப வைத்தியர், அதற்கிணங்க தனது உணர்வுகளை ஒடுக்கி வாழும் கணவன், அதை அறியாது கணவனில் குறை காணும் மனைவி கல்யாணி, இதன் விளைவால் வாழ்வில் ஏற்படும் சிக்கல், இவை பற்றிக் கூறி நிற்கும் 'பூ' கதையில் கதையின் தொனிப் பொருளைக் காட்டிலும், கதாசிரியர் கையாண்டிருக்கும் யுக்தியே நேர்த்தியான அடித்தள மாகின்றது. அழகைத் தருகின்றது.

கணவனில் வெறுப்புக் கொண்டு தொழில் மாற்றத்தோடு, கல்யாணி தற்காலிகமாக வேற்றூர் செல்கின்றாள். மீண்டும் இரு மாதங்களின் பின்னர் ஊருக்கு வரும் கல்யாணி கணவனுடன் சேர முற்படுகின்றாள். வைத்தியரின் ஆலோசனைக்கிணங்க மீண்டும் கணவன் அவளுடன் தாம்பத்திய உறவு கொள்வதைத் தவிர்க்கின்றான். ஏமாற்றத்துடன் செல்லும் கல்யாணி ஓரிரு மாதங்களின் பின்னர் நோய்வாய்ப்படுகிறாள். ஈற்றில் மரணத்தைத் தழுவுகிறாள். சடலமாக அவளது உடல் திரும்புகிறது.

குடும்ப வைத்தியர் கொதித்தெழுகின்றார்.

“இப்பொழுது திருப்திதானே? உமது நோயாளி மனைவி இறந்துவிட்டாள். இரண்டாங் கல்யாணத்திற்கு நீர் ஏற்பாடு செய்யலாம்” டொக்டரின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் வெறுப்பைக் கக்கிச் சீறுகின்றன.

“கல்யாணி! உன் பிரேதம் வீட்டிற்கே வரவில்லை. அதற்கிடையில் டொக்டர் பைத்தியக்காரத்தனமாகப் பேசுகிறாரே...?”

“நானா?”

“நீ இறப்பதை விரும்பினேனா?”

“ஓம் நீர் ஒரு மிருகம்! அவள் மூன்று மாதக் கர்ப்பினி!”

உலகம் முழுவதும் சுழல்கின்றது. கல்யாணி நீயா? பெண்மென்மையினால் மட்டும்தான் பூ என்றழைக்கப் படுகின்றாளா?

இந்நிலையில் அந்த அப்பாவிக் கணவனின் நிலை பற்றி, கல்யாணி பாத்திரத்தின் பண்புபற்றி வாசகர்களையே உணர வைத்திருக்கும் கதாசிரியரின் உளவியல் ரீதியான சிருஷ்டித்திறன் மெய்சிலிர்க்க வைக்கின்றது. இக்கதை ஏறத்தாழ முப்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்டதை நாம் மனதிருத்தினால், அக்கால கட்டத்தில் நிச்சயமாக ஒரு புதுப்புனல் மிக்கதாய் மிளிர்ந்து இருக்கும் என்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளுதல் அவசியம்.

இது போலயே ஆஸ்திக்கொரு ஆணும், ஆசைக் கொரு பெண்ணும் என வாழும் சதாசிவத்தார் தனது பெண் விபத்தில் அகாலமாக மரணிக்கும் போது, மனைவியிடம் தான் கருத்தடை அறுவை சிகிச்சை மேற்கொண்டு இருப்பதை அறிவிக்க முடியாது தத்தளிப்பதாய்..... வளையப்பட்ட 'சிறுகை நீட்டி' எனும் மகுடத்தையும், அதன் கருவும் கையாளப்பட்ட யுக்தியும், கதை சொல்லப்பட்ட நேர்த்தியும் ஈழத்து சிறுகதைப்பரப்பில் நாம் சந்தித்திராத பரவசத்தை, புத்தனுபவத்தைக் கொடுக்கின்றன.

சத்தியாக்கிரகத்தின் தத்துவங்களைக் கூறி நிற்கும் 'உண்மையில் உறுதி' உட்பட்ட சகல கதைகளின் கருக்களும் எளிமையானவையாகவும், மண்ணின் மைந்தர் களுடைய இயல்பான சுவாசமாகவும், வாழ்வாகவும் காணப்படுகின்றன. அத்துடன் கதைகள் யாவுமே சொல்லப்பட்ட அழகும், யுக்தியும் கதைகளுக்கு ஒரு அந்தஸ்தினையும் கதாசிரியருக்கு ஒரு அங்கீகாரத்தையும் நல்கியிருக்கின்றன. இக்கூற்றினை ஆமோதிப்பது போலவே முதுபெரும் எழுத்தாளர் வ. அ. இராசரத்தினம் நூலின் முன்னுரையில் '1960 - 70 களில் எழுதப்பட்ட இக்கதைகள் ஈழத்துச் சிறுகதை உலகில் ஓர் மைல்கல் என்பேன்!' என்று ஆணித்தரமாகக் கூறியுள்ளதையும் இங்கு நினைவில் கொள்ளல் நலம்.

- தினக்குரல்

அங்கையன் கதைகள்

அங்கையன்

கயிலாசநாதன்

அறுபதுகள் நவீன இலக்கியத்திற்குத் தந்த இலக்கிய கர்த்தாக்கள் அற்புதமானவர்கள். செ. கதிர்காம நாதன், செ. யோகநாதன், செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன், சண்முகம் சிவலிங்கம், என்.எஸ்.எம். ராமையா, தெணியான், தெளிவத்தை ஜோசப். மு.பொ., மு. கனக ராசன், தி.ஞானசேகரன், புலோலியூர் சதாசிவம், பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, குந்தவை, குறமகள் போன்ற பலர் செழுமையான வரவுகளாகத் தம்மை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டனர்.

முற்போக்கு, தேசியம், மண்வாசனை முதலான அமிசங்களைத் துல்லியமாகத் தமது படைப்பில் முன் வைத்திட வேண்டும் என்ற ஆவேசமே அறுபதுகளில்

எழுத ஆரம்பித்தவர்களிடம் நிரம்பியிருந்தது. சமூகம் பற்றிய அவர்களது தரிசனமும் அதனைப் படைப்பிற்குள் இட்டு வரும் முறைமையும் முனைப்புற்றிருந்தது. பொழுதுபோக்கிற்காக அன்றி முற்று முழுதாக சமுதாய எழுச்சியின் பயன்பாடு கருதியே அவர்கள் வாசிக்கப்பட்டார்கள்.

கலை என்பது செயல்திறமையைக் காட்டுவதும் அழகு ஏற்படும் வகையில் செய்வதும், சுவைபயக்க வல்ல பல காரியங்களுக்கு உதவுவதுமான அறிவையும் ஆற்றலையும் குறிப்பதாகும். ஆகவே கலையிற் செயல், பயன், திறமை, அழகு, சுவை என்ற அம்சங்கள் உள்ளன என்ற கோட்பாட்டுடன் எழுதிய அங்கையன் கயிலாச நாதனும் அறுபதுகளில் இதே வகையில் அறியப்பட்டவரே.

பல்கலைகழக மாணவனாய் இருக்கும்போதே கவிதைகள், சிறுகதைகள், பத்தி எழுத்துக்களில் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த கயிலாசநாதன் வீரகேசரியிலும், இறுதியாக வானொலியில் கடமையாற்றியபோதும் நாவல்கள், நாடகங்கள், மெல்லிசைப்பாடல்கள் எனப் பல தளங்களிலும் எழுதுவதில் மிகுந்த அக்கறையுடைய வராக இருந்தார். தன்னுடைய எழுத்துக்களைப் புத்தக கலாசாரத்தின் அதி உயர் தரமாக வெளியிட வேண்டுமென்பதே அங்கையனின் வாழ்வின் கனவாக இருந்தாலும் 1976 ஏப்ரல் வரை அவர் உயிர் வாழ்ந்த 34 வருடங்களிலும்

அது நிறைவேறாது பேயிற்று. அவரின் எழுத்துக்களைப் பத்திரமாகப் பேணி அழகிய நூல்களாகத் தற்போது அறுவடை செய்யும் அவரது துணைவியார் இராசலட்சுமி யின் முயற்சி மிகவும் முன்மாதிரியானதொன்றாகும்.

இதன் பிரகாரம் 1977 இல் அங்கையனின் முதலாண்டு நினைவாக அவரது கவிதை நூலான 'வைகறை நிலவு அரங்கேற்றப்பட்டது. ஏறத்தாழ இரு தசாப்த கால நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு, 2000 ஆகஸ்டில் தலை நகர் வாழ்வியலை வெளிப்படுத்தும் 'செந்தணல்' நாவலும், கடல் வாழ்வினைப் பற்றிய ஈழத்தின் முதல் நாவலான 'கடற்காற்றின்' இரண்டாம் பதிப்பும் வெளிக்கொணரப் பட்டன. இத்தொடரில் தற்போது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அங்கையனின் பதின்மூன்று கதைகள் 'அங்கையன் கதைகளாக' அறுவடை செய்யப்பட்டுள்ளன. செங்கை ஆழியான் முதலானோர் தொகுக்கும் சுதந்திரன் சிறுகதைத் தொகுப்பிலும் 'கரும்பூமி எனும் இவரது கதை இடம் பெறவுள்ளது. அங்கையன் கதைகள் தொகுப்பிலுள்ள பெரும்பாலான கதைகள் அறுபதுகளில் எழுதப்பட்டவை.

காலையில் கைவண்டியைத் தள்ளிச் செல்லும் கணபதி, (அவன் வர்க்கம்), சொற்ப கமிஷன் பணத்திற்காக கொதிக்கும் வெயிலில் சுவீப் டிக்கெட் விற்றுப் பிழைக்கும் சுவீப் விற்பனையாளி(சுவீப்), ஒரு சாண் வயிற்றை நிரப்ப எத்தனையோ மைல்கள் கடந்துசென்று உழைக்கும் கதிரேசன், பீஸ் கட்டவில்லை என்பதற்காகப்

பாடசாலைக்கே போகமாட்டேன் என்று அடம்பிடிக்கும் மகள், மாற்றி உடுக்க ஆனமுறையிலை களிசான் இல்லையென்று அழுது புரண்டு பட்டினியாகவே பாடசாலை செல்லும் மகன், அவன் பணத்துடன் வீடு வரும் அந்த வரவைப் பார்த்து இருக்கும் மனைவி (அலையைத் தாண்டி) இது போன்று அங்கையனின் கதாபாத்திரங்களில் அதிகமானோர் சமூகத்தின் அடித்தட்டில் இருப்பவர்கள்.

“உங்களுக்கு எண்டு குழிமுறையிலை ஒண்டைக் கட்டுங்கோவன். அப்பிட்யும் இல்லாமல் வாளியளிலை வழி நெடுக எங்களைச் சுமக்க வைச்சு...எங்களை நாயிலுங்கேவலமா நடத்த வேண்டாம். நோட்டிலை போறவை, வாறவை பெரிய சங்கடப்படுகிற மாதிரி அதைப் பிடிச்சு இதைப் பொத்தி”

போன்ற இடங்கள் ஒடுக்கப்பட்டவர்களில் ஒருவனாக நின்று உரிமைப் பிரச்சினை பற்றி பேசும் அங்கையனின் ஆளுமையின் ஒரு பரிமாணத்திற்குச் சொல்லத்தக்க உதாரணங்களாகும். (அவன் வர்க்கம்)

‘அவன் வர்க்கம்’ சிறுகதை தகழி சிவசங்கரபிள்ளையின் ‘தோட்டியின் மகன்’ நாவலைச் சிறிது ஞாபகமூட்டிச் செல்கிறது.

ஓடும் வண்டியிலிருந்து இறங்கும் போது மேலும் சிறிது தூரம் இழுத்துச் செல்வதாகச் சிறுகதை அமைய வேண்டும் என்று யாரோ கூறியது அங்கையனின்

'மேகங்கள் இருண்டு கிடக்கின்றன', 'ஆத்ம விசாரணை' போன்ற கதைகளைப் படிக்கும் போது நினைவுக்கு வந்தது. தாம்பத்திய அனுபவங்களைச் சிறைப் பிடித்து அகநிலைப் பட்டு நின்று வாசிப்போருக்கு அதே ஸ்ருதியில் தொற்ற வைக்கும் நேர்த்தி அற்புதமாகவுள்ளது.

'கடலும் கனவும்' இத்தொகுப்பின் மிக முக்கியமான கதை. ஆயுதக் கலாசாரம், மக்கள் போராட்ட எழுச்சி போன்றன எமது மண்ணிற்கு அந்நியமாகவிருந்த கால கட்டத்தில் இக்கதை எழுதப்பட்டிருப்பதனை கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். சிறுகதைக் கட்டமைப்பில் அதன் இறுதி வசனம் செலுத்தும் செல்வாக்கின் முக்கியத்துவம் இக்கதையில் உணர்த்தப்படுகின்றது.

'வேகமாக வந்து கொண்டிருந்த அந்த இராணுவ ஜீப் சிவகாமியைக் கண்டதும் திடீர் என நின்றது!' என ஆரம்பிப்பது முதல் 'அவனிடமிருந்து விடுபட்ட சிவகாமியின் அந்தக் கை நிலத்தில் 'தொப்'பென விழுந்தது!' என்று கதை முற்றுப்பெறும் வரையில், அக்கதையில் பொதிந்திருக்கும் துயரம், சோகம் ஒவ்வொரு தனி மனிதனையும் அதிர வைக்கத்தக்கது.

"உன் புருஷன்" தன்னை அவள் திமிறி விடுவிக்கப் பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் கூறினான் இராணுவ காப்டன்.

தன் நிலைமையையும் சற்று மறந்து “என் புருஷனுக்கு என்ன? என்ன?” என்று விசம்பியபடி கேட்டாள் அவள்.

“ஒண்ணுமில்லை, கடத்தல் சாறிகளோடே பத்திரமாகப் பிடிபட்டிருக்கான். உன் புருஷனை விடுதலை செய்து சாறிகளும் தருவேன். நீ எனக்கு உடன்பட வேண்டும்”.

சிவகாமிக்குத் தன்னிலை தெளிந்தது. அவளின் கலக்கம் தணியுமுன்னே, காப்டன் தனது நெடுநாள் ஆசையைப் பூர்த்தியாக்க முயன்று வென்று கொண்டு இருந்தான்.

“நீ வீட்டுக்குப் போ... என் புருஷனை நானே கொண்டுவந்து விடுறன்” - கப்டன் இதைச் சொன்ன போது சிவகாமியின் உடல் விறைந்திருந்தது.

“சிவகாமி... நான் சொன்னே... முப்பதாயிரம் ரூபா... நான் கொணர்ந்திட்டன்... இனி நாங்கள் பெத்த நாலு பொம்பிளை பிள்ளைகளுக்கும் நல்ல காலந்தான்”.

கணவன் கூறியது எவையுமே அவள் காதில் கேட்க வில்லை.

சிவகாமியின் மூடியிருந்த கண்களை நீவிப் பார்த்து அவன் திகைத்தான். கன்னக் கதுப்புகளில் இரத்தம் கண்டிருந்தது. மேற்சட்டை கிழிந்திருந்தது.

குறிப்பிட்ட இச்சம்பவத்தை நோக்கி மனதை ஈர்த்துச் செல்வதை அங்கையனின் எழுத்தின் பலம் என்று சொல்லலாம். ஆயுதம் தரித்தோரின் அத்துமீறல்களையும், பலாத்காரங்களையும் அறுபதுகளிலேயே தொற்ற வைத்திருக்கும் அங்கையனின் தீர்க்க தரிசனமிக்க இத்தகைய பண்பே இக்கதைக்குக் கூடுதலான பரிமாணத்தைக் கொடுக்கிறது.

அங்கையனின் படைப்பாளுமையை உள்வாங்கிக் கொள்ள இப்பதின்மூன்று கதைகள் போதுமானதாக இல்லாதிருப்பினும் இன்றைய தலைமுறையினர் அவரை அறிந்து கொள்ளும் ஒரு ஆரம்பமாக அவை அமைகின்றன.

இன்னும் நூலுருப்பெறாத அவரது எழுத்துக்கள் குறிப்பாக, அவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சர்வதேசப் படைப்பாளிகள் இவான் தூர்க்கனேவ் போன்றோரின் ஆக்கங்கள் மற்றும் சொர்க்கமும் நரகமும், சிட்டுக்குருவி களும் வானம்பாடியும் போன்ற நாவல்களும் நூல் வடிவம் பெறின் அங்கையனின் ஆளுமையின் வேறு முகங்களும் வெளிப்பட்ட வாய்ப்புகள் உண்டு. இதனை அங்கையனின் துணைவியார் திருமதி இராசலட்சுமி கயிலாசநாதன் கருத்தில் கொள்ளல் நலம் பயக்கும்.

- சரிநிகர்

சமுதாயத் தோப்பில் சாய்ந்த தென்னைகள்

அன்றன்

செல்வக்குமார்

எழுபதுகளில் எமது நாட்டில் ஏற்பட்ட சமூக அரசியல் மாற்றங்களின் தாக்கங்களால் வேறுபட்ட பிரதேசங்களிலிருந்தும் வீறு கொண்டு பலர் புனைகதைத் துறையில் பிரவேசித்தனர். புதிய பரிமாணத்தை எட்டிய படைப்பிலக்கியத் திறன் கொண்டவர்களாகப் பட்டியலிடத் தக்க சட்டநாதன், குப்பிளான் ஐ.சண்முகன், சாந்தன், அ.யேசுராசா, நந்தினி சேவியர், உமாவரதராசன், எஸ்.எல்.எம் ஹனிபா, வல்வை ந.அனந்தராஜ், சுதாராஜ், க.தணிகாசலம் போன்றவர்கள் தமது அனுபவங்களின் கலை நேர்த்திமிக்க வெளிப்பாடுகளை வெளிக்கொணர ஆரம்பித்தனர். தேசியப் பத்திரிகைகளை விட மல்லிகை, வசந்தம், அலை,சுடர், திசை போன்றவையே இத்தகைய யோரது வருகைக்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்தன.

எண்பதுகளில் ஈழத்து இலக்கிய பரப்பிலே அரசியல் சார்ந்த படைப்புகள் முனைப்புப் பெற மேற்படி கதைஞர்கள் வழியாகக் கூர்ப்படைந்தவர்களே கால் கோளிட்டனர் எனலாம்.

இதே கால கட்டத்தில் காதல் மற்றும் காம உணர்வுகளைத் தமது புதுமுக காலக் கதைகளின் கருப் பொருளாக்கி, காலப் போக்கில் சமுதாய முற்போக்கு நடவடிக்கைகளைத் தூண்டத்தக்க வகையில் கதைகளை நகர்த்தி தமது அனுபவங்களை இயல்புடனும், உயிர்ப்புடனும், உணர்ச்சி அந்நியோன்யத்துடனும் சித்திரிப்பதில் கரிசனை கொண்டவர்களாக இன்னொரு சாரார் விளங்கினர். இத்தகையவர்களுள் ஒருவராக இனங்காணப்பட்ட அன்ரன் செல்வக்குமார் கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலங்களாகத் தானெழுதிய அறுபது சிறுகதைகளுள் பன்னிரண்டினைத் தொகுத்து "சமுதாயத் தோப்பில் சாய்ந்த தென்னைகள்" என்னும் நூலாகத் தற்போது வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார்.

செல்வக்குமாரிடம் கதை சொல்லும் ஆற்றல் பழுதின்றி இருக்கின்றது என்பதற்கு இத்தொகுதியில் இடம்பெற்ற "சொந்த மண்", கோடுகளைத் தாண்டாத கோலங்கள்" போன்ற கதைகள் சாட்சிகளாக அமைகின்றன.

விடுமுறையைக் கழிப்பதற்காக லண்டனிலிருந்து தன் மனைவி மற்றும் இரு குழந்தைகளுடன் தான் பிறந்த

மண்ணுக்கு வரும் அவன், அங்கு எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் பற்றிப் பேசுகின்ற “சொந்த மண்” கதையானது வாசகரினுள் பல சாதகமான கேள்விகளை எழுப்பி அதிக அழுத்தத்தையும் செல்வாக்கினையும் பெற முனைகின்றது.

மேய்ச்சலுக்குப் போன மாடுகள் தெருப் புழுதியைக் கிளப்பிக் கொண்டு போயின. அதன் பின்னால் ஒரு சிறுவன் மாடு போட்டசாணியை கையால் அள்ளிக் கடகத்துள் போடுவதைப் பார்த்த அவனது பிள்ளைகள் அதிர்ந்து போய் “ஓ வட் எ ஹெல்... வை காண்ட் ஹி வெயர் க்ளவுஸ்” என்று கேட்ட கேள்வி அம் மண்ணில் இருபது ஆண்டுகளாகப் புரண்டு உருண்டு விளையாடிப் பொழுது போக்கித் திரிந்த அவனுக்கு வேதனையைக் கொடுக்கின்றது.

அந்நிய தேசம் சென்று நிரந்தர வதிவிட அனுமதி கிடைத்த பின்பும் சொந்த மண்ணை நேசித்து இரண்டக நிலையில் வாழும் முன்னைய தலைமுறையினையும் சொந்த மண்ணிலேயே தரித்து நிற்க விரும்பாத புதிய தலைமுறையினரையும் இக்கதையில் தெளிந்த ஓவியமாகச் சித்திரித்துள்ளார் செல்வக் குமார். அனுபவ உலகின் தீவிரமும், வெளிப்படுத்தும் முறைமையும் முனைப் படைந்து, புலம் பெயர்ந்த மனிதனின் வாழ்வில் ஏற்படும் தலைமுறை மற்றும் கலாசார மாற்றமானது உணர்வுக் குறியீடாக இங்கு பதிவாகியுள்ளது.

இது போலவே முஸ்லிம் சமுதாயத்துக்கிடையில் வாழ்ந்து அவர்களோடு பழகியதில் செல்வக்குமார் எழுதிய “கோடுகளைத் தாண்டா கோலங்கள்” என்பதுவும் கணிப்புக்குள் வரும் கதையாகத் திகழ்கின்றது.

தன்னைக் காதலித்த நிஷாம் அவனுடன் சலூதியில் வேலை செய்த கொழும்பு நண்பனின் சகோதரியையும் சொத்துக்களையும் பெற்றுக் கொண்டு அன்றிரவு பிரான்ஸ் பயணமாகின்றான் என்ற செய்தி பௌசிகாவின் காதுகளுக்கும் எட்டுகிறது.

“சலிம் மாமா! ‘காவின்’ எழுத வந்த உதுமாலெப்பையிடம் சொல்லி நிஷாம் பெயருக்கு யாசீன் ஒதச் சொல்லுங்க” என்றாள் நிதானமாக. போன்ற வரிகள் படிமங்கள், குறியீடுகள் மூலம் கதை சொல்லும் முறைமையில் செல்வக்குமாருக்கு உள்ள ஈடுபாட்டினை உதாரணப் படுத்தத் தக்கனவாய் அமைகின்றன.

ஆனாலும் புனைக்கதை இலக்கியப் போக்கின் உணர்திறன் முறைமையில் முக்கிய மாற்றம் நிகழ்ந்த கால கட்டமான கடந்த கால் நூற்றாண்டினை ஊடறுத்து வரும் இச்சிறுகதைத் தொகுதியில் இன்றைய போர்க்காலத் தன்மைகள் ஒரு கதையிலாவது பதிவு செய்யப்படாததும், நூலின் அமைப்பும், அட்டைப்படமும் அவற்றிற்கோர் அந்தஸ்தினைக் கொடுக்கின்ற இக்காலகட்டத்தில் அதற்கு மாறுதலையாக இந்நூலினைப் பொறுத்தவரையில் அவை

அமைந்திருப்பதுவும் சிறுகதைத் தோப்பில் இத் தொகுப்பினை இந்த நிமிடம் வரை "சாய்ந்த தென்னை யாகவே" பேண வைத்துவிடுகின்றன.

உன்னத இலக்கியங்களாவன ஆத்மார்த்த தளத்தில் வேர் கொள்பவையாக அமைகின்றன. அந்த ஆத்மார்த்த தளத்தை இனங்கண்டு அதில் கட்டியெழுப்பப்படும் இலக்கியமே நூற்றாண்டு கடந்தும் பேசப்படுவதாய் அமைகின்றது என்பதை செல்வக்குமார் போன்றோர் கவனத்தில் கொள்வது நன்மை பயக்கவல்லது.

அந்த வகையில் சமுதாயம் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளைக் கொண்டு காத்திரத்துடன் இளவாலையூர் அன்ரன் செல்வக்குமார் சமகாலத்தில் படைக்கும் ஆக்கங்கள் அவரது அடுத்த தொகுதியை அணி செய்ய வேண்டும் என்ற கோகிலா மகேந்திரனின் கூற்றில் நூற்றுக்கு நூறு வீதம் எனக்கும் உடன் பாடுண்டு

- சாரிநிகர்

பிறந்த மண்

புர்கான்பீ இஃப்திகார்

எண்பதுகளில் தமிழ் எழுத்துக்களின் விரி வாக்கத்துக்கு அக்கால கட்டத்தில் முன் வைக்கப் பட்ட பல புதிய சிந்தனைகளும் துணை போவனவாக அமைந்திருந்தன. இவற்றுள் அதிகாரப்பட்டு விளக்கி யவையாகப் பின்நவீனத்துவம், பின் அமைப்பியல் வாதம் ஆகியவற்றுடன் பெண்ணிலை வாதத்தையும் குறிப்பிடலாம்.

பெண்களின் விழிப்புணர்வானது இயல்பான வாழ்வுடன் போராட வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தினை புனை கதைகளுடாகப் பகிர்ந்து கொள்வதோடு வாசகரிடமும் அந்த உணர்வினைக் கிளறச் செய்ய பல பெண் எழுத்தாளர்கள் முனைந்தாலும் யோகா பாலச்சந்திரன், பத்மா சோமகாந்தன், நயிமா சித்திக், தாமரைச் செல்வி மண்டூர் அசோகா, கோகிலா மகேந்திரன் போன்ற சிலரே

முந்திய பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, கவிதா முதலானோரின் தொடர்ச்சியில் இலக்கிய கவனத்தை ஈர்த்தவர்கள் ஆகின்றனர்.

செ. கணேசலிங்கன் போன்ற ஆண் எழுத்தாளர்களும் பெண்ணியம் பற்றி பேசியிருந்தாலும் அதற்கும் அப்பால் பெண்களின் உணர்வுகளை, அவர்களது இயல்புகளை துலாம்பரமாகப் பெண்களால்தான் உருவகிக்க முடியும் என்பதையே பெண் எழுத்தாளர்களின் பிரசவங்கள் காட்டுவதாக அமைந்திருந்தன.

“ஊடகங்கள் பெரும்பாலும் பெண்களைப் பாலியல் பிம்பங்களாக உருவகிப்பதையே தொடர்கின்றன!” என்ற கோஷத்துடன் பெண் எழுத்தாளர்கள் முன்வைக்கும் இலக்கியங்கள், குடும்பம் எனும் வட்டத்துக்குள் அவர்களது இருப்பு பற்றியும் அதனாலான மன அழுத்தங்கள் மற்றும் முரண்பாடுகள் பற்றியுமே பேசுவனவாக அமைகின்றன.

இத்தகைய இலக்கியப் போக்கு ஒன்றிற்கு உரமாக எத்தனிக்கும் சில கதைகளுடன் புர்கான்பீ இஃப்திகார் தனது 'பிறந்த மண்' தொகுதியினை வெளிக் கொணர்ந்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கதாய் அமைந்துள்ளது. 1992 முதற்கொண்டு எட்டு ஆண்டுகளில் தான் எழுதிய பதினான்கு 'தேர்ந்த' சிறுகதைகளை பிறந்த மண்ணில் புர்கான்பீ விதைத்துள்ளார்.

நவாசை மணமுடித்து ஒரு வருடம் நிறைவுற முன் அந்த மணவாழ்வு முறிவினால் சில காலங்களின் பின் சலாகுதீனை மணம் புரிகின்றாள் கரீமா.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை ரவுணுக்கு அலுவலாக வந்த சலாகுதீன் அப்படியே மனைவியையும் அழைத்துச் செல்லலாம் என்ற நோக்கோடு அவளது ஆபீசிற்கு வருகிறார். 'டைப்பிஸ்ட் கரீமாவைக் கொஞ்சம் பார்க்க முடியுமா?' என அங்கிருந்த அலுவலர் ஒருவரை அணுகுகிறார் சலாகுதீன்.

"மிஸிஸ் நவாஸ் விசிட்டர் போர் யு" என்று அடிக்குரலெடுத்தார் அந்த அலுவலர்.

முதன்முதலாக ஆபீசுக்கு தன் மனைவியைப் பார்க்க வந்த கணவனால், அவள் மாஜிக் கணவனின் பெயரால் தனக்காக அழைக்கப்பட்டு, தன் முன் நிற்பதை சட்டென ஜீரணித்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

கரீமாவுக்கும் அது புரிந்தது.

பெண்களைக் கீழ்மைப்படுத்தும் ஆணாதிக்க முறையும் மனப்பாங்கும் குடும்பத்துள் வரும்போது புர்கான்பீ போன்றோர் காட்டும் அணுகுமுறையே பெண்ணிலைவாத சித்திரிப்புகளில் அவர்களது பங்களிப்பின் வெற்றி தோல்வியைத் தீர்மானிப்பவையாக அமைகின்றன.

“நான் இனி மிஸிஸ் கரீமா மாத்திரமே. சொந்தப் பெயரால் என்னை அழைக்கவும்” என ‘நான் கரீமா’ எனும் மேற்படி கதையினை புர்கான்பீ முடிக்கும் முறைமை அறிவுபூர்வமான அணுகுதலில் அவருக்குள்ள ஈடுபாட்டினைச் சுட்டி நிற்கின்றது.

வேலை பார்க்கும் மத்தியதர வர்க்கப் பெண்கள் அலுவலகப் பணியுடன் வீட்டிலும் வேலை செய்து இரு சமைகளுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டிய நிலைமையினை மிக இயல்பானதாக ‘இவள் ஒரு இயந்திரம்’ என்ற கதையில் சித்திரிக்க முனைந்திருக்கும் புர்கான்பீ, அற்ப விடயங்களிலும் பெண் எவ்வாறு அவதானிப்பிற்கு ஆளாகின்றாள் என்பதனை இப்படைப்பில் பதிவு செய்ய முற்பட்டுள்ளார்.

இத்தகைய கதை விருட்சங்களை புர்கான்பீயின் பிறந்த மண் கொண்டிருந்தாலும் அவை செழுமை பெற்றிராததன் காரணம் என்ன?

தனது அனுபவங்களை, அதன் தீவிரத்தை உள்வாங்கி அதனை வெளிப்படுத்த முடியாதபடி புர்கான்பீயின் மொழியின் வடிவம் பின்தங்கி விட்டதாலா? அல்லது சிறுகதைகளுக்கு செட்டான, இறுக்கமான உருவம் என்றொரு அமிசமும் அத்தியாவசியம் என்ற பிரக்ஞையுடன் அவர் தனது பேனாவினை ஓட்டாததன் விளைவினாலா?

எது எப்படியாயினும்; பிறந்த மண் என்ற மகுடத்தைத் தாங்கியிருந்தும், எமது பிறந்த மண்ணின் சமகாலப்

பிரச்சினைகளைப் பேசாத வகையில் வாசகர் களுக்கு இந்நூல் அளிக்கும் அதிருப்தி: இந்நூலை உதாரணப்படுத்த முடியாமையுக்குரிய காரணங்களில் ஒன்றாக நிச்சயம் விளங்குகின்றது.

மொத்தத்தில் முஸ்லிம் பெண்களின் வெளிநாட்டு வேலை வாய்ப்புக்களால் விளையும் பாதக நிலைப் பாடுகள், முஸ்லிம்களின் இடப்பெயர்வுகளாலான அகதி அந்தஸ்து, எல்லைக் கிராமங்களில் நிகழ்த்தப்படும் உரிமை மீறல்கள் என ஈழத்துப் புனைகதைப் பரப்பில் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களால் இன்னும் புரட்டப்பட வேண்டிய புதிய அத்தியாயங்களுடாகவும், புர்கான்பீயின் சிந்தனை விரிவடையும்போது சிறந்த வானொலி அறிவிப்பாளர்/ தயாரிப்பாளர் போல சிறந்த எழுத்தாளராகவும் அவர் மிளிர் வாய்ப்புண்டு என்பதையே பிறந்த மண் எனும் அவரது கன்னி முயற்சி எதிர்வு கூறி நிற்கின்றது.

கல்ஹின்னை தமிழ் மன்றத்தினரின் 92ஆவது பதிப்பான பிறந்த மண் நூலில் அதன் அமைப்பு, அட்டைப்படம், அச்சுப்பதிப்பு போன்று குறிப்பிடத்தக்க மற்றுமொரு அமிசம் சிரேஷ்ட அறிவிப்பாளர் சற்சொருபவதி நாதன் வழங்கியிருக்கும் அணிந்துரையுமாகும்.

- சரிநிகர்

மனத்தூறல்

ந. பார்த்தீபன்

போராட்டத்தின் பண்புகள் பரவலாகப் புனைகதைகளில் குவிமையப்படுத்தப்பட ஆரம்பித்த எண்பதுகளின் பிற்பகுதியில் எழுத்துலகில் காலடி பதித்த ந.பார்த்தீபன் தனது பதினொரு சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 'மனத்தூறல்' எனும் மகுடத்தில் வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார்.

தேசியப் பத்திரிகைகளில் ஒன்றான தினகரனில் பயணிக்க ஆரம்பித்தாலும் முனைப்பு, உள்ளம், தொண்டன், அகிலம், கலைத்திரள் என பொதுவான வாசகர்களால் அதிகம் அறியப்படாத சிறு சஞ்சிகைகளிலேயே தனது மனத்தூறல்களை பார்த்தீபன் பெரும்பாலும் தூவியிருக்கின்றார்.

இந்த வகையில் தேடல் மிக்க இலக்கிய ஆர்வலர்களாலும், இலக்கியவாதிகளாலும் இலகுவாக இனங்காணப்பட்டிருப்பவர்.

அன்றாட வாழ்க்கையின் அற்புதமான படப்பிடிப்பாக மனத்தூறல் தொகுதிக் கதைகளில் அநேகமானவை திகழ்கின்றன. பார்த்தீபன் தான் நிலைகொண்ட பார்வைப் பரப்பின் விசாலத்தால் தனது ஆக்கங்களில் கலை ஆழத்தைப் பேணுகின்றார். இவரின் பாத்திரங்கள் வாசகர் மனதில் ஊசலாடிக் கொண்டிருப்பவையாகவும், கதை நிலை கொள்ளும் பின்னணி இயல்பானதாகவும் அமைந்து வாசகர்களுக்கு ஓர் பரவசத்தை ஏற்படுத்துகின்றன.

மேலாகக் கதை கூறும் முறைமையில் மாற்றங்கள் ஏற்படும் சிறுகதை இலக்கியப் பரிமாணம் ஒன்றிற்குத் துணை போக எத்தனிப்பனவாக இவரது மனத்தூறல் கதைகள் அமைந்திருப்பது மகிழ்வைத் தருகின்றது.

பார்த்தீபனின் பதிவுகள் பொருளடக்கத்தில் பல்லினமானவை. சமகால இருப்பினைச் சித்திரிக்கும் இவரது உள்ளொளி அனுபவங்கள் பெரும்பாலான கதைகளில் யாழ்ப்பாணத்தின் பின்னணியிலும் ஓரிரு படைப்புக்களில் மலையகத்தின் பின்னணியிலும் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கொழும்பில் தனியார் நிறுவனமொன்றில் கணக்காய் வாளனாகப் பணிபுரியும் சதாசிவம் (மனிதம்), தனக்கென வாழ முடியாது தன் பின்னால் வரிசையாகப் பிறந்திருக்கும் தனது இளைய சகோதரங்களுக்காகத் தனது வாழ்வை அர்ப்பணிக்கும் ராணி (இலவச இணைப்புகள்), குடும்பச் சுகமை தாங்க மத்திய கிழக்கு சென்று உழைக்கும் ராஜேஸ் (துடுப்பிழந்த ஓடங்கள்) என பார்த்தீபன் தனது பார்வையின் வீச்சினைப் பதிவு செய்த பாத்திரங்கள் யாவும் மத்தியதர வர்க்கம் சார்ந்தவை.

தான் வளர்ந்த பாதையையும் தன்னைத் தூக்கிவிட்ட சிலரையும் அடிக்கடி நன்றியுடன் நினைத்து அவர்களுக்கு அர்ப்பணமாக ஊர்ப்பணி செய்யும் சதாசிவம், ஆமி சுற்றி வளைத்தால் எதுவித சிந்தனையுமின்றி கூட்டிச் செல்லும் இளந்தாரித் தோற்றத்தில் இரு மகன்களை ஊரில் வைத்திருக்கும், பாதுகாப்பிற்காக அவர்களைத் தான் கொழும்பிற்குக் கூட்டிவராததற்குக் கூறும் காரணம் நெஞ்சை கனக்க வைக்கின்றது.

“என்றை பிள்ளை என்னோட கொழும்புக்கு வர இங்கை இவனொட்டப் பிள்ளையள் 'அங்கிள் அங்கிளென்று' வந்து என்னோட கதைச்ச பிள்ளையள்..... அதுகளுக்கு ஏதேனும் நடந்தா..... என்றை பிள்ளையளை அந்நியப்படுத்திறதும்.... துரோகந்தான். காட்டிக்

கொடுப்புத்தான் எதுவாயிருந்தாலும் என்றை பிள்ளை யளும் நோக்கட்டும்”.

புதியதொரு பரிமாணத்தில் விரிவடையும் கதையின் செய்தியும், கதையில் பார்த்தீபனின் மொழிக் கையாள்கையும் போர்க்காலப் படையல்களுள் 'மனிதம்' எனும் மேற்படி கதையினை முக்கியத்துவப்படுத்தி நிற்கின்றன. அத்துடன் அக்கதையின் கனமும், நயமும், தற்கால யதார்த்தத்தினைக் கூறும் அமிசமும் ஏனைய கதைகளினின்றும் அதனை மேவி நிற்கச் செய்கின்றன.

மரண வீடொன்றினை மையப்படுத்தி நகரும் கதையான 'பொய் முகங்கள்' சிறந்ததோர் படப்பிடிப்பே. ஆனாலும் செ. கணேசலிங்கன், கோகிலா மகேந்திரன், புலோலியூர் தம்பையா உட்பட பெருவாரியானவர்கள் அறுபதுகள் முதல் இதுபற்றி அலசியிருப்பதால் புதிய அனுபவங்களைக் கொண்ட தனித்துவமிக்க கதையாக இதனைக் கொள்ள முடியாதுள்ளது.

மலையகப் பின்னணியில் படைக்கப்பட்ட கதைகள், மலையகம் தத்தெடுத்த தி. ஞானசேகரன், க. சதாசிவம் போன்றோரது உதாரணம் கொள்ளப்படுகின்ற கதைகள் போல் அமையாததற்கு அப்பெருநிலத்தில் ஆசிரியருக்கு

உள்ள அனுபவக் குறைவையும் ஒரு காரணமாக ஏற்றுக் கொள்ளலாம்.

சமுதாய யதார்த்தம் பற்றிய தெளிவான கூற்றுகளாக புனை கதைகளானவை அமைவதோடு, உண்மை நிலைப் பாட்டினைக் கண்டறிந்து அவற்றினை எதிர்கொள்ளும் ஆற்றலும் ஒருங்கே அமையப் பெறுமிடத்தேயே உன்னத இலக்கிய பிரசவத்திற்கான வாய்ப்பு உருவாகுகின்றது. முற்போக்குக் கதையம்சமும், உலக இலக்கியப் போக்கின் பரிச்சயமும் பார்த்தீபனிடத்தே வரப்பெறுமாயின் முன்னுரையில் கலாநிதி துரைமனோகரன் கூறுவது போலவே இவரது சிறுகதைகள் மேலும் வலுவடைய வாய்ப்புண்டு.

- சாரிநிகர்

புதிய வீட்டில்

சோ. ராமேஸ்வரன்

FFழுத்துப் புனைகதைகளுக்கும், கவிதைகளுக்கும் விடுதலை உணர்வுகள் புதியதோர் வலிமை சேர்த்த எண்பதுகளுக்குப் பிற்பட்ட காலகட்டத்தில், இனப் பிரச்சினையை, இளைஞர் எழுச்சி, அதனாலான விளைவுகள் முதலானவற்றை மையங்கொண்டு எழுதப் பலர் தலைப்பட்டனர். காதல் பிரச்சினைகளையும், குடும்பச் சிக்கல்களையும், சமூக ஏற்றத்தாழ்வு மற்றும் சாதி வேறுபாட்டின் நாசுக்கான பிரச்சினைகளையும் தமது படைப்பினூடாக வெளிப்படுத்தியவர்கள் கூட புதிய உணர்முறையைச் சித்திரிக்க முற்பட்டனர். அவர்களுடைய அத்தகைய பிரசவங்கள் தமிழின் புனைகதைத்துறை புதிய எல்லைகளைத் தொட வழி சமைத்தன.

எண்பதுகளில், பெரும்பாலும் வடக்கிலிருந்து ரஞ்ச குமாரினூடு கிளம்பிய இச்செல்நெறி தொண்ணூறுகளில் கிழக்கிலும் விரிவடைந்தது. இந்த வகையில் எண்பதுகளில் தோன்றிய துளிர்களின் கிளைகளாக கிழக்கே ஓட்டமாவடி அறபாத் போன்றவர்களும் வடபுலத்தே தாட்சாயிணி போன்ற புதியவர்களும் நம்பிக்கை தருபவர்களாக அமைந்திருந்தார்கள்.

இவ்வாறாக நீண்ட காலமாக எழுதுபவர்களும், தமது சிறுகதைகளின் கருப் பொருளாக விடுதலை உணர்வுகளை மாற்றியமைத்து புதிய எல்லையினைத் தொடப் பலர் எத்தனித்தனர். அவர்களுள் ஒருவராக சோ. ராமேஸ்வரனையும் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு, அவரது பங்களிப்பில் காணப்படும் விஷேட அம்சங்களாக எவற்றினைக் கொள்ளலாம்?

“உரிமைக்காகத் தான் அவர்கள் போரிடுகிறார்கள். சலுகைக்காக அல்ல. நூறு ரூபாய் சம்பள உயர்வு கேட்பவனுக்கு குறைந்தது எழுபத்தைந்து ரூபாயாவது கொடுக்க வேண்டும். அதுதான் நியாயம், நேர்மை, தர்மம்” நழுட்டுச் சிரிப்புடன் ஜினதாச சொன்னான் (நியாயம் தர்மம் ... பக்கம் 29).

“எழுபத்தைந்து ரூபாய்? வெறும் எலும்புத் துண்டுகளை நீட்டி விட்டு முடிக்கிற பிரச்சனை இது” என்றான் ஏளனத்துடன் கருணாரத்ன.

“எலும்புத் துண்டுகளுக்கு நாக்கை நீட்டிய காலம் மலையேறிவிட்டது. இப்போது எமது இறைச்சியை

அவர்கள் சாப்பிடுவதற்கான ஒரு சூழ்நிலையை நாம் உருவாக்கி விட்டோம்”.

“எமது இறைச்சியை அவர்கள் சாப்பிடுவது அவ்வளவு இலேசு அல்ல. அதுக்கு முன் நாம் அவர்களை ஒரேயடியாக விழுங்கிவிட வேண்டும்.”

ஜினதாசவுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. “கருணாரத்ன ஐயா, இப்படி இனத்துவேஷத்துடன் பேசாதீர்கள். இப்படி எண்ணுவதே பாவம். அவர்களுக்கும் எங்களைப் போலத்தான் இரத்தம் ஓடுகிறது.”

பெரும்பான்மையினத்தைச் சார்ந்த பாத்திரங்களினூடாக இனப்பிரச்சினைக்கான ஆணியேரினைக் காட்ட அல்லது அதற்கொரு தீர்வினைக் காண முயலும் ராமேஸ்வரனின் இத்தகைய பதிவுகள் புதிய பரிமாணங்களாக விளங்கியமையை ஒரு அமிசமாகக் கூறலாமா?

“மாங்குளம் இன்னும் எவ்வளவு தூரத்தில் உள்ளது?” (வாழ்வதற்காக சாவதா? பக்கம் 78)

“இன்னும் சில கிலோ மீட்டர்களாம்!”

“மாங்குளத்தைக் கைப்பற்றினால் ஊருக்குப்போக லீவு தருவார்களா?”

“அதுவரை நீ உயிருடன் இருப்பாயா? உயிருடன் இருந்தால் ஊருக்குப் போவதைப் பற்றி யோசிப்போம். இப்போது உன் வீரத்தைக் காட்டத் தயாராக இரு!”

பண்டார அதைக் கூறியபோது, பிரியந்தவின் மனதுள் ஒரு கணம் தாயின் முகம் நிழலாடியது. தங்கையின், தம்பியின் முகங்கள் தொடர்கின்றன.

தமிழ் மக்களின் போராட்ட எழுச்சியானது, மறுதலையாக கிராமிய சிங்கள மக்களின் வாழ்வில் எத்தகையதான் விளைவுகளை ஏற்படுத்தியுள்ளது என்பதனையும் சமகாலத்தில் பதிவு செய்ய முயலும் படைப்புலகின் தேவை பற்றிய இதுபோன்ற ராமேஸ்வரனின் பிரக்ஞையினைக் கூறலாமா?

பல்வேறுபட்ட படைப்பாளிகள் புதிய உணர் முறையைத் தங்கள் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்திய முறைமையிலிருந்து சோ. ராமேஸ்வரன் சற்று வித்தியாசமாக நின்று அவற்றினைப் பதிவு செய்தமைக்குத் தொழில் வாழ்வில் பெரும்பான்மையின மக்களுடன் நீண்ட நேரம் பழகியதால் அவர் பெற்ற அனுபவத்தினையும் ஒரு காரணமாகக் கொள்ளலாம். புதிய வீட்டில் என்ற இந்த நூலின் ஆசிரியர் உரையில், “புரையோடிப் போயுள்ள இனப்பிரச்சினையைத் தீர்க்காவிட்டால், அதனால் ஏற்படும் பிரதிகூலங்களை நாம் அன்றாடம் வாழ்வில் காணும் கதாமாந்தர் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளேன். ஒரு சிலரது கண்களாவது திறக்கப்பட்டு, இனப்பிரச்சினை தீர்க்கப்படாதா?” என்று அவர் ஆதங்கப்பட்டிருப்பதும் இந்த அனுபவத்தின் வெளிப்பாடான கூற்றாகவே கருதப்பட வேண்டியது.

இந்த வகையில், புதிய வீட்டில் சிறுகதைத் தொகுதியில் இடம் பெற்றிருக்கும் ஏழு கதைகளுள் 'பவளக்கொடி', 'புதிய வீட்டில்' எனும் இரு கதைகள் தவிர்ந்த மேற்படி இரு கதைகள் உட்பட்ட மற்றைய ஐந்து கதைகளும் இனப்பிரச்சினை பற்றியே பேசுகின்றன. கவனத்திற்கொள்ளத்தக்கனவாக அந்த ஐந்து கதைகளுமே விளங்குகின்றன. சுதந்திரக் காற்று (1994), பஞ்சம் (1995), புண்ணிய பூமி (1997) ஆகிய இவரது முன்னைய சிறுகதைத் தொகுதிகளுடன் ஒப்பிடுகையில் 'புதிய வீட்டில்' பெருமளவில் முன்னேற்றங் கண்டு இருப்பதற்கும் ராமேஸ்வரனின் 'கதைகளில்' ஏற்பட்ட மாறுதல்தான் காரணமாக அமைந்திருக்கலாம்.

தாம் கூறும் கதைகளில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது போல, அதனை எடுத்துக் கூறும் மொழியிலும் மாற்றங்களை சோ. ராமேஸ்வரன் போன்றவர்கள் ஏற்படுத்து மிடத்து மேலும் கனதிமிக்க கதைகளை ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பு பெற்றுக்கொள்ள வாய்ப்புண்டு. மொத்தத்தில் நான்கு சிறுகதைத் தொகுதிகள் உட்பட இருபத்தியொரு நூல்களைக் கடந்த ஒன்பது ஆண்டுகளினுள் வெளிக் கொணர்ந்திருக்கும் சோ. ராமேஸ்வரன், புதிய எல்லை யினைத் தொட எத்தனித்திருக்கும் முயற்சியின் நல்ல ஆரம்பமாக 'புதிய வீட்டில்' அமைந்திருக்கிறது என்ற உணர்வு மகிழ்வைத் தருகின்றது.

- தினக்குரல்

எங்கள் தேசம்

லெ. முருகபுதி

தொண்ணூறுகளில் போராட்ட நிகழ்வுகள் மற்றும் புலப்பெயர்வுகளின் விளைவுகளால் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் புதிய வரவுகளில் இனங்காணப்பட்ட உணர்திறன் முறைமை மாற்றமானது புனைகதைகளின் பரிணாம வளர்ச்சிக்குப் புது இரத்தம் பாய்ச்சியது.

போராட்ட இலக்கியங்களைப் போலன்றி; புலம் பெயர் இலக்கியங்களில் வாசகர் அனுபவித்த வாழ்க்கை யானது அவர்களது இயல்பான வாழ்க்கைக் கோலங்களுக்கு முற்றிலும் அந்நியமாகத் திகழ்ந்ததற்கும் அப்பால் புலம் பெயர் இலக்கியங்களில் தரிசித்த புதிய காட்சிகளும் மொழி நடையும் புதியதோர் உலகத்திற்கு அவர்களை அழைத்துச் சென்றதே அவ்விலக்கியம் முக்கியத்துவம் பெறுவதற்கான காரணமாக அமைந்திருந்தது.

புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் காணப்பட்ட இத்தகைய வித்தியாசமான தனித்துவமான அமிசம்தான் அதற்கோர் சருவதேசிய அந்தஸ்தைக் கொடுத்ததோடு புதிய சகத்திரத்தில் அதுவே கிரீடம் சூடிக்கொள்ளும் என்று எஸ். பொ. போன்றவர்கள் கூறுமளவிற்கு நிறைய நம்பிக்கையையுந் தந்தது.

கருணாகரமூர்த்தி. 'நிஷ்டை' தந்த கலாமோகன் ஆகியோருடன் அறுபதுகளில் எழுத ஆரம்பித்து 90 களின் பிற்பகுதியில் உணர்திறன் முறைமை மாற்றத்தில் புதிய பரிமாணம் பெற்ற அ. முத்துலிங்கம் முதலானோர் புலம்பெயர் இலக்கியத்தில் ஆழத்தடம் பதித்ததோடன்றி மேலும் தமது தொடர்ச்சிகளை உருவாக்க முனைந்தனர்.

இத்தகைய இலக்கிய போக்கின் ஒரு கீற்றாக 'வெளிச்சம்' எனும் சிறுகதைத் தொகுதியூடு சில காலங்களுக்கு முன் தன்னை வெளிச்சப்படுத்திய லெ. முருகபூபதி அண்மையில் 'எங்கள் தேசம்' எனும் தொகுப்பினையும் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார்..

புலம் பெயர்ந்து வாழும் மக்களின் இடர்கள், மன ஓட்டங்கள், குடும்ப உறவுகளின் சிதைவுகள், கலாசாரப் பாதிப்புகள் முதலானவற்றை நிறுவத்தக்க வகையில் சில கதைகளையும் புலம் பெயர்ந்த பின்பும் கடந்துவந்த பாதையை மறந்துவிடாமல் எங்கள் தேச போராட்ட நிகழ்வுகள் குறித்த சில கதைகளையும் ஐம்பதுக்கு

ஐம்பதாகத் தொகுதி உள்வாங்கியுள்ளமை இத்தொகுதிக்
கான சிறப்பியல்பாக அமைந்துள்ளது.

கத்தியைக் காணவில்லை.

தேவகி வீடு முழுவதும் தேடிப் பார்த்தாள்.
மீன் வெட்டும் கத்தியைக் காணவில்லை.

ஒருவாறு தம்மிகா வீட்டில் கத்தி வாங்கி வந்து மீன்
வெட்டிச் சமைத்து உணவு வேளைக்குத் தயாரான பின்பு,
மீன் வெட்டும் கத்தி விசாரணைக்குள்ளானது.

யார் எடுத்தது? எங்கே தொலைந்தது?

பிள்ளைகளைக் கூட்டி வந்து தேவகி குரலைக்
கடுமையாக்கிப் பார்த்தாள்.

“பெரியம்மா..... பெரியம்மா.....” தேவகி திடுக்கிட்டு
விழித்தாள்.

தங்கையின் இளையமகன் அது.

“பெரியம்மா.... அந்தக் கத்தியை நான் தான் எடுத்தன்.”

“உனக்கேன் அந்தக் கத்தி..... அதனோடை என்ன
விளையாட்டு?”

“பெரியம்மா பெரியம்மா..... எங்கடை அப்பாவை
ஊரிலை கொலை செஞ்ச அவர்கள் இங்கையும்

வருவான்கள். அவனுக்கள் வந்தா வெட்டிக் கொல்ல வேணும் பெரியம்மா.”

தேவகி அதிர்ந்தாள்.

அந்நியம் சென்ற கணவனுக்கு இந்த அவலங்களை எழுதி ஆறுதல் தேடியவள் தேவகி.

இன்றும் அவளுக்கு அவுஸ்திரேலியாவுக்கு எழுதுவதற்குப் புதிய 'செய்தி' கிடைத்துள்ளது. ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் புதினம் கேட்டெழுதும் கணவனுக்கு எழுத 'கத்தி காணாமல் போன' கதை கருக்கொண்டது.

அது மட்டுமல்ல, பக்கத்து வீட்டு தம்மிகாவின் கணவனை அவன்கள் பிடிச்சுக்கொண்டு போறாங்கள்.

அவருக்கும் பொடியங்களுக்கும் தொடர்பாம்.....

“ஈ இதென்ன வாழ்க்கை..... எங்கடை தேசத்திலை யாருக்குத்தான் பாதுகாப்பு?” கணவனுக்கு, அவுஸ்திரேலியாவுக்கு எழுதுவதற்கு இன்னும் இருக்கிறது தேவகிக்கு.

'எங்கள் தேசம்' எனும் இச்சிறுகதை சில சிந்தனைகளை எமக்களிக்கிறது. ஒன்று எங்கள் தேசத்தில் யாருக்குத்தான் பாதுகாப்பு என்பது. மற்றது, இன்றைய இளந்தளர்களின் மனவோட்டம். அத்தோடு புலப் பெயர்வுக்கான மூல விசை நாட்டின் போர்க்கோலமே என புலம்பெயர் இலக்கியப் பரிமாணங்களினூடாக சருவ தேசியத்திற்கும் தொற்ற வைக்கும் பூபதியின் இரண்டக

சிந்தனையே மொத்தத்தில் இங்கு கவனிப்புக்குரிய தொன்றாகின்றது.

ஆனாலும், மூன்று அல்லது நான்கு கதைகளுக்குரிய கருக்களை ஒரே கதையிலேயே உள்ளடக்கியிருப்பது, சிறு கதைக்குரிய கட்டமைப்பினைப் பொறுத்தமட்டில் உடன்பாடானதா? என்றொரு கேள்வி இக்கதையினைப் பொறுத்தமட்டில் எழுவது தவிர்க்க முடியாத தொன்றாகின்றது. தேவகி அதிர்ந்தாள்! என்றளவுடன் அக்கதை முற்றுப்பெற்றிருந்தால் அ. பாலமனோகரன் கூறுவது போலவே மொழிபெயர்ப்பிற்குரிய வகையான கதையாக அக்கதை அமைந்திருக்கும்.

முருகபூபதியின் 'வெளிச்சம்' சிறுகதைத் தொகுதி வரவேற்புப் பெற்றதற்கு அந்நூலின் கதைகளில் கையாளப் பட்டிருந்த 'கடலோர வளவினுள் காற்று உலா வருவது போன்ற' சுகமான இலகுவான மொழிநடையே முதன்மையான காரணியாக அமைந்திருந்தது.

இத்தொகுதியிலும் அவர் அதைத் தக்க வைத்துக் கொண்டிருப்பாரேயானால் 'எங்கள் தேசமும்' வெளிச்சம் பெற்றிருக்கும்.

- சரிநிகர்

சுருங்கிய மலர்

சுருங்கிய மலர்

சுருங்கிய மலர் என்பது... (faded text describing the publication details)

இதில்... (faded text containing the main content of the article)

கொட்டியாரக் கதைகள்

வ.அ.இராசரத்தினம்

புனைகதைகளில் பிரதேச வாழ்நிலை வெளிப்பாடுகளின் ஆதிக்கம் அறுபதுகளில்தான் முனைப்புப் பெற்றிருந்தாலும், ஈழகேசரி காலத்திலேயே அதற்கான அடிவேரிடப்பட்டது என்பதற்கு இலங்கையர்கோன், சி. வைத்திலிங்கம், சு. வே., கே. வி. நடராசன், வ. அ. இராசரத்தினம் போன்றவர்களது படைப்புகள் உதாரணங்களாக விளங்குகின்றன. உன்னத படைப்பு களான இலங்கையர்கோனின், 'வெள்ளிப் பாதசரம்', சி. வைத்திலிங்கத்தின் 'பாற்கஞ்சி' மற்றும் சு.வே.யின் 'மண் வாசனை', கே. வி. நடராசனின் 'யாழ்ப்பாணக் கதைகள்' போன்றன யாழ் மண்ணின் தனித்துவக் கலாசாரப் போக்கினைக் காட்டுவனவாக அமைவதைப்

போன்று, சருவதேசிய தரத்திற்கு நிகரான 'தோணி' என்ற வ. அ. இராசரத்தினத்தின் சிறுகதை திருமலை மண்ணின், குறிப்பாக மூதூர் பிரதேசத்தின் அக்கால வாழ்நிலையினை வெளிப்படுத்துவதாக விளங்குகின்றது.

வ.அ. இராசரத்தினத்தைத் தொடர்ந்து தருமு சிவராமு, தா.பி..சுப்பிரமணியம், ந. பாலேஸ்வரி, அருள் சுப்பிரமணியம் போன்ற பல படைப்பாளிகள் திருமலை மண்ணிலிருந்து தெரிந்து கொள்ளப்பட்டாலும், 'தோணி' யின் தரத்திற்கு ஒப்பான சிறுகதைகள் எதுவுமே அத்தளத்திலிருந்து இந்த நிமிடம் வரை எழுதப்படவில்லை என்று கூறுமளவிற்கு, அப்பிரதேச வாழ்நிலையை மிகவும் அற்புதமாகவே 'தோணி' கதையில் வ.அ. இராசரத்தினம் வெளிப்படுத்தியிருந்தார்.

புத்தனுபவத்திற்கு நம்மை இட்டுச் சென்ற, நம்மை விரிவுபடுத்திய, புதிய பரிமாணமாகக் கொள்ளத்தக்க பிராந்திய மண்ணின் உணர்வுகளை தோணி கதையின் தொடர்ச்சியாக பல கதைகளிலும் வ. அ. இராசரத்தினம் வெளிப்படுத்தியிருந்தாலும் வெளிவந்த நேரத்தில் தம்மை முழுமையாக வெளிப்படுத்திய வகையில், 'ஒரு ஆலமரத்தின் கதை', 'துணிச்சல்' போன்ற கதைகள் குறிப்பிடத் தக்கனவாக அமைந்திருந்தன. இவற்றுள் 1952 இல் ஈழகேசரியில் பிரசுரமான 'அந்த விருந்து' கதையிலிருந்து 1997 இல் சரிநிகரில் வெளியான 'துணிச்சல்' கதை உட்பட்ட 16 கதைகளைத் தொகுத்து 'கொட்டியாரக்

கதைகள்' என்ற மகுடத்தில் மூதூர் கலை இலக்கிய ஒன்றியத்தினர் வெளிக்கொணர்ந்திருக்கும் இம் முயற்சியானது, கொட்டியாரப் பற்று என்ற வழக்கிலிருந்த மூதூர் பிரதேசம், முன்னாளில் எப்படியிருந்தது என்று எதிர்காலச் சந்ததியினருக்குக் கூறி நிற்கத்தக்க நல்லதொரு ஆவணமாக விளங்கும் என்பது விவாதமற்ற கூற்றாகவே அமையவல்லது.

1946இல் எழுத ஆரம்பித்து (மழையால் இழந்த காதல் - தினகரன்). நீண்டகால இலக்கிய வாழ்வு ஒன்றை வாழ்ந்து, பவளவிழா கண்டு மறைந்த வ.அ. இராசரத்தினத்தினது 'தோணி', 'ஒரு காவியம் நிறைவு பெறுகிறது' ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகள் உட்பட்ட பதினொரு கவனிப்பிற்குரிய நூல்கள் ஏற்கனவே வெளி வந்திருக்கின்றன. ஈழகேசரி மற்றும் மறுமலர்ச்சி காலக் கதைகள், முற்போக்கு, நற்போக்கு காலக்கதைகள், தேசிய இனப்பிரச்சினைக்குரிய காலக்கதைகள், போர்க்காலக் கதைகள் என சிறுகதைத் துறையில் கடந்த அரை நூற்றாண்டு காலங்களில் நிகழ்ந்த பாய்ச்சலை இனங் காட்டத்தக்க வகையில் இத்தொகுதிக் கதைகள் ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டிருப்பதில் பன்னிரண்டாவதான இந்நூலின் முக்கியத்துவமும், தவிர்க்கமுடியாததொன்றாகின்றது.

பிரான்ஸ் நோர்மண்டி மக்களின் வாழ்நிலையை மாப்பசான் சித்திரித்தது போல, புதுமைப்பித்தன் திருநெல்வேலி மக்களது வாழ்கையைப் படம் பிடித்தது

போல, மூதுர் மக்களின் வாழ்க்கையைத் தான் வெற்றி கரமாகப் படைக்க உதவியது உலக இலக்கியங்களின் பரிச்சயமே என ஓரிடத்தில் கூறியிருக்கும் வ.அ. இராசரத்தினம் அறுபதுகளின் இலக்கியச் செல்நெறியி லிருந்து படிப்படியாக ஈழத்து எழுத்துக்கள் எவ்வாறு கூர்ப்படைந்து செல்கின்றன என்பதைத் தனது இச்சிறுகதைத் தொகுதி வாயிலாகக் காட்ட முனைந்து உள்ளார்.

“ஊர் முழுக்க வெள்ளக்காடு! ஒரே அழிவு! அரசாங்கம் வேண்டுகோள் விடுத்ததினால் இந்திய ஹெலிக் கொப்டர்கள் உயரப் பறந்து வெள்ளப்பகுதியில் உணவுப் பொட்டலங்களை வீசின.” (நம்பிக்கை கதை-1961)

பொதுவில் இத்தகைய நிகழ்வுகள், அழிவுகளையே அறுபதுகளில் படைப்புலகம் பதிவு செய்தது.

அகதி வாழ்வு, ஆயுதக் கலாசாரம், இயக்கவாத அணுகுமுறை ஆகியவற்றில் தொடரும் மரண வாழ்வின் மாறும் உணர்்திறமை எமக்குச் சுட்டுவனவாக மண்ணின் பிரச்சினைகளும் காலப்போக்கில் மாற்றமடைகின்றன.

பஞ்ச பூதங்களுடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பூதாகரமாகப் போர் அழிவுகளும், மக்களைப் பீதியடையச் செய்கின்றன. வடகிழக்கு மாகாண மக்களின் வாழ் நிலையை மாற்றி அமைத்துவிட்ட யுத்தத்தினாலான பெருந்துக்கங்களை, அழுத்தங்களை இலகுடனும்,

நுட்பத்துடனும் வ.அ. இராசரத்தினம் 'துணிச்சல்' கதையில் பின்வருமாறு பதிவு செய்தார்.

"கடலுக்குப் போகப்படாது என்று தட போட்டதுக்குப் பொறகு கொஞ்ச நாள் நிவாரணம் தந்தாங்க. எங்க லுட்ல நாங்க ஐஞ்சுபேர். ஒருமாசம் முன்னூத்திச் சொச்ச ரூபாய்க்கு ரேசன் அரிசியும், சீனியும் பருப்பும் கிடைச்சிது. அது எந்த மூலைக்கு? ஆனால் கொஞ்ச நாளில அந்த நிவாரணத்தையும் நிப்பாட்டிற்றாங்க. இப்ப அந்தப் பிச்சையும் இல்லாமல் அலக்கழியிறம். எம்பீற்றச் சொல்லிப் பாத்திறம். அம்மாவுக்கு எங்க மீன்பிடிச் சங்கம் தந்தியடிச்சது. ஊர்வலமா ஏ.ஜி.யிடம்போய்ப் பிட்டிசம் கொடுத்தம். எதுக்கும் ஒண்ணுமே நடக்கல. இப்ப மீன் பிடிக்கிற சனம் எல்லாம் பட்டினி கிடக்கு!" (துணிச்சல்-1997)

இத்தகைய சமூக அசைவியக்கத்தினை வ.அ. இராசரத்தினம் தமது மண்ணினூடாக நோக்கும் முறைமையினையே இப் பதினாறு கதைகளும் சித்திரித்துள்ளன.

மற்றொரு வெட்டுமுகத்தில் மூதூர் பிரதேச மண்ணின் வனப்பும், வளமும், எவ்வாறாக யுத்தத்தினால் மாறிப் போகின்றன என்பதை யதார்த்த பூர்வமாகவும், கலைச் செறிவோடும் ஆசிரியர் விபரித்திருக்கின்றார்.

கொடிய தாக்குதல்கள் மூலமும், கோர யுத்தத்தின் மூலமும் கொட்டியாரப் பற்று போன்ற கிராம மாறுதல் களுடாக ஈழத்தமிழ் எழுத்துக்களின் மாறுதல்களையும் எடுத்துரைக்க முற்பட்ட முன்னாள் ஆசிரியரான வ.அ.இராசரத்தினம் கதைகளை நகர்த்தும் முறைமையிலும் ஒரு மாற்றத்தினை நிகழ்த்திக் காட்டியிருப்பாரானால் நமக்கு மற்றுமொரு 'தோணி'யில் பயணிக்கும் வாய்ப்பிருந்திருக்கும்.

ஆனாலும், எஸ்.எல்.எம். ஹனிபாவின் 'மக்கத்துச் சால்வை' (ஒட்டமாவடி), புலோலியூர் க. சதாசிவம் எழுதிய 'ஒரு நாட்பேர்' (மலையகம் போன்ற இதுவரை வெளிவந்த பிரதேச சிறுகதைத் தொகுதிகள், ஒன்று அல்லது இரண்டு தசாப்த கால இடைவெளியில் நிகழ்ந்த பிரதேச மாறுதல் களையே பதிவு செய்திருந்தன. ஏறத்தாழ அரை நூற்றாண்டு கால இடைவெளியில் ஒரு பிரதேச வாழ்நிலை மாறுதல்களை பிரதேச மொழி துலங்க வெளிப்படுத்திய முதல் நூல் என்ற வகையில் வ.அ. இராசரத்தினத்தின் கொட்டியாரக் கதைகளுக்கு ஒரு முக்கிய இடமுண்டு.

- சரிநிகர்

அந்த ஆவணி ஆறு

ச. அருளானந்தம்

திருமலை மாவட்டத்தில் ஐம்பதுக்குப் பின்னரே சிறுகதைத் துறையானது அடையாளம் காணப்படுகின்றது. இந்த வகையில் வ.அ. இராசரத்தினத்தின் வருகைக்கும் அவரது தோணிக்கதைக்கும் முக்கிய இடமுண்டு. சிறுகதையின் உருவத்திலும் உரைநடையிலும் அதிக கவனஞ் செலுத்தி பிரதேச வாழ்நிலை வெளிப்பாடுகளாக புனைகதைகளைச் சித்திரிப்பவராக வ.அ. தன்னை இனங்காட்டியதே அவர் பெறும் முக்கியத்துவத்திற்கான காரணமாக அமைகின்றது. தருமு சிவராமு. தா.பி.சுப்பிரமணியம், தி. அரிய நாயகம், அருள் சுப்பிரமணியம், இராயப்பு, ந.பாலேஸ்வரி போன்றோர் வ.அ. வின் வழியாக திருமலையில் நவீன சிறுகதைப் போக்கில் தடம் பதித்தார்கள்.

பிரதேசங்களிடையே காணப்படும் வேறுபட்ட வாழ்க்கைக் கோலங்களை, கல்வி, கலாசாரப் பாரம்பரியங்களை, பேச்சு வழக்கினை ஆவணப்படுத்தத் தக்க, பிரதேச ரீதியான இலக்கியங்களில்; திருகோணமலை மாவட்ட நிலைப்பட்டதாக, திருமலை சுந்தா, புரட்சிபாலன் எனும் புனை பெயரில் எழுதும் சண்முகபாலன், இராஜ தர்மராஜா, மு. ராஜ்கபூர், சித்திரா நாகநாதன், புல்மோட்டை எம்.எஸ். ஏ. காதர், மலைமதிச் சந்திர சேகரன், கனகசபைதேவகடாட்சம், என். சித்திரவேல், எஸ். அருளானந்தம் போன்றவர்கள் முன்னைய தலை முறையின் புதிய தொடர்ச்சியாகத் தம்மை இனங்காட்டிக் கொண்டனர்.

அண்மைக் காலங்களில் மூதூர் மல்லிகைத் தீவு மக்களின் வாழ்வியலை 'குமுறல்கள்', 'குருதிமண்' போன்ற நூல்களினூடாக கனகசபை தேவகடாட்சம் சித்திரித்தது போல கேணிப்பித்தன் என்ற புனைபெயரில் எழுதும் ச. அருளானந்தம் ஆலங்கேணிப் பிரதேசத்தின் மிகச் சிறந்த காலப்பதிவாக 'அந்த ஆவணி ஆறு' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியினை வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார்.

திருமலையில் சிறுவர் இலக்கியப் பரிமாண விஸ்தரிப்பிற்குத் துணை போவதாக அமையும்; வீணை வேந்தன் (சித்தி அமர சிங்கம்), மனோ பற்குணம், ராணி சீதரன் போன்றோரின் முயற்சிக்கு அடித்தளமிட்டு, அத்துறையில் அதிகத் தடம் பதித்திருப்பவர்

ச. அருளானந்தம். சிறுவர்பாடல்கள், சிறுவர் கதைகள் மற்றும் நாவல்கள் என பத்திற்கும் மேற்பட்ட நூல்களை ஏற்கனவே இத்துறையில் இவர் அறுவடை செய்துள்ளார்.

சிறுகதைப் பரிமாணத்தில் அருளானந்தத்தின் கன்னி முயற்சியாக அமையும் இந்நூல் அவ்வப்போது இவர் எழுதிய ஒன்பது கதைகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. இச்சிறுகதைகள் யாவும் கேணிப்பித்தனின் உணர்வுகளை உந்திவிட்ட வாழ்வின் சத்திய நிகழ்வுகளாக விளங்கி வெவ்வேறு வகையான மனித நடத்தைக் கோலங்களை, உள எழுச்சிகளை, உள்ளக் குமுறல்களை உள விவகாரங்களை இன அழிவுகளை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டு உள்ளன. இவற்றுள் மூன்று படைப்புகள் போர்காலச் சூழலினை அடித்தளமாகக் கொண்டன.

'அந்த ஆவணி ஆறு' என்கிற இந்தத் தொகுதியில் உள்ள சிறந்த கதை தொண்ணூறில் கிண்ணியா ஆலங்கேணிப் பகுதியில் நடைபெற்ற அடக்குமுறைக் கலவரம் பற்றிப் பேசுகிறது.

இக்கதையானது அது சொல்லப்பட்ட விதத்திலும், உணர்த்திய நெறியிலுமே பலம் பெற்று விளங்குகின்றது. "தொலைவான்கள்..... கண் முன்னாலேயே உடைச்சிக் கொண்டு போறானுவளே.... எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டம்.... அந்த வீடு கட்ட" போன்ற அருளானந்தத்தின் உரையாடல்கள் திருமலை மாவட்டத்திற்கே சொந்தமான

வழக்குச் சொற்கள். வார்த்தைகள் யாவும் இயல்பானதாக அமைந்து கதைக்கு ஒரு பிரதேசத் தன்மையினைத் தந்து விடுகின்றன.

பாவிகள் நாங்கள்.

துப்பாக்கிகள் எங்களைக் குறிபார்த்தபடி, கையாலாகாத கபோதிகளாக நாங்கள்.

கண்ணீர் விட்டுக் கதறுவதைத் தவிர எங்களால் என்ன செய்ய முடியும்?

அந்தச் சனங்கள் வைத்த ஒப்பாரி.....

வாகனங்களில் ஏற்றப்பட்ட அந்த அப்பாவி இளைஞர்களுக்கு என்ன நடந்தது? எந்தக்குழியில் போடப் பட்டார்களோ? ஐயோ.... கடவுளே இதற்காகவா எங்களினத்தைப் படைத்தாய்?

அடக்குமுறைக் கலவரத்தினை அருளானந்தம் இலக்கியமாக்கிய முறைமை அவரின் மொழியில் கூறுவதானால்..... மனதைப் பிழிந்து உதிரத்தைச் சொட்டுச் சொட்டாக உதிரச் செய்கிறது.

நாடிழந்து, வீடிழந்து ஆதரவிற்காக அகதி முகாமில் தஞ்சமடையும் நிலை. ஆனால் அந்த அகதி முகாமுக்குள் இருந்தே அகதிகள் வகை தொகையின்றி கைதாகிப் பின்னர் படுகொலை செய்யப்பட்டு படுகுழிகளில் புதைக்கப் படுகின்றார்கள். எம் மண்ணில் வேருன்றி யுள்ள இத்தகைய கலாசாரத்தினையும் அதன் வழியாகத்

தோன்றும் தமிழ் மக்களின் அநாதரவான நிலைமையினையும் இக்கதையினூடாக அருளானந்தம் அழகாகவே சித்திரித்துள்ளார்.

“டேய் கிண்ணியாக்காரன் உண்மையான முஸ்லிம் சகோதரன்டா. இங்க வந்திருப்பவர்களில் ஒருதரும் கிண்ணியாக்காரன் இல்லை. இந்த மண்ணுல பிறக்காதவன் நீ!” என்ற கூற்று அம்மண்ணில் வாழும் தமிழ், முஸ்லிம் சமூகங்களிடையே நிலவும் அந்நியோன்யமான அன்புப் பிணைப்பினை சுட்டுவதாக அமைகின்றது.

“அப்பி ஒக்கொம மேறட்டே மினிக... ஐ ஆம் சோ சொறி” என நடந்த கலவரத்துக்கு மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டு ஜீப்பில் மறைகின்றார் படை அதிகாரி.

இதயச்சுமை சற்று இறங்கியது போல் உணர்வு.

நான் இப்போதும் அகதி முகாமில்..... என கதையினை ஆசிரியர் முடித்திருப்பது, எங்கோ ஒரு மூலையில் சமாதானத்தின் ஒளிக்கீற்று தோன்றுவது போல மனிதம் முற்றாகவே இறந்து விடவில்லை என்பதனை உணர்த்தி ஒரு நம்பிக்கை தருவதாக உள்ளது.

ஆசிரியராக, அதிபராக, கல்விப் பணிப்பாளராக அருளானந்தம் பல்வேறு படிநிலைகளிலும் இருந்து பெற்ற அனுபவங்கள்: 'வெற்றியின் கதவுகள்', 'மனச்சுமை' போன்ற படைப்புகளில் ஊடுருவி நிற்க, சாதக, பாதக அமிசங்களால் பெண்நிலைவாதிகளின் கவனத்தை ஈர்க்கும் கதைகளாக 'பரிமளம்', 'ஒரு பெண்ணின் குரல்' போன்றன விளங்குகின்றன.

அனைத்துக் கதைகளையும் ஒருசேரப் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்துள்ளபோது கேணிப்பித்தனின் பலத்துடன் பலவீனமும் வெளிப்படுகின்றது என்ற கலாநிதி செ. யோகராசாவின் (கருணை யோகன்) கூற்று இலகுவில் நிராகரிக்க முடியாததொன்று. ஆயினும் அருளானந்தத் திடம் காணப்படும் சமூக நோக்கும், கூரிய அவதானிப்பும், உளவியல் சார்ந்த பார்வையும் எதிர்காலத்தில் சீர்மையெய்தி சிறப்புற்று மேலும் சிறந்த சிறுகதைத் தொகுப்புகளை நல்க வைக்கும் என்பதனைக் கட்டியங் கூறுவதாக 'அந்த ஆவணி ஆறு' எனும் இந்நூல் விளங்குகின்றது என்பது விவாதமற்ற கூற்றாகவே அமையவல்லது.

- ஞானம்

மாங்கல்யம் தந்து நீயே.....

ராணி சீதரன்

ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பிலே பெண்களின் பங்களிப்பு அரிதாகவே உள்ளது என இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன் அபிப்பிராயப்பட்ட அறுபதுகளில், அவரது கூற்றினை மறுதலிக்குமாப்போல் வீறுகொண்டு எழுத ஆரம்பித்தவர்களுள் கவிதா, குந்தவை, பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, குறமகள், பத்மா சோமகாந்தன், யோகா பாலச்சந்திரன், அன்னலக்ஷ்மி ராசதுரை, ந. பாலேஸ்வரி போன்றவர்கள் கவனத்தை ஈர்ப்பவர்களாக விளங்கினார்கள்.

சாதி, சீதனம் போன்ற சமூகப்பிரச்சினைகள், தனி மனித உறவுகள் போன்ற அமிசங்களே ஆரம்ப காலங்களில் பெரும்பாலான பெண் பிரமாக்களின் பாடு பொருளாக அமைந்திருந்தன. பெண்ணிலைவாதம், தேசிய இனப்பிரச்சினை போன்றவை முனைப்புப் பெற ஆரம்பித்த எழுபதுகளின் இறுதிக் கூற்றில் மேலும் ஒரு பெண் எழுத்தாளர் பரம்பரை, தோற்றம் பெறத் தொடங்கு

கின்றது. தாமரைச் செல்வி, மண்டுர் அசோகா, கோகிலா மகேந்திரன், தமிழ்ப் பிரியா, ஜனகமகள், அருண் விஜயராணி, ரூபராணி ஜோசப், நயீமா ஏ. சித்திக், ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், மண்டைதீவு கலைச் செல்வி, சந்திரா தியாகராஜா போன்றவர்கள் புனைகதைகளில் புதிய வீச்சினைப் பாய்ச்ச முற்பட்டனர். இதன் விளைவால் விரிவான வாசகப் பரம்பல் நிகழ ஆரம்பித்தது. இவர்களுக்கு அடுத்த தலைமுறையில் ஹெக்கிராவை சஹானா, பால ரஞ்சனி சர்மா, தாட்சாயிணி, சிவாணி சாரங்கா, மாதுமை போன்றவர்கள் நிறையவே நம்பிக்கை தருகின்றார்கள்.

தேசிய இனப்பிரச்சினையின் தாக்கங்களானது குடும்ப அமைப்பில் ஏற்படுத்தும் சிதைவுகள், அடக்கு முறை மற்றும் அத்துமீறிய சுரண்டல்களுக்கு எதிரான தன்னம்பிக்கை மிக்க பெண் பாத்திரங்களின் எழுச்சி நிலைகள், புலப்பெயர்வாலான இரண்டக வாழ்க்கை முறைகள், சமுதாயத்தில் கூர்மையடைந்து வரும் பிரச்சினைகளைச் சித்திரித்தல் என விரிவடைந்து செல்லும் ஈழத்துப் புனைகதைப் பரப்பில் தமது உணர்வுமுறைமை வெளிப்பாடுகளால் கணிசமான பங்களிப்பினை வழங்கி வரும் புதிய தலைமுறை பெண் பிரமாக்கள் வரிசையில்; 1999 இல் “மாங்கல்யம் தந்து நீயே.....” என்ற கன்னி முயற்சி மூலம் தன்னை இனங்காட்ட முனைந்துள்ளார்; தற்போது திருகோணமலை கல்வி வலயத்தில் தமிழ் மொழிப்பாட ஆசிரிய ஆலோசகராகக் கடமை புரியும் யாழ். பண்ணாகத்தைப்

பிறப்பிடமாகக் கொண்ட நாகராணி சீதரன் எனும் இயற்பெயருடைய பட்டதாரியான ராணி சீதரன் தனது மனதில் ஆழமாகத் தைத்த அனுபவங்களைப் பெரும் பாலான தனது கதைகளுக்கு அடித்தளமாக்கி, சின்னச் சின்ன வசனங்கள் வாயிலாகச் சிக்கலற்ற நடையில் கதைகளை நகர்த்திச் செல்கின்றார் ராணி சீதரன். போர்ப் பிரதேச நிகழ்வுகளை, அதர்மங்களை, அப்பிரதேச மக்களது கொந்தளிப்பு நிறைந்த வாழ்வியலைச் சித்திரிப்பதில் ஆரம்பமாகும் இவரது புனைகதைப் பரப்பின் மையம் பெண்கள் மீது கட்டவிழ்க்கப்படும் அக்கிரமங்கள், அநீதிகள் வரை விரிவடைகின்றது.

“ஒரு மனைவியின் தேவைகளைப் புரிந்து நடக்கும் கணவனைப் பார்த்து..... உங்களுக்கும் அவளுக்கும் என்ன தொடர்பு?”

“இப்படிக் கேட்கக் கூடிய துணிவு அவளிடம் இருக்கவில்லை. ஊர் வாயை மூட முடிந்த அளவிற்கு உள்ளத்தின் கேள்விகளுக்கு விடை காண முடியாது தவித்தாள். நேரடியாகக் கேட்கக்கூடிய மனத்திடம் வரவில்லை.”

கணவன் தமக்குத் துரோகம் செய்வதை அறிந்து இருந்தும் அதைக் கேட்க முடியாது உள்ளத்துக்குள்ளேயே எரிமலையாகக் குழறும் பெண்களின் அபலைத் தன்மைக்கு, ‘மாங்கல்யம் தந்து நீயே....’ என்ற மகுடச் சிறுகதை வாயிலாக உருவங் கொடுக்க முனைந்துள்ளார் ஆசிரியை.

மறுதலையாக “இப்படி வதைச்சு மிதிக்கிற ஆண்களோடு வாழ்வதைக் காட்டிலும் விலகியிருப்பதே மேல்” என மண்டுர் அசோகா அல்லது கோகிலா மகேந்திரன் போன்றவர்கள் பாணியில் இக்கதையினை உணர்வுத் தாக்கத்துடன் ராணி சீதரன் நிறைவு செய்து இருந்தால் தனது படைப்புலகின் தேவை என்ன என்ற பிரக்ஞையுடனேயே அவர் எழுதுகின்றார் என்று தாராளமாகவே கூறியிருக்கலாம்.

ஆனாலும், ராணி சீதரன் நம்பிக்கை தருகின்றார் என்ற கூற்றினைத் தக்கவைக்கும் கதையாகப் பத்துக்கதை களுள்ளும் மேவி நிற்கும் கதையான ‘அர்த்தங்கள் மாறிய போது’ எனும் சிறுகதையினைக் குறிப்பிடலாம்.

கல்யாணம் செய்திருந்தும் ‘வாழாவெட்டி’ தாரணிக்கு சூட்டிய விருதுப் பெயர்.

கட்டியவள் இங்கிருக்க அவன் வெளிநாட்டில் வெள்ளைக்காரியுடன்.

இவங்களெல்லாம் ஒரு மனுசரே?

‘என்னுடைய வாழ்க்கையை வஞ்சித்து விட்டானே?’

தாரணி விம்மி விம்மி அழுகின்றாள்.

“அப்பா வருவாரா அம்மா?” - தந்தையின் முகமே அறியாத பதினான்கு வயதுச் சிறுமி கேட்கின்றாள்.

“அண்ணி! என்னை நம்புங்கோ! எத்தனை நாளைக்கெண்டு இப்படி நீங்கள்..... உங்களுக்கு விருப்ப மெண்டால் நான் உங்களுக்குப் புது வாழ்வு தர...”

தாரணியின் விம்மல் மேலும் அதிகரித்தது.

முடிவில் தாரணி மௌனமானாள். அப்படி ஒரு ஆதரவு அவளுக்கு இனி தேவைதான்.

வீடு, வேலைத்தளங்களில் மட்டுமின்றி பயணிக்கும் பாதைகள், வாகனங்களில் கூட பெண்களுக்குப் பாதுகாப்பு இல்லை என்ற தோரணையில் கதையினை நகர்த்தி, தனது ஒரே மகளுக்காகத் தனது எதிர்காலத்திற்காக தாரணி எடுக்கும் புதிய முடிவு மூலம் கதை முடிவில் வாசகர்களை நிமிர்ந்து உட்கார வைத்து விடுகின்றார் கதாசிரியை.

கதையினை வாசிக்கும் வாசகன் மீதான அழுத்தத்தை உணர வைக்கும் கதையே வெற்றிபெற்ற கதையாகின்றது. அந்த வகையில் நுண்ணியதாக அவதானித்து, பகுப்பாய்ந்து எழுதும் ஆற்றல் கொண்ட ராணி சீதரன் படைப்பு உலகின் தேவை பற்றிய பிரக்ஞைக்கும் உட்பட்டு எழுதும் போது ஆளுமை மிக்க ஒரு எழுத்தாளராகும் வாய்ப்பு நிறையவே உண்டு.

- தினக்குரல்

கமக நிலா

ஆ.மு.சி.வேலழகன்

ID ட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் நாற்பதுகளின் பின்னரே சிறுகதை தோற்றம் பெறுகின்றது. எஸ். பொன்னுத்துரை, பித்தன், அப்துஸ் ஸமது போன்றோர் மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் சிறுகதைக்குப் பிதாமகர் ஆகின்றனர். அன்புமணி, அருட்செல்வநாயகம், சண்முகம் சிவலிங்கம், மருதூர்க்கனி, மருதூர்க் கொத்தன், ஓட்ட மாவடி எஸ்.எல்.எம்.ஹனிபா, கவிதா, மண்டூர் அசோகா ஆகியோர் எஸ். பொ. முதலானோரைத் தொடர்ந்து சிறுகதை முயற்சியில் ஈடுபட்டாலும் எழுபதுகளின் பின்னரே மண் வாசனைத் தன்மை இம்மாவட்ட இலக்கியத்தில் முனைப்புப் பெற்றது எனலாம்.

இந்த வகையில் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தன்மையினை படைப்புகளில் முதலில் பதிவு செய்த பெருமைக்குரியவர்களாக அன்புமணி, பொன்னு போன்றோரையே ஆய்வுகள் கூறுகின்றன.

எண்பதுகளில் தமிழின் சிறுகதையில் கலைத்துவத் தோடு கதை சொல் முறைமையில் ஏற்பட்ட புதிய மாற்றங்கள் அது புதிய எல்லைகளைத் தொட வழி சமைத்தன. அந்தவகையில் உமாவரதராஜனின் வருகையும் அதைத் தொடர்ந்து திருக்கோவில் கவியுவன், ஓட்ட மாவடி அறபாத், மற்றும் ஹனிபா, மட்டுநகர் முத்தழகு போன்றோரது பங்களிப்பும் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் இலக்கியத்திற்குச் செழுமையும் பெருமையும் சேர்த்தன.

மட்டக்களப்பில் சிறுகதை வளர்ச்சிக்குத் துணை நின்றவர்கள் என்ற பட்டியலில் மேலும் செ. குணரத்தினம், செல்வ மகீந்திரன், ஆ.தங்கராசா, யூ. எல். ஆதம்பாவா, ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், கண.மகேஸ்வரன் போன்றவர்களும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படத்தக்கவர்கள். இவர்களுடன் அனுராதா பாக்கியராசா, வெற்றிவேல் விநாயகமூர்த்தி, ஒலுவில் அமுதன், ஆ. மு. சி வேலழகன் போன்ற கதை சொல்லிகளும் அவ்வப்போது தத்தமது பங்களிப்பினை வழங்கி வந்துள்ளனர்.

'மட்டக்களப்பு மண்ணின் இதுவரை அறாது கிடக்கும் கவித்துவச் செழுப்பின் உதாரணமாக ஆ.மு.சி. வேலழகன் விளங்குகிறார்' என பேராசிரியர் சிவத் தம்பி அவர்களால் விமர்சிக்கப்பட்ட திருப்பழுகாமத்தைச் சேர்ந்த வேலழகன்; தான் பிறந்து, தவழ்ந்து, தொழில் புரிந்து வளர்ந்த மருத நிலப் பகுதியையும் அந்நிலஞ்சார் காராளர் வாழ்க்கையினையும் மையப் பொருளாக வைத்து

தானெழுதிய பதினான்கு சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 'கமகநிலா' எனும் மகுடத்தில் நூலாக வெளிக் கொணர்ந்து உள்ளார்.

மீன் பாடும் தேனாட்டின் மேற்றிசையான படுவான் கரைப் பிரதேச மக்களின் வாழ்வியலை வெளிப்படுத்தும் முயற்சியில் 'பொன்னாச்சி பிறந்த மண்', 'ஆண்டவர் பிறந்த மண்' போன்ற சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெற்றிவேல் விநாயகமூர்த்தி அண்மையில் வெளிக்கொணர்ந்திருந்தமை இவ்விடத்தே மனங்கொள்ளத் தக்கது.

வேலமுகன் விபரிக்கின்ற கதைமாந்தர் களமும் அத்தகைய ஒரு பிரதேசமே. திருப்பமுகாமம்; அதை மீறினால் மட்டக்களப்பு. அதற்குள் நின்று அம்மக்களின் வாழ்க்கை முறையினை, அன்றாடப் பிரச்சினைகளை அவர்களது கிராமியக் குழைவு நடையினூடு விபரித்துக் கதையினை நகர்த்தும் முறைமை அடிப்படையான ஒரு கலைத்துவம் அவரிடத்தில் குடிக்கொண்டிருப்பதை உணர்த்தி நிற்கின்றது.

“அண்ணே! நம்மட காளிக்குட்டியரத் தெரியுமா?”

“எந்தக் காளிக்குட்டி”

“சீனம் வாடிக் காளிக்குட்டி! அவரிட்ட வியளம் வந்திருக்கு. ஆலங்கேணி, கொட்டியாரம், கிளிவெட்டி யெல்லாம் வெள்ளாம வெளஞ்சி கெடக்காம். வெட்டுக் காரணுகள் இல்லாமத் தவியாத் தவிக்கிறானுகளாம் போடிமார்.”

“ஆரு சொல்லி விட்டிருக்கா?”

“உங்கட ஆலங்கேணில இருக்கிற மருமகள் பார்வதி சொல்லி இருக்கா. வியளம் கண்டதும் மாமாவ எத்தனை பேரானாலும் உடனே கூட்டிற்று வரட்டுமாம் எண்டு”

(குழமகன் கதை - பக்கம் 65)

இவ்வாறு வேலழகன் கதைகள் விவசாயிகளையும், உழைப்பாளிகளையும், சாதாரணமானவர்களையும், பண ஆசை பிடித்தவர்களையும், சுயநலத்தோடு திட்டமிட்டு செயலாற்றுவோரையும், பரோபகாரிகளையும் மற்றும் பலவகையினரையும் அறிமுகஞ்செய்கின்றன.

“சே! அப்படிச் சொல்லப் போடாது. அண்ண நாம இந்த வேகா வெயிலில புழு மாதிரி குனிந்து நிமிர்ந்த வருத்தம் நமக்குத்தான் தெரியும்.”

“எல்லாமாக இந்த நாப்பத்தி ஆறு நாளைக்கும் பதினாலு பேரும் அறுபத்தி எட்டு ஏக்கர் வெள்ளாம வெட்டியும் கட்டிச் சூடுவச்சி இருக்கம்.” (பக்கம் - 69)

தமிழகத்தின் மூத்த எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணன் குறிப்பிடுவது போலவே வேலழகன் தனது படைப்புகளில் மனிதனின் இன்பங்களையும், துன்பங்களையும், ஏமாற்றங்களையும், மன நிறைவுகளையும் இன்னும் பல்வேறு அனுபவங்களையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

மட்டக்களப்பு பாரம்பரிய வாழ்க்கையின் லயத்தின் வெளிப்பாடுகளாக இவரது கதைகள் விளங்கினும் இன்றைய சமகால அனர்த்தங்களைக் காட்டும் வலுவான கதைகள் எதையுமே 'கமகநிலா' கொண்டிருக்காதது அதனைக் கிரகணப்படுத்தவே செய்கிறது.

திருக்கோவில் கவியுவனின் 'வாழ்தல் என்பது' ஓட்டமாவடி அறபாத் எழுதிய 'நினைந்தமுதல்' போன்ற அண்மைக்காலத் தொகுதிகள் புதிய பரிமாணங்களாகத் திகழ்ந்தமைக்கு; புதிய தலைமுறையினரின் உணர்திறன் வெளிப்பாடுகளாக அவை அமைந்ததற்கும் மேலாக சமகாலப் புலப்பதிவுகளாகவும் அவர்களது சித்திரிப்புகள் அமைந்திருந்தமையும் முக்கிய காரணம் என்பதனை ஆ. மு. சி. வேலமுகன் போன்றோர் கவனத்தில் கொள்ளல் நலம்.

- ஆதவன்

வேட்கை

நீர்வை பொன்னையன்

யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் தனித்தன்மைகள், அப் பூமிக்குப் பெருமை சேர்க்கும் கல்விப் பாரம்பரியங்கள், அம்மண்ணின் மைந்தர்களது வாழ்வியல்கள், அப்பிரதேசத்திற்கான பேச்சு வழக்குகள் போன்ற வற்றினை அடையாளப்படுத்தும் சிறுகதைகள் இலங்கையர் கோன், சி. வைத்திலிங்கம் போன்ற முன்னோடிகளின் தொடர்ச்சியாக கே. வி. நடராசன், சு. வே. முதல் இன்றைய இராகவன், கதிர்காமநாதன், உடுவில் அரவிந்தன், சி.சிவாணி, தாட்சாயிணி, குமுதினி, சாரங்கா வரை பலராலும் படைக்கப்பட்டு வெவ்வேறு காலகட்டங்களிலும் சிறுகதை வளர்ச்சிக்குத் துணைபோவதாய் அமைந்துள்ளன.

மார்க்சியக் கோட்பாட்டில் பற்றுறுதி கொண்டு புரட்சிகரமான சிந்தனைகளைத் தமது பதிவுகளினூடாக வெளிக்கொணர்ந்து சமூக அமைப்பானது முற்று முழுதாக மாற்றியமைக்கப்படல் வேண்டுமென்று ஐம்பதுகளில் போர்க் கோலம் பூண்ட, 'முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள்' என விசேடமாக அழைக்கப்பட்ட எழுத்தாளர்களுள் செ. கணேசலிங்கன், கே. டானியல், டொமினிக் ஜீவா, எஸ்.அகஸ்தியர், என்.கே.ரகுநாதன், நீர்வை பொன்னையன், காவலூர் ராசதுரை போன்றவர்கள் மிக முக்கியமானவர்கள். புதிய கருத்துக்களை முன்வைத்து தமது எழுச்சிக்கு வேண்டிய தனித்துவக் கலை இலக்கியங்களைப் படைக்க இவர்கள் முனைந்தனர். இவர்களது படைப்புக்களில் பிரசார வாடை வீசுகிறது என்ற குற்றச் சாட்டு முன்வைக்கப்பட்டாலும் செ. கணேசலிங்கனின் 'ஒரே இனம்', 'நல்லவன்', 'சங்கமம்' டொமினிக் ஜீவாவின் 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்', 'பாதுகை' என். கே. ரகுநாதனின் 'நிலவிலே பேசுவோம்' நீர்வை பொன்னையனின் 'மேடும் பள்ளமும்' காவலூர் ராசதுரையின் 'குழந்தை ஒரு தெய்வம்' போன்ற சிறுகதைத் தொகுதிகளை அவர்கள் கொண்டிருந்த கோட்பாடுகளுக்கு கலைவடிவங் கொடுத்த கலைப் பொருள்களாகக் கொள்ளலாம்.

இலக்கிய ஜனநாயக மயப்பாடு விரிவாக்கம் பெற்ற இக்காலகட்டத்தில் 'மேடும் பள்ளமும்' (1961) தொகுதி மூலம் தனது இலக்கியப் பயணத்தை ஆரம்பித்த நீர்வை பொன்னையன், இது வரை 'உதயம்' (1970), 'பாதை' (1997)

ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளுடன் செ. கதிர்காமநாதன், செ. யோகநாதன் ஆகியோருடன் இணைந்து 'மூவர் கதைகள்' எனும் தொகுதியினையும் அறுவடை செய்துள்ளார்.

மார்ஸிசப் பாதையில் நின்று தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள் மற்றும் ஒடுக்கப்பட்டோருக்காகக் குரல் கொடுத்து நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளைத் தந்த நீர்வை, எமது நாட்டில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மனித சங்கார யுத்தத்திற்கு எதிராக ஒன்பது கதைகளைத் தற்போது 'வேட்கை' எனும் மகுடத்தில் வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார்.

ஆயுதப் போராட்டம் முனைப்புப் பெற்ற எண்பது களிற்குப் பின்பு, ஈழத்துப் புனைகதைப் போக்கானது இயக்கங்களின் தோற்றம், அவற்றிடையே நிலவிய முரண்பாடுகள் அந்நிய இராணுவத்தின் வருகை, போராட்டத்தின் தீவிரம், இடப்பெயர்வுகள் என்பவற்றினூடாக விரிவடைந்து செல்கிறது. இவற்றை எல்லாம் தமது புனைகதைகளின் கருக்களாகக் கொண்டு பதிவு செய்ய முற்படுபவர்கள் கதைமாந்தர் களத்தில் நின்று அவற்றினைச் சித்திரிக்கும்போதே உன்னத படைப்புகள் உருவாகுவதற்கு வழிசமைத்தவராகின்றனர்.

'வேட்கை' தொகுதியில் முதற் கதையான 'அழியாச் சுடர்' தவிர்ந்த ஏனைய கதைகளின் பதிவும் இளைஞர் தீவிரவாத தோற்றத்தினூடாகவே ஆரம்பிக்கின்றது.

“ஒரு நாள் செல்லக்கண்டன் திடீரெனக் காணாமல் போய் விட்டான்.”

“அவன் சென்ற நாளிலிருந்து தேவிக்குச் சரியான உணவோ, உறக்கமோ இல்லை.”

“சின்னண்ணை, சின்னண்ணை என்று எந்நேரமும் அழுது கொண்டேயிருப்பாள். சகலதையும் இழந்துவிட்ட தான உணர்வு அவளுக்கு. அன்னமுத்தாச்சி தான் அவளுக்கு ஆறுதல் கூறி, தேற்றி ஆதரவாக இருந்து வருகின்றாள்.”

இவ்வாறாக ஆயுதப் போராட்டகால ஆரம்பகால நிகழ்வினை வலிகாமத்து நீர்வேலியைச் சேர்ந்த ஒரு வறிய குடும்பத்தினூடாக மிகவும் இயல்பானதாக நீர்வை சித்திரிக்க முற்படுகின்றார்.

கறுப்பு உடுப்பு அணிந்த இருவர் செல்லக் கண்டனை மடக்கிப் பிடித்து இழுத்துச் செல்கின்றனர். இதை யாரும் கண்டதாக இல்லை. அவர்கள் இருவரும் அவனை வயல் வெளிக்கு அப்பாலிருக்கும் மயானத்தை நோக்கி.... மேலும் இரு கறுப்பு உடுப்புகள் சேர்ந்து கொள்கின்றன.

மை இருட்டில் நாடகம் தொடங்குகின்றது.

ஒரே நிசப்தம். இருள் மயம். நேரத்தின் நகர்வு.

“ஐயோ என்றை சின்னண்ணனைச் சாகடிக் கிறாங்கள்” திடுக்குற்று எழுந்து தேவி அலறுகிறாள்.

'என்ன? என்ன மோனை நடந்தது?' அன்னமுத்தாச்சி அவளை அணைத்துப் பிடித்த படியே இருக்கின்றாள்.

இயக்கங்களின் தோற்றமும், அவற்றிடையே உருவான முரண்பாடுகளும் போன்ற ஆரம்ப கால யுத்த அத்தியாயங்கள் எவ்வாறாக குடும்ப உறவுகளை அதன் உறுப்பினர்களைக் கூடப் பாதித்தன என்பதனை வியக்கத் தக்க வகையில் விபரித்துச் செல்லும் ஆசிரியர், வேறு பாடுகள், ஒற்றுமையின்மையால் சமூக இயக்கங்களின் 'வேட்கை' திசை மாறிச் செல்வதை இக் கதை மூலம் காட்ட முனைகிறார்.

செட்டான உருவ வார்ப்பும், நேர்மையான சித்திரிப்பும் உயிரோட்டமான பாத்திரங்களும், கூறாமல் கூறும் பண்பும் இம்மகுடக் கதையினை தொகுதியில் மேவிநிற்கும் கதை யாகவும் ஆக்கிவிடுகின்றன.

வேட்கை கதை போலவே தொகுதியில் குறிப்பிடத் தக்க மற்றுமொரு கதை 'ஜீவநாதம்'. போராட்ட வரலாற்றின் அடுத்த அத்தியாயமான அந்நிய இராணுவத்தின் வருகையினூடு இக்கதை நகர்கின்றது. சொந்த மண்ணிலேயே பெண்கள் மீது கட்டவிழ்த்துவிடப்படும் பாலியல் துன்புறுத்தல்கள், வல்லுறவுகள் பற்றி கதை பேசுகின்றது.

அந்நிய இராணுவம் இந்த மண்ணுக்கு வந்து சென்றதன் பின்பு எமது இலக்கியச் சூழலில் ஏற்பட்ட

மாற்றத்தினை இக்கதையில் தரிசிக்க முடிகிறது. உள்ளடக்க ரீதியில் வாசகர்களைத் திருப்திப்படுத்தும் மற்றுமோர் கதையாக 'ஜீவநாதம்' விளங்குகின்றது.

போரின் தாக்கம் இலங்கையின் பெரும்பான்மையினர் வாழும் பிரதேசத்தினையும் எவ்வாறு பதற்றம் நிறைந்ததாக மாற்றி அமைத்துவிட்டது என்பதனை 'வீராப்பு' கதை சுட்டி நிற்கின்றது. ஏனைய கதைகளில் பெரும்பாலானவை போராட்டத்தின் தீவரத் தன்மையினையும் அதன் விளைவுகளையும் கூறுகின்றன.

சாதிப் போராட்டம், வர்க்கப் போராட்டங்களாலான அவலங்களைவிட ஆயுதப் போராட்டத்தில் உருவான அவலங்கள் அதிகமானவை. கடந்த நாற்பது வருடங்களாகக் கதைகளை எழுதிவரும் நீர்வை பொன்னையன் தொண்ணூறுகளில் எழுதிய கதைகளே மனதை அதிகம் கெளவ வைத்திருக்கின்றன என்பதனை நிறுவுமாற்போல அல்லது ஈழத்து சிறுகதைப் பரப்பில் நிகழ்ந்த பாய்ச்சலினை உணரத்தக்க வகையில் நாற்பது வருடங்களின் முன்னர் அவரது மனதில் கருக் கொண்ட (1959 இல்) 'அழியாச்சுடர்' எனும் கதை தொகுதியின் ஆரம்பமாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

தொண்ணூறுகளின் இறுதியில் நிகழ்ந்த வலிகாம இடப்பெயர்வு பற்றிப் பேசுவனவாக இத் தொகுதிக் கதைகளில் எதுவும் அமையவில்லை. ஆயினும் போராட்ட ஆரம்பகாலம் தொட்டு அதன் உச்சம் வரையான கால

கட்டத்தினை உணர்முறைமை மாற்றங்களுடன் சித்திரித்ததில் ஈழத்து இலக்கிய உலகின் கவனிப்பை 'வேட்கை' பெறுகின்றது.

மொழியியல் வழிநின்று ஆக்க இலக்கிய பாதைகள் விரிவுபடுத்தப்படும் போதே உன்னத படைப்புகள் உருவாகுவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் நிகழ்கின்றன. வட புலத்து இருண்ட வாழ்க்கையினூடே புகுந்து அவர்களது மன உணர்வுகளை அற்புதமாக அள்ளி வரும் நீர்வை பொன்னையன் கதை சொல்முறையிலும், மொழியிலும் மாற்றங்களைக் காட்டியிருந்தாரானால் 'வேட்கை' தொகுதியின் கதைகளும் அடுத்தொரு கட்டத்திற்குத் தாவிச் சென்றிருக்கும்.

விபவி நிறுவனத்தில் தமிழ் மொழி மூலப் பணிப்பாளராகப் பணிபுரியும் நீர்வை பொன்னையன் 'பாதை', 'வேட்கை' போன்ற நூல்களினூடாகத் தொடர்ந்து தனது தடங் களைப் பதித்து வருவது பாராட்டிற்குரியதொன்றே!

- சரிநிகர்

சிவாவின் சிறுகதைகள்

வண்ணை சே. சிவராஜா

யாழ் பிராந்தியத்தின் நாற்பது வருட நிகழ்வுகளைத் தனது ஒரே தொகுதியில் பதிவு செய்ய முனைந்ததோடு மேற்படி கால கட்டத்தின் இறுதிக் கூற்றில் அம்மண்ணில் இடம் பெற்ற ஒரு இனத்தின் இடப்பெயர்வு அவலத்தையும் உள்ளடக்கி கவனிப்பைப் பெறும் ஒரு நூலாக; வண்ணை சே. சிவராஜா கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாகத் தான் எழுதிய சிறுகதைகளுள் பதினாறினைத் தொகுத்து 'சிவாவின் சிறுகதைகள்' எனும் மகுடத்தில் 1999 இன் இறுதிப் பகுதியில் அறுவடை செய்துள்ளார்.

யாழ் மண்ணில் இருந்து வெளியேறிய ஆயிரக் கணக்கான முஸ்லிம்களின் மன அவலங்களை உள்வாங்கி அவற்றை, இலக்கியமாக்கியிருக்கும் சே. சிவராஜாவின் பண்பும் மனிதனை, மனித விழுமியங்களை, அவனது

உன்னதப் பண்புகளைப் பரந்த மனப்பாங்குடன் தனது படைப்புகளில் ஆசிரியர் சித்திரித்தப் பாங்கும் கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டியன. சிவாவின் சிறுகதைகள் வேறுபட்டுத் தனித்துவத்துடன் திகழ்வதற்கு, சிவராஜாவின் தார்மீக சிந்தனையின் இத்தகைய வெளிப்பாடுகளே காரணமாக அமைகின்றன.

“நீங்கள் ஊரைவிட்டு வந்து, ஐந்து வருடங்களுக்குப் பின், நாங்களும் ஊரைவிட்டு எழும்ப வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டது ஹாஜியார்” என்று கந்தசாமி மாஸ்டர் கூறினார்.

“தெரியும், தெரியும். எல்லாம் அல்லாஹ் பார்த்துக் கொள்ளுவான்” என்று மிஸ்கின் பதில் கூறினார்.

“இன்ஷா அல்லாஹ்” என்ற மேற்படி கதையில் அந்நியோன்யமாக ஒரே மண்ணில் ஒன்றாக வாழ்ந்த இரு இனங்களுக்குள் ஏற்பட்ட பிரிவு நிலையினையும், முடிவில் மண்ணைவிட்டு சகலருமே மழைக்கால இரவொன்றில் அகதிகளாக்கப்பட்ட வரலாற்றினையும் சூசகமாக கூறி நிற்கும் கதாசிரியரின் துணிவும் தைரியமும் வரவேற்கத் தக்கது.

கல்லூரி நாட்களிலிருந்தே கலை நாட்டங் கொண்ட விஞ்ஞானப் பட்டதாரியான வண்ணை சிவராஜாவின் பரந்த வலைவீச்சிற்குள் உட்பட்டிருக்கும் கதை மாந்தர் களத்துள் தனது கற்பித்தல் அனுபவங்களின் பின்னணி

யில் எழுதிய 'சீருடை' என்ற கதையும், யாழ்ப்பாண கலாசார மாற்றங்களின் ஒரு வெட்டு முகத்தினைக் கூறி நிற்கும் 'வடிகால்' என்ற கதையும் குறிப்பிடத்தக்கனவாக அமைகின்றன.

மாணவர்களுக்கு வழங்கப்படும் சீருடையானது பொறுப்பற்றவர்கள் மத்தியில் எப்படியாக தூர்விநியோகமாகின்றது என்ற சித்திரிப்பு சிவராஜாவின் முப்பத்தைந்து வருட ஆசிரிய அனுபவம் தந்த முதிர்ச்சியின் விளைவாகவே கருதப்படத்தக்கது.

பிள்ளைகள் சகலரையும் வெளிநாட்டிற்கனுப்பிய முதியவர் ஒருவர் ஓர் இளைஞனைத் தனது தனிமைக்குத் துணையாகக் கொள்வதும், சொந்த மகன் திரும்பி வந்ததும் அந்த இளைஞனைத் தவிர்ப்பதோடன்றி "அது ஒரு வேலை யில்லாத பொடியன், இஞ்சை வந்து ஒவ்வொரு நாளும் கழுத்தறுக்கும்" என்று ஒரேயடியாகவே தூக்கியெறிவதும் யாழ். மண்ணின் சில முதியவர்களை மனக்கண் முன் நிறுத்தும் சிறந்த சித்திரிப்பு. 'இத்தொகுதியின் உச்சமான கதை என நான் வடிகாலையே கருதுகின்றேன்' என முன்னுரையில் கலாநிதி செங்கை ஆழியான் கூறி இருப்பதுவும் இவ்விடத்தே மனங் கொள்ளத் தக்கது.

உருவம், உள்ளடக்கம் இத்தியாதிகளுடன் சிறுகதை எனும் இலக்கிய வடிவம் பற்றிய பிரக்ஞைபூர்வமான அறிவு வண்ணை சிவராஜாவுக்கு இருக்கின்றது என்பதை

'வடிகால்' போன்ற தொண்ணூறுகளின் பிற்பகுதியில் அவர் எழுதிய கதைகள் மூலம் நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

காலத்தைப் பின்னோக்கிப் பார்ப்பது போன்ற உணர்வைத் தரும் வண்ணமாக ஆண்டுரீதியில் கதைகளை வரிசைப்படுத்திய நூலின் தொகுப்பு, அன்றைய யாழ்ப்பாணத்தை நினைவுகூர வைக்கின்ற அட்டைப்படம், நேர்த்தியான அச்சுப் பதிப்பு, இவை நூலின் தரிசிக்கத்தக்க சிறப்பான அமிசங்கள்.

தனது அனுபவ முதிர்ச்சியிலும், தனித்துவமான ஆளுமையின் வளர்ச்சியிலும் வித்தியாசமான அனுபவங்களை வாசகர்கள் நுகரத்தக்க வகையில், மேலும் ஆழமான நூல்களை வெளிக்கொணர வண்ணை சே. சிவராஜா வல்லவர் என்ற நம்பிக்கைக்கு அவரது கன்னி முயற்சியான 'சிவாவின் சிறுகதைகள்' சாட்சியாக அமைந்து இருப்பது நிறைவைத் தருகின்றது.

- விபவி

நாட்கள், கணங்கள்..... நமது வாழ்க்கைகள்.....

த. கலாமணி

வடமராட்சிப் பிரதேசத்தின் கலாசார, பண்பாட்டு அமிசங்கள் அம்மண்ணின் பிரச்சினைகள், பேச்சு வழக்குகள், அதன் தன்மைகள் யாவும் அதற்கே உரித்தானவை. இந்த அடையாளங்களினூடாக அம்மண்ணின் பாரம்பரியத்தினைப் புனை கதைகளில் படைக்கும் செல்நெறியின் தாக்கம் செ. கதிர்காமநாதனின் 'ஒரு கிராமத்துப் பையன் பாடசாலைக்குப் போகிறான்' போன்ற படைப்புகளில் முனைப்புற்று விளங்கியது. தெணியான், ஏ.ரி. நித்தியகீர்த்தி, க. சதாசிவம், ராஜ ஸ்ரீகாந்தன், எஸ். முருகானந்தன், ரஞ்சகுமார், ஆ. இரத்தினவேலோன் உட்பட பல வடமராட்சி எழுத்தாளர்கள் இந்தப் பாரம்பரியத்தினூடான பல்வேறு வளர்ச்சி நிலைகளைச் சுட்டி நின்றார்கள். இந்த வகையில் எண்பதுகளின் கடைக்

கூற்றில் வடமராட்சி தெற்கு, மேற்குப் பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர் சிலரின் கூட்டு முயற்சியான 'உயிர்ப்பு' எனும் சிறுகதைத் தொகுதி அம்மண்ணின் புதிய வருகையின் தன்மைகளை உணர்த்தும் ஒரு நூலாக விளங்கியது எனலாம்.

'உயிர்ப்பு' சிறுகதைத் தொகுதியினூடாக இனங்காணப்பட்டவர்களுள் அல்வாயைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட தம்பி ஐயா கலாமணி குறிப்பிடத் தக்கவர். பௌதிகவியற் பட்டதாரியான இவர், இசை, நாடகம் போன்ற பரிமாணங்களிலும் அகலக் கால் பதித்தவர். 1975 முதல் 1995 வரையிலான இருபது ஆண்டுகாலப் பகுதியில் இவர் எழுதிய பத்துச் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 'நாட்கள், கணங்கள்..... நமது வாழ்க்கைகள்' என்ற மகுடத்தில் எம்.டி. குணசேன பதிப்பகத்தினர் தற்போது நூலாக வெளிக் கொணர்ந்துள்ளனர்.

1975 முதல் 1995 வரையிலான காலப்பகுதியென்பது ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிப் பாதையின் இரு பகுதிகளை உள்ளடக்கிய கூறாகும். வர்க்கியம், சூழலியம், தலித்தியம் போன்ற பிரச்சினைகள் அதிகாரப்பட்டு நின்ற எண்பதுகளின் முற்கூறும், போர்க்கால இலக்கியங்கள், புலம் பெயர் இலக்கியங்கள் போன்றவை வரலாறு படுத்தப்பட்ட அண்மைக் காலங்களுமே அவ்விரு பிரிவுகளுமாகும். கலாமணியின் புனைகதைகளின் பகுப்பாய்வும் இந்த எல்லைகளுக்கு உட்பட்டதாகவே அமைந்திருக்கின்றது.

மனித உறவுகள், அவற்றின் மாறுதல்கள், வெளிப்பாடுகள் முதலானவற்றை மிக நுணுக்கமாகச் சித்திரிக்கும் 'ஒரு மனிதாபிமானியின் தரிசனம்' என்ற கலாமணியின் ஆரம்பகால சிறுகதை அன்றைய வடமராட்சியைக் கண்கள் முன் நிறுத்துகின்றது. கொடிகாம புகையிரத நிலையம் செல்வதற்கு பஸ் வண்டியுடன் போட்டிபோடும் தட்டி வான்கள் நெல்லியடியில் புறப்படும் சமயத்தில் பயணிகளின் பொறுமையைச் சோதிப்பதும், "அண்ணை ஏறுங்கோ, நாங்களும்தான் ஸ்ரேசனடியிலை கொண்டுபோய் விடுவம்" என்று கூறி பயணிகளை ஏற்றிவிட்டு கொடிகாமச் சந்தையடியில் சென்றதும் 'வான் அங்காலை போகாது' எனக் கையை விரிப்பதுமான சம்பவங்கள் மத்தியில் சிறுவியாபாரம் செய்து பிழைக்கும் ஒரு மூதாட்டியின் பிரயாணத்திற்கு மனிதாபிமானத்துடன் உதவும் ஒரு நடத்துநரின் செய்தியினைக் கூறியதிலேயே அக்கதையின் முக்கியத்துவத் தினை உணர முடிகிறது.

"பாவம் தெய்வானை, இண்டைக்கு அவளின்ரையாவாரமும் பட்டுது. சந்தைக்கு நேரமும் ஆச்சுது. சந்தை நேரத்துக்கு இனி எப்படி வரப்போறாளோ தெரியேல்லை" என்று சின்னாச்சி அங்கலாய்த்துக் கொள்ளும்போது "மாணிக்கண்ணை கோவிச்சுக்கொள்ளாதை பின்னுக்கு ஆள் வருகுது. உப்பீடியே 'றிவேர் சிலை' வானை பின்னுக்கு விடு" என்றான் சின்னத்தம்பி.

"ஆச்சி, ணேய்!"

“அட, சின்னத்தம்பி.”

கிழவியின் முகத்தில் இவ்வளவென விபரிக்க முடியாத பரவசம்., வானுக்குள் இருந்த பெண்களுக்கும் தெய்வானையைக் கண்டதில் ஒரே குதூகலம். தெய்வானை ஒரே ஓட்டமாக ஓடி வந்து வானில் ஏறிக்கொள்கிறாள்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பொறுமையிழந்து வானில் இருந்து பாதிப் பேரும் இறங்கிப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த பஸ் வண்டியில் ஏறிக்கொள்கிறார்கள். நிலைமையை விளங்கிய தெய்வானை ஆச்சி சின்னத்தம்பியைக் கழிவிரக்கத்துடன் பார்க்கிறாள். மாறாக சின்னத்தம்பியின் இதழ்க் கடையோரம் மென்னகை ஒன்று மலர்கிறது’ என்று கலாமணி கதையினை முடித்திருக்கும் பாங்கு அவரது மனித மேம்பாட்டை அவாவும் தன்மை யினைச்சுட்டி நிற்கின்றது. இதே போல தலித்தியப்பின்னணியில் உருவகிக்கப்பட்ட ‘காலத்தின் கோலம்’ என்ற கதையும் குறிப்பிடத்தக்கதொன்றாக விளங்குகின்றது.

அல்பேர்ட் ஐன்ஸ்டீனின் தொடர்பு நிலைக் கொள்கையின் பின்னணியில் கலாமணி எழுதிய ‘கதவு’ எனும் கதை “தனக்குத் தனக்கு வந்தால்தான் தலையிடி தெரியுமென்னுவினம். அப்படித்தான் சீர்திருத்தம் பேசிறவையும்..... எங்களடை சமூக அமைப்பு இப்படி இருக்கேக்கை சீர்திருத்தம் பேசி ஒண்டும் செய்யேலாது.....” என்ற உண்மையினைக் கூறி நிற்கிறது.

இவ்வாறாக கலாமணியின் ஆரம்பம் அன்றைய வடமராட்சியை மனக்கண்முன் நிறுத்துபவைகளாகவும்; அண்மைக்காலக் கதைகள் போர்க்காலச் சித்திரிப்புகளாக, முதிர்ச்சிமிக்க பதிவுகளாகக் காணப்பட்டு இன்றைய வடமராட்சியை அதன் முழுப்பரிமாணத்தையுமே படம் பிடிப்பனவாகவும் திகழ்கின்றன. 'பலவிதமான அவலங்கள், அச்சுறுத்தல்களின் மத்தியில் மனித சீவியம் அந்தரப்பட்ட, அநாதை நிலையுற்ற நிலையினை உணர்த்தும் கதைகள்' என நூலின் முன்னுரையில் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் அவர்கள் கலாமணியின் அண்மைக்காலக் கதைகள் பற்றி கூறியிருப்பதையும் இங்கு மனங்கொள்ளல் தகும்.

கலாமணியின் போர்க்காலக் கதைகள் பல இந்நூலில் இடம் பெற்றிருந்தாலும் பிரளயம், யார்க் கெடுத்துரைப்பேன், நாட்கள் கணங்கள் நமது வாழ்க்கைகள் போன்ற கதைகள் தர மேம்பாடுடையன வாக விளங்குவதற்கு; போர்க்காலப் பின் புலத்தில் அந்தப் பதற்றம் நிறைந்த சூழலில் தன்னுடன் வாசகர்களையும் பயணிக்க வைத்த கதாசிரியரின் திறனையும், கதை சொன்ன முறைமையினையும் காரணங்களாகக் கொள்ளலாம்.

இதுபோன்ற கதைகள் சிங்களம், ஆங்கிலம் போன்ற மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்படல் ஒரு தேவை நிர்ப்பந்தமாகும். இந்த மண்ணின் ஒரு பகுதி மக்களின் வாழ் வியலைச் சகலருமே தரிசிக்க, அப்போதுதான் ஒரு வாய்ப்பு ஏற்படும்.

அண்மைக் காலங்களில் வடமராட்சியை அடையாளப்படுத்திய தெனியானின் 'மாத்து வேட்டி', ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் 'காலச்சாளரம்' போன்ற நூல்களுக்கு நிகராகவே பேசத்தக்க கலாமணியின் இக்கன்னி முயற்சிக்கு, ரமணியின் அட்டைப்பட ஓவியமும், எம்.டி. குணசேன நிறுவனத்தினரின் நேர்த்தியான அச்சப்பதிப்பும் மேலும் அந்தஸ்தினைக் கூட்டியுள்ளன என்ற கூற்று மிகையானதல்ல.

தற்காலிகமாகப் புலம் பெயர்ந்து வாழும் கதாசிரியர், தனது புலப் பெயர்வின் போது தான் சந்தித்த மனிதர்களையும், பார்த்த இடங்களையும், அவதானித்த பழக்க வழக்கங்களையும் பின்னணியாக வைத்தும் கதைகள் எழுத வேண்டும்.. அத்துடன், (அவரே கூறுவது போல) அவருடைய எழுத்துலகம் இன்னும் இன்னும் அக, புற உலகங்களின் குறுக்கங்களையெல்லாம் தாண்டி விரிவடையும் போது, உன்னத புனைகதைப் படைப்புகளுடன் கூடிய சர்வதேசியத்திற்கு நிகரான நூலினை அவரிடம் எதிர்பார்க்க முடியும்.

- தினக்குரல்

எழு சிறுகதைகள்

பதின்மூவர் கதைகளின் தொகுப்பு

வன்னிப் பிரதேசம் என்பது வவுனியா, கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு ஆகிய மூன்று மாவட்டங்களை உள்ளடக்குகின்றது. இத்தகைய பெரு நிலத்தினைப் பின்புலமாகக் கொண்டு, எழுதப்பட்ட புனைகதைகள் பெரும்பாலும் அறுபதுகளின் இறுதிகளிலேயே இனங்காணப் படுகின்றன. இந்த வகையில் வன்னிப் பிராந்திய சிறுகதைகள் என்றதுமே முல்லைமணி, அ. பாலமனோகரன், வன்னியூர்க் கவிராயர் ஆகிய மூவருமே முதலில் நினைவுக்கு வருகின்றனர்.

வன்னி மண்ணின் வனப்பு மற்றும் அம்மண்ணின் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்கள் முதலான பற்றிப் பேசுவனவாக அமையும் இவர்களது சிறுகதைகளில் இயல்பாகவே அமைந்த பிரதேசத்தோடு ஒட்டிய

தன்மைகளும், பேச்சு மொழியும் கதைகளுக்கு ஓர் வலுவைக் கொடுத்திருந்தன. இந்த வகையில் அ. பாலமனோகரனின் 'தீபதோரணம்' சிறுகதைத் தொகுதி விதந்துரைக்கப்படத்தக்கது. கிராமங்களின் சிதைவு பற்றிய தார்மீகக் கவலையுடன் எழுதப்பட்டனவாக, மேலும் சிலகதைகள் கவனிப்பிற்குரியதாகின்றன. 'கிராமங்கள் கற்பழிக்கப்படுகின்றன' உட்பட்ட முல்லைமணியின் 'அரசிகள் அழுவதில்லை' தொகுதிக் கதைகள் பெரும்பாலும் இந்த வகைக் கதைகளுக்கு உதாரணங்களாகக் கொள்ளத்தக்கன.

எழுபதுகளின் பிற்கூற்றில் ஈழத்துப் புனைகதைகளின் பொருட்பரப்பு மேலும் விரிவடைகின்றது. அடக்கு முறைகள், இன முரண்பாடுகள் பெண்ணிலை வாதம் போன்ற அமிசங்கள் சிறுகதைகளின் தொனிப் பொருட்களாகின்றன. சுடர், மல்லிகை, சிரித்திரன், தாரகை போன்ற சிறு சஞ்சிகைகள் ஒரு புதிய பரம்பரை எழுத்தாளர்களை ஈழத்திற்கு இனங்காட்டின. இந்த வகையில் தாமரைச் செல்வி, அகளங்கன், வன்னியூர் அன்ரனி மனோகரன், எஸ். எச். நிஃமத், பரந்தன் கலைப்புஷ்பா போன்ற பலர் வன்னிப் பகுதியிலிருந்து அறிமுகமாகி ஈழச் சிறுகதைத் துறைக்குப் புதிய அனுபவச் செழுமையை ஏற்படுத்தினர்.

தொண்ணூறுகளின் இறுதிக் கூற்றில் விவசாயக் களமாக இருந்த பூமி விடுதலைப் போராட்டம் உச்சம்

பெற்ற பிரதேசமாக மாறுகின்றது. போராட்டத்தின் தளத்திலிருந்து அதன் கொடூரங்களையும், விளைவுகளையும் மக்களின் மனவுணர்வுகளையும் அதனடியாழத்திலிருந்து இழை பிரித்துக் காட்டுவனவாக புதிய தலைமுறையினரின் சிந்தனைப் போக்கு அமைகின்றது. இப்புதிய சிந்தனைப் போக்கினை தாமரைச் செல்வியின் 'ஒரு மழைக்கால இரவு' அற்புதமாக இனங்காட்டியிருந்தது. போராட்டத்தின் விளைவுகளால் வன்னி மண்ணிற்கு இடம் பெயர்ந்து சென்றவர்களது அல்லது போராளிகளாக இயங்குபவர்களது வெளிப்பாடுகளும் இதன் தொடர்ச்சியாக அமைந்து இத்தகைய செல்நெறிக்கு வளம் சேர்த்தன.

இப்புதிய உணர்்திறன் முறைமையில் எழுதிய பதின் மூவரது சித்திரிப்புகளைத் தொகுத்து முல்லைத்தீவு, புதுக்குடியிருப்பு, இரண்டாம் வட்டாரத்தில் இயங்கும் எழு வெளியீட்டகம் 'எழு சிறுகதைகள்' எனும் மகுடத்தில் நூலாக அண்மையில் அறுவடை செய்துள்ளது. தமிழ் மாறன், சிந்துஜா வித்தியாசாகர், ந. மயூரபுன் ஆவரங்கால் சுதன், நாதவலை மனோ ரஞ்சிதன், சுதந்திரன், முல்லைக் கமல், கை. சரவணன், ஆ. ந. பொற்கோ, பு. சத்தியமூர்த்தி, ஆதிலட்சுமி சிவகுமார், இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்தி நாதன், க. சா. அரியநாயகம் என வன்னி மண்ணில் வாழ்ந்த, வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பதின்மூன்று படைப்பாளிகளே இந் நூலின் தமது பங்களிப்பினை வழங்கியுள்ளனர்.

வன்னி மண்ணின்மீதும், மக்கள் மீதும், அவர்களது வாழ்வின் மீதும் தாம் கொண்ட தீவிரத்தினையே பொதுவாக இக்கதைஞர்கள் பேசியிருந்தாலும், தமது அனுபவங்களை மிகுந்த உண்மையுணர்வோடும் கலைப் பாங்கோடும் ஒரிருவரே சித்திரித்துள்ளார்கள். அவற்றுள் ஒன்றாக ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் எழுதிய 'வெள்ளைத் துணி' எனும் கதையினைக் குறிப்பிடலாம்.

“அந்தப் பிள்ளையின்ரை ரத்தம் சிதறின அடையாளம் தான் இது. என்ரை குஞ்சினர் ஒரு போட்டோ கூட என்னட்டை இல்லை. இதை, இந்த வெள்ளைத் துணியை ஞாபகமாக வைச்சிருந்தன். இப்ப என்ரை மற்றப் பிள்ளையளின்ரை பசியைத் தீக்க இதை விக்கக் கொண்டு வந்தன்”. பாதுகாப்புத் தேடி வந்த இடத்தில் குண்டுத் தாக்குதலால் மரணித்த பிள்ளையின் ஒரே ஞாபகச் சின்னமாக வைத்திருந்த அந்தச் சீருடைத் துணியினைக் கூட மற்றைய பிள்ளைகளின் பசியினைத் தீர்ப்பதற்காக விற்க வைத்திருக்கும் இத்தகைய உணர்வுத் தாக்கம் மிக்க சம்பவங்கள் இன்று வன்னியில் தாராளமாகவே நிகழ்கின்றன.

அந்த வெள்ளைத் துணியில் இருந்த இரத்தத் துளிகள் இப்போது இதயத்துக்குள் ஓட்டிக்கொண்டன! - என்ற கதையின் இறுதி வரிகள் வரை, கணத்துக்கு கணம் பதற்றம் நிறைந்த வன்னி மண்ணின் வாழ்க்கையினை பட்டினிச் சாவால் அழிவு ஏற்படும் அவலங்களை ஆதிலட்சுமி இயல்பாகவே சித்திரித்து, வாசிப்

போருக்கும் தொற்ற வைத்து தனது பதிவினை ஆழப் படுத்தியுள்ளார்.

இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன் எழுதிய 'தேவர்கள்' தொகுதியில் குறிப்பிடத்தக்க மற்றுமொரு சிறுகதையாகும். அசுரவேகத்தில் எழுதிக் குவித்த காவலூர் எஸ் ஜெகநாதன், மற்றும் கணபதி கணேசன், கோப்பாய் சிவம், முல்லை அமுதன், அனலை ஆறு இராசேந்திரம், வடகோவை வரதராசன், சிங்கைத் திவாகரன், டானியல் அன்ரனி என எழுபதுகளின் இறுதிக்கூற்றில் வடக்கில் இருந்து விழிப்புணர்வுடன் எழுத ஆரம்பித்தவர்களுள் இணுவையூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதனும் முக்கியமானவர். 'வெட்டுமுகம்' உட்பட இரு சிறுகதைத் தொகுதிகளை ஏலவெ வெளிக்கொணர்ந்திருப்பவர். சமூகத்தினை, இனத்தினை பாதிக்கும் ஒவ்வொரு விடயமும் என்னை எழுதத் தூண்டுகிறது என்ற இலக்கிய நிலைப்பாடு கொண்ட திருச்செந்திநாதன் இங்கும் 'ஒழுங்கையில் நின்ற மாடுகளினூடாக' வன்னி மண்வரை தனது சிந்தனையினை விரிவுபடுத்தி நிஜவாழ்வு பற்றிய கேள்விகளை எழுப்புகிறார்.

சமூகத்தினை அதன் பண்பாட்டினுள்ளே நின்று குறியீடுகள் மூலம் சித்திரிப்பதென்பது சிறுகதையைப் பொறுத்தமட்டில் மிகவும் கடினமானதொரு காரியம். இணுவையூர், தேவர்களில் இதனைச் செய்து இருக்கின்றார்.

'அடேய் தேவனைக் கோயிலில் கண்டியா?'-
மாடுகள் கொம்புகளை மறைத்த தலைகளை ஆட்டியபடி
கேட்டன. லாடம் பூண்ட அவற்றின் கால்கள் துள்ளின.

சட்டென்று அப்பாவின் அப்புவின் அப்பு
நள்ளிரவில் கோயிலில் கண்ட காட்சி நினைவுக்கு வந்தது.
தேவர்களைக் கண்டால் சொல்லக் கூடாது.

தேவர்கள் மட்டுமா? தேவனையுந்தான்! (பக்கம் 59)
போன்ற கதையின் இடங்களும், நூலின் முன்னுரையில்
ஆணித்தரமாக அவர் கூறியிருக்கும் கருத்துக்களும் தடை
களையும் மீறித் தனது ஆளுமையினைப் பதித்த
திருச்செந்திநாதனின் ஆற்றலுக்குச் சொல்லத்தக்க
உதாரணங்களாகும்.

யுத்தத்துக்கான மூலவேரினைப் பெரும்பான்மை
யினர் பார்வையினூடாக இனங்காட்ட முயலும் மூத்த
படைப்பாளி க. சா. அரியநாயகம் அவர்களின் இறுதிக்
கதையான 'பலிக்கடாக்கள்' நூலின் இறுதியில் சேர்க்கப்
பட்டுள்ளதோடு; நூலும் அவருக்கே அர்ப்பணமாக்கப்
பட்டுள்ளமையும் 'எழு சிறுகதைகளில்' குறிப்பிடத்தக்க
தோர் அமிசமாகும்.

தமிழ்மாறன் எழுதிய 'இயல்பு' சிறுகதையிலிருந்து,
சிங்களத்திற்கும் அவசியம் மொழிபெயர்க்கப்பட
வேண்டிய தேவை நிர்ப்பந்தம் மிக்க 'பலிக்கடாக்கள்'
ஈறான பதின்மூன்று கதைகளையும் படித்து முடித்ததும்;

அதிகமாக சிறுகதையிலேயே தெரியவரும் புதிய உணர்திறன் மாற்றத்தினை இந்நூல் முழுமையாக அடையாளப்படுத்தியுள்ளதா என்ற வினா மனதில் எழுவதைத் தவிர்க்க முடியாதுள்ளது.

மாஓசேதுங், ஹோசிமின், லூஷுன் போன்றவர்களது படைப்புகள் போர்க்காலப் பின்னணியினைக் கொண்டதற்கும் அப்பால் அப்பின்னணியில் நிகழ்ந்த மனித மாறுதல்கள், வெளிப்பாடுகளையும் நுணுக்கமாகச் சித்திரித்ததாலேயே அவை அமர காவியங்களாகத் திகழ்கின்றன என்பதனை இந்நூலின் முற்பகுதியில் தமது பங்களிப்பினை நல்கிய இளைய தலைமுறையினர் உணர்ந்து கொள்வது அவர்களது ஆரோக்கியமான எதிர்காலத்திற்குத் துணைபோக வல்லது. ஆயினும் உக்கிரமாகப் போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பிரதேசத்தில் இருந்தும் பலரின் குரலாய் ஒலிக்கும் இத்தகைய நூலொன்றில் வரவானது; மக்களின் வாழ்விடக் கட்டிடங்களும் வாழ்வும் அழிக்கப்படுகின்ற சூழ்நிலையிலும் அவர்களது புத்தகக் கலாச்சாரத் தினையோ அல்லது இலக்கியப் பாரம்பரியத் தினையோ, பண்பாட்டு விழுமியங்களையோ என்றுமே அழிக்கவே முடியாது என்பதனை உரக்கக் கூறியுள்ளது. இந்த வகையில் எழுகலை இலக்கியப் பேரவையின் முயற்சி பாராட்டிற்குரியதும், முன்மாதிரியானதுமாகும்.

- ஆதவன்

ஒரு தேவதைக் கனவு

கெக்கிராவ ஸஹானா

வடமத்திய மாகாணம் உள்ளடக்கும் மாவட்டங்களைப் பின்புலமாக வைத்து புனைகதை இலக்கியம் படைத்தவர்கள் பெரும்பாலும் அம்மாகாணத்தில் தொழிலின் நிமித்தம் வாழ்ந்தவர்களாகவே அடையாளங்காணப்பட்டார்கள். வனங்கள் பாதி, வயல்கள் பாதியாகக் காணப்படும் இம்மாகாணத்தில் மிகச் சிறுபான்மையினராக வாழும் தமிழ், முஸ்லிம் மக்களின் வாழ்வியலையும், தேசிய ஒருமைப்பாட்டினைப் பேணி அவர்கள் பெரும்பான்மையினருடன் வாழும் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் மன விரிசல்களையும், வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும், மிதமிஞ்சிய வரட்சியின் விளைவாலான தண்ணீர்ப் பஞ்சம் போன்ற வாழ்நிலை சார்ந்த நெருக்கடிகளையும் பற்றியே இக்கள இலக்கியங்கள் பேசுவனவாக அமைந்தன. இந்த வகையில் இம்மண்ணினை வளம்படுத்திய முக்கியமானவர்களில் செங்கை

ஆழியான், ஞானரதன் என்பவர்களோடு ப. ஆப்டன், சோ. ராமேஸ்வரன் போன்றோரும் முதன்மைப் படுகின்றனர்.

எண்பதுகளுக்குப் பின் இப்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த சிலரின் இலக்கிய ஈடுபாடு மிகவும் நம்பிக்கை தருவதாக அமைகின்றது. பிரதேச வாழ்க்கைக் கோலங்களை அறிவுத் தளத்தில் அடியூன்றி நின்று உளவியல் நோக்கில் பதிவு செய்யும் ஒருவகைப் பாய்ச்சலிற்கு உட்பட்ட புனைகதைப் பங்களிப்பினை இத்தகையவர்கள் நல்கி வருகின்றார்கள். அனுராதபுரம், கண்டி வீதியில் அமைந்த கெக்கிராவை யினை சொந்த இடமாகக் கொண்டு வாழும் ஸஹானா இவர்களுள் முதல் வெற்றியாக; இச் செல்நெறிக்கு உரமாகத் தனது எழுத்துக்களை அறுவடை செய்து வருகின்றார்.

1989இல் மல்லிகை மாசிகையில் பிரசுரமான 'நாதனுள் இருக்கையில்' சிறுகதை மூலம் இலக்கிய உலகில் புது வரவாகத் தன்னைப் பதிவு செய்து கொண்ட ஸஹானா எழுத ஆரம்பித்த ஏழெட்டு ஆண்டுகளிலேயே டொமினிக் ஜீவாவின் மல்லிகைப் பந்தல் பதிப்பகத்தினூடு 'ஒரு தேவதைக் கனவு' எனும் தேர்வு நூலினை வெளிக் கொணர்ந்திருப்பது அவருக்குள்ள சிறுகதைப் பிரக்ஞையினைச் சுட்டி நிற்கின்றது.

காட்டினைக் கழனியாக்குவதற்கும், நில அளப்பன விற்கும் என காட்டுயானைகள் மற்றும் கொடிய விலங்கினங்கள் மத்தியில் விவசாயிகளும்,

தொழிலாளிகளும் மேற்கொள்ளும் ஆபத்து நிறைந்த வாழ்வில் அதிகம் இறங்க மறுத்து மனித உறவில் ஒரு விவேக சமநிலையினை உருவாக்க முனையும் துணிச்சலே ஒருபடி மேலாக நின்று ஸஹானாவை இனங்காட்ட வைத்திருக்கிறது எனலாம்.

தனக்கு மிகவும் அந்நியோன்யமான, வாழ்க்கைப் பிரதேசத்தில் பாத்திரங்களை உலவவிட்டு மையக் கருவுக்கு உயிர்ப்பூட்டும் வகையில் கதை நிகழ்வுகளைச் சித்திரிப்பது ஸஹானாவின் பொதுவான கோட்பாடாக அமைகின்றது.

இவரது சிறுகதைகள் சிலவற்றினைப் பெண் கோபத்தின் முதல் வெளிப்பாடு என்று கொள்ளலாம். வாழ்வு பற்றிய அற்புதமான புரிதல் அனுபவங்களை ஸஹானாவின் கதைகள் சுட்டி நிற்கின்றன. சூழும் இன்னல்களைத் தன் மீது சுமக்கும் பெண்மையின் இயல்பு கொண்ட இவரது பாத்திரங்கள் ஆசிரியையின் இலட்சியப் பயணத்திற்கு உகந்ததாகவே அமைகின்றன.

தொகுதி உள்ளடக்கியுள்ள கதைக் குவியலிலிருந்து கதை மரபு, சிறுகதைப் பிரக்ஞை, பாத்திர வார்ப்பு கொண்ட சிறந்த சிறுகதைகளாகப் புதியதோர் சாந்தி, சந்தேகக்கோடு, கோடுகள் தாண்டப்படலாம் போன்ற கதைகளைக் குறிப்பிடலாம்.

விதவைத் தாயான மெஹரூன் ஆண்டுகள் பலவாகத் தன்னையே காத்திருக்கும் தனிமரமான இன்னொரு துணையினை ஏற்கத் தயாராகும் கட்டத்தில்; முன் வாசலில்

அரவம் கேட்டுத் திரும்பினாள். அங்கே வியர்வையும் களைப்புமாக மகன் நர்கீஸ் உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தான்.

மேசையருகே வந்து நர்கீஸ் புத்தகங்களை வைத்தான். மேசைமீது இருந்த தேநீர்க் கோப்பையின் மீது அவனது பார்வை பதிந்தது.

“யாரும்மா வந்தாங்க?”

மெஹருன் உள்ளிருந்து மெதுவாக வெளியே வந்தாள். தேநீர்க் கோப்பையைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு திரும்பினாள். எச்சில் விழுங்குவது கூட கஷ்டமாக இருந்தது. மிகுந்த சிரமத்துடன் முயற்சித்து “ஒன்ட சாச்சா வந்துட்டுப் போனார்” என்றாள். (புதியதோர் சாந்தி - பக் 137) (சாச்சா- சித்தப்பா)

முற்போக்குச் சிந்தனைகளை ஒலிபெருக்கியாய் நின்று கூறாமல் இயல்பாக, வாழ்வின் இக்கட்டிற்கோர் பரிகாரமாக உணர்த்தியிருக்கும் பாங்கும், தனது முடிவினை மெஹருன் மறைமுகமாக மகனுக்கு உணர்த்திய அடிப்படை நாகரிகமிக்க பண்பும் கதையில் விதந்துரைக்கத்தக்கன.

தொகுதியில் குறிப்பிடத்தக்க மற்றைய இருகதைகளும் கணவன் மனைவிக்கிடையில் உருவாகும் மனச் சிக்கல்களைச் சித்திரிக்கின்றன. அனுபவச் செழுமையும், கற்பனை வளமும் மனித இயல்புகளை ஒரு எல்லைவரை

அனுசரித்துச் செல்லும் ஆற்றலும், கதை மரபினைச் சார்ந்த எழுத்தும், வர்ணங்களும் போன்ற ஜெயகாந்தனின் வெற்றிக்குக் காரணங்களாயமைந்த பண்புகளே அவரின் பாதிப்பில் எழுதிவரும் கெக்கிராவ ஸஹானாவின் தனித்துவமான ஆளுமைக்கும் அடித்தளமிட்டுள்ளன என்பதனை இக்கதைகள் நிறுவ முயல்கின்றன.

திடீரென்று தார்க்கிற்கு சத்தியாவைப் பிடிக்காமல் போனதற்குக் காரணமென்ன?

அவளுக்குக் குழப்பமாக இருந்தது. ஆருயிர் நண்பனோடு பேசுவதை ஏன் தவிர்க்கிறார். என்னையும் ஏன் தடுக்கிறார்?

“ஒங்க பெஸ்ட் ஃப்ரெண்ட்டுன்னு இன்ட்ரடியூஸ் பண்ணினீங்களே..... இப்ப திடீர்ன்னு என்னா?”

“அவன் ஒரு ட்ரங்காட்..... அவனைப் பத்தி நீ ஏன் அவ்ளோ கவலப்பட்டறே?”

“அவரு குடிகாரன்டா ஒங்களுக்கென்னப்பா? நீங்க கெட்டுப் போக மாட்டீங்களே.....’

“யாருக்குத் தெரியும்? அவன் கொஞ்ச கொஞ்சமா என்னை மாத்திட்டான்னு வை. ஒனக்கு கவலையில்லயா?”

“நீங்கதான் சொல்லியிருக்கீங்க. அவரோட சேர்ந்து ப்ளூ ஃபில்ம் பாத்ததாக்கூட சொன்னீங்க. அதனால என்ன கெட்டுப் போச்சி? நீங்க அவ்வளவு ஈஸியா கெடறவரும் இல்லியே....’

“ஒனக்கு என்னமோ அவனப் புடிச்சிப் போச்சி. அதுக்காக இப்பிடியெல்லாம் பேசி என்னயச் சமாளிக்கிறே. என்னதான் நீ பேசினாலும் மை ஆன்ஸர் இஸ் திஸ். ஐ வில் நெவர் பி ஃப்ரென்ட்லி வித் ஹிம் ஆஃப்டர் வேர்ட்ஸ். அன்டர்ஸ்டான்ட்? நீ என்ன செய்வியோ..... பட் நீ அவனோட பழகுறது எனக்குப் பிடிக்கல்ல.”

ஒரு கவளம் சோறுகூட உள்ளே செல்லவில்லை. கதிரையைத் தள்ளிவிட்டு எழுந்தான். (கோடுகள் தாண்டப்படலாம்).

சிறுகதை என்பது விடயமொன்றினை நிதர்சனமாகப் படம் பிடிப்பதாய் அமைதல் வேண்டும். அந்த வகையில் தாம்பத்திய வாழ்வில் அன்றாடம் ஏற்படும் முரண்பாடுகளை, பெண்கள் முகம் கொடுக்கும் பிரச்சினைகளை மிகவும் நேர்த்தியாகவும், இயல்பானதாகவும் ஸஹானா வெளிக்கொணர்ந்திருக்கும் முறைமையே ஈழத்தில் இன்று எழுதிவரும் இளைய தலைமுறைப் பெண் எழுத்தாளர்களுள் அவரை முதன்மைப்படுத்த முயலுகின்றது.

உளத்தினைத் திறந்து அலசும் அறிவுபூர்வ விசாரணைகள், வினாக்கள் வாயிலாக வாழ்வு பற்றிய புரிதலினை உணர்த்தமுனையும் இத்தகைய அனுபவத்தின் ஆரம்பமாக ஈழத்தமிழ் எழுத்தில் விவாத மற்ற

உதாரணங்களாகத் திகழும் கவிதா, பவானி, மண்டூர் அசோகா, கோகிலா மகேந்திரன் போன்ற பெண்ணிலை நோக்குவோரின் தொடர்ச்சியாக இப்பேர்ப்பட்ட பிரசவங்கள் வாயிலாக கெக்கிராவ ஸஹானா தன்னையும் இனங்காட்ட முனைகிறார்.

மார்ச் 22, அவர்களது நாலாவது வெட்டிங் என்னிவர்ஸரி. காலையில் படுக்கைவிட்டு எழுகையிலேயே சத்யாவின் ஞாபகம் வந்தது.

இனி சத்யா பற்றி இவருடன் பேசுவதைத் தவிர்க்க வேண்டும். இன்றைக்காவது இருவரும் சந்தோஷமாக இருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டாள்.

தாரீக் பாத்ருமுக்குள் போய்விட்டான். அவனுக்கு டவலைக் கொடுத்துவிட்டு உள்ளே வருகையில் கோலிங் பெல் ஒலித்தது.

கதவருகே சென்று திறக்க முன் ஜன்னல் வழியே பார்த்தாள். சத்யா!

கையில் ப்ரவுன் பேப்பர் சுற்றிய பெரிய பார்சலுடன் நின்றிருந்தான்.

கதவைத் திறப்பதா, இல்லையா என்று தடுமாறிற்று மனம். இவரிடம் கேட்டு வந்து கதவைத் திறப்போமா? கேட்டால் என்ன சொல்வாரோ? சத்யாவைத் திருப்பி அனுப்பி விடு என்று உத்தரவு போட்டுவிட்டால் என்ன செய்வது?

மீண்டும் மணி ஒலித்தது. தானாகவே கைகள் கதவைத் திறந்தன.

“இந்தாங்க தாத்தா, சின்ன ப்ரசன்ட் ஒண்ணு!”

சத்யா பளீரென சிரித்தான்.

“தேங்க யூ” என்படி வாங்கிக் கொண்டாள்.

இந்த சத்யாவைப் பிடிக்காமல் போனதற்குக் காரண மென்ன? மூன்று முழு வருடங்களில், முதல் தடவையாகத் தன் கணவனைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமல் தடு மாறுகிறாள் ஷகீலா!

ஒரு கதையின் கருவானது கதை முழுக்கப் பரவியிருக்க வேண்டுமென்பதில்லை. கதையின் முடிவு நறுக்கென இருப்பதுடன் கையாளப்படுகின்ற கருவை முழுமையாக உணர்த்துதல் வேண்டும். ‘மீண்டும் மணி ஒலித்தது. தானாகவே கைகள் கதவைத் திறந்தன!’ என்ற வரிகள் மூலம் ‘கோடுகள் தாண்டப்படலாம்’ என்று, தான் சொல்ல வந்த செய்தியினை ஸஹானா நாகுக்காக உணர்த்துகின்றார்.

அனுபவ அதிர்வுகளுக்கு இடம் தந்து, சிக்கனத்துடன் சிறுகதை சொல்லும் இத்தகைய திசையில் தனது அசை வினைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கும் ஸஹானா மேலும் தனது கலைத்துவத்தை செழுமைப்படுத்துமிடத்து தனது சுயத்தினை முழுநிலையில் அடையாளம் காட்டி நிற்கும் சிறுகதைகளை அறுவடை செய்யத் தக்கவராவார் என்பதனையே அவரது ‘ஒரு தேவதைக் கனவு’ எதிர்வு

கூறுகின்றது. இந்நூல் பற்றி முன்னுரையாகவும் பின்னுரையாகவும் கருத்துரைகள் சொல்ல வந்த பண்ணாமத்துக் கவிராயரும், மேமன்கவியும் ஏறத்தாழ இதனையே தமது உரைகளின் இறுதியில் வலியுறுத்துகின்றனர்.

மொத்தத்தில் தமது சிந்தனைகளை மேலும் அகலப் படுத்திக் கொள்ள வேண்டியது வடமத்திய மாகாணத்தை ஒத்த எல்லைப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்து வரும் ஸஹானாவைப் போன்றவர்களுக்கு ஒரு தேவை நிர்ப்பந்தமாகும். தசாப்தங்கள் பல கடந்தும் முடிவில்லாது தொடரும் கொடிய யுத்தத்தின் விளைவுகளை, அகதிகளாக்கப்பட்ட நிலையில் ஆண்டுக்கணக்கில் எல்லைப் புறங்களில் அடிப்படை வசதிகளின்றி குடிசைகளில் வாழ்ந்து வரும் மக்களது நிலைகளை, அழுக்காக்கப்படும் கருப்பைகளில் உருவாக்கப்படும் தந்தைகளற்ற ஒரு தலைமுறையினரை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு பேனாவால் போர் தொடுப்போர் வாளாதிருக்க முடியாது. இத்தகைய அமிசங்களையும் உள் வாங்கியதாக கெக்கிராவ ஸஹானாவின் பிரசவங்கள் அமையும்போது அவை சருவ தேசிய தரத்திற்கு நிகரானதாக வல்லன என்பது வெறும் ஊகமாக இருக்கமுடியாது.

- ஆதவன்

ஒரு நாட் பேர்

புலோலியூர் க.சதாசிவம்

ID லையக மக்கள் சமூகத்தின் இருப்பினையும், அதன் வளர்ச்சி நிலையினையும் பிரதிபலிக்கின்ற மலையக இலக்கியங்களுள்; தனிப் பெரும் வரலாறு கொண்ட மலையகச் சிறுகதைகளானது; சமுதாய விழிப்புணர்வுக்காக முதன்முதலில் புயலாகக் கிளம்பிய கோதண்டராமர் நடேசய்யர் எழுதிய 'திரு. ராமசாமி சேர்வையின் சரிதம்' என்ற கதையிலிருந்து தோற்றம் பெறுகின்றது. இந்த வகையில் மலையகச் சிறுகதைகள், புத்தாயிரம் ஆண்டுடன் சரியாக எழுபது ஆண்டுகள் வரலாறு கொண்டதாக அமைகின்றன.

நடேசய்யரைத் தொடர்ந்து அறுபதுகள் வரை சி.வி., கே. கணேஷ், பொ. கிருஷ்ணசாமி. த. ரஃபேல் போன்ற வர்கள் (1949-1960) சிறுகதை முயற்சியில் ஈடுபட்டாலும்;

மலையகச் சிறுகதைகளிற்கு உருவம் அமைத்தவர்களாக செந்தூரன், என்.எஸ்.எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல்நாடன், இர. சிவலிங்கம், ஏ.வி.பி. கோமஸ் ஆகியோரையே கருதுமளவிற்கு மலையக மக்களின் துயரார்ந்த வாழ்வினையும் அங்கு நிலவிய அநீதிகள், அக்கிரமங்கள், அடிமை வாழ்வு முதலானவற்றையும் இவர்கள் கலையம்சத்துடனும் ஆழத்துடனும் பதிவு செய்தார்கள். ஆரம்பத்தில் இவ்வாறான அணுகு முறைகளே மலையக இலக்கியத்தில் மிகுந்த செல்வாக்கினைச் செலுத்துவனவாக அமைந்திருந்தன.

அறுபதுகளில் நிகழ்ந்த இத்தகைய இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்கு அக, புற எழுச்சிகளின் சேர்க்கையும் நடேசயர் இட்ட பலமான கால்கோளுமே காரணங்களாயின என்பதில் கருத்து மயக்கம் இருக்க முடியாது. மலையக முன்னோடிகள் என்று தாராளமாகவே கொள்ளத்தக்க தெளிவத்தை முதலானோரை அடியொற்றி, பெரும் அணியொன்றே உருவானது என்று கூறும் வண்ணம் மு.சிவலிங்கம், ராமசுப்பிரமணியம், மாத்தளை சோமு, மாத்தளை வடிவேலன், மலரன்பன், எம் வாமதேவன், அந்தனி ஜீவா, பன்னீர் செல்வன், பரிபூரணன், மல்லிகை சி. குமார், மு. நித்தியானந்தன், அல் அஸுமத், மொழிவரதன், நயீமா ஏ. சித்திக், பூரணி, கே. கோவிந்தராஜ் போன்றவர்களின் இலக்கியப் பிரவேசமும் எழுச்சி கொண்டதாகவே காணப்பட்டது.

மலையகம் என்ற உணர்வினை மனதில் படர வைக்கும் இத்தகையவர்களது படைப்பின் குவியலான 'கதைக்கனிகள்' தொகுதியினை 1971 இல் வீரகேசரி நிறுவனம் நூல்களை வெளியிட ஆரம்பித்தபோது தனது வெளியீட்டு முயற்சிக்குப் பிள்ளையார் சுழியாக்கிக் கொண்டது. அத்தகைய சிறப்புமிக்க கதைக்கனிகளுடன் 1980 இல் மாத்தளைத் தமிழ் எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தினரால் வெளிக்கொணரப்பட்ட மாத்தளை மூவரான மலரன்பன், சோமு, வடிவேலன் ஆகியோரின் 'தோட்டக் காட்டினிலே', 1980 - 1994 வரை மலர்ந்த சிறுகதைகளின் தொகுப்பான 'தீர்த்தக்கரைக் கதைகள்', மற்றும் தொண்ணூறுகளின் இறுதியில் துரைவி நிறுவனத்தினரால் வெளிக்கொணரப்பட்ட தெளிவத்தை ஜோசப் தொகுத்தளித்த 'மலையகச் சிறுகதைகள்', 'உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்' ஆகிய இரு சிறுகதைத் தொகுதிகள் உட்பட்ட ஐந்து நூல்களும் மலையகச் சிறுகதை இலக்கியத்தின் சீரிய செல்நெறிக்கு உசாத்துணை கொள்ளத்தக்க சிறந்த நூல்களாக விளங்குகின்றன. பல கதைஞர்களின் தொகுப்பாக விளங்கும் அந்நூல்களைத் தவிர, மலையக இலக்கியம் என்றதுமே மனதில் முன் நிற்கும் பெயர்களுக்குரியவர்களான தெளிவத்தை ஜோசப் எழுதிய 'நாமிருக்கும் நாடே' (1979), என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் ஒரு கூடைக் கொழுந்து (1980) மற்றும் மலரன்பனின் அறுவடையான 'கோடிச்சேலை' (1989) ஆகிய சாகித்திய மண்டலப் பரிசுபெற்ற நூல்களும் இத்தகைய உசாத்துணைக்கு உரியனவே.

மலையகம் தவிர்ந்த இலங்கையின் வேறு மாகாணங்களில் பிறந்து தொழிலின் நிமித்தம் மலையகத்தில் வாழ்ந்து, வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சில படைப்பாளிகளும் மலையகப் பிரச்சினைகளை ஆவணப்படுத்த முற்பட்டனர். அ.செ.மு, வ.அ.இராசரத்தினம், சு.வே, செ. கணேசலிங்கன், என்.கே.ரகுநாதன், செ. யோகநாதன், எஸ்.அகஸ்தியர், கே.ஆர். டேவிட், யோ.பெனடிக் பாலன், அண்மைக் காலங்களாக ரூபராணி ஜோசப், ந. பார்த்தீபன் போன்றவர்கள் இந்தவகையில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இவர்களைத் தவிர மலையக இலக்கியம் படைக்கும் மற்றைய மாகாணத்தைச் சார்ந்த மிக முக்கியமான இருவர் வைத்திய அதிகாரிகளான தி. ஞானசேகரனும், புலோலியூர் க. சதாசிவமும் ஆவர்.

ஒருவருக்கொருவர் உற்ற நண்பர்களாகவும் விளங்கும் இவர்களுள் ஒருவரான புலோலியூர் க. சதாசிவம், மருத்துவக் கல்லூரியில் தான் படிப்பதற்கு முன்பே இலக்கிய வேட்கை கொண்டிருந்ததாகத் தனிப்பட்ட ரீதியில் அடிக்கடி கூறும் கணக்கின்படி பார்த்தால் கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாக இலக்கிய உலகில் இருந்து வருகின்றார். 'நாணயம்' என்ற வடபிராந்திய நாவலுக்கும், 'மூட்டத்தினுள்ளே' எனும் மலையக நாவலிற்கும் தேசிய சாகித்திய விருது பெற்ற இவர் 'யுகப்பிரவேசம்', 'ஓர் அடிமையின் விலங்கு அறுகிறது', 'புதிய பரிமாணம்' 'அக்கா ஏன் அழுகிறாய்?' ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளின் சொந்தக்காரனும் ஆவார்.

இவை தவிர, 'ஒரு நாட் பேர்' என்னும் மலையகத்தின் ஜீவனோ பாயத் தலைப்புடன் கொழும்பு மீரா பதிப்பகத்தினரால் வெளிக் கொணரப்பட்டிருக்கும் சதாசிவத்தின் மலையகச் சிறுகதைத் தொகுதி பற்றி 'மலையகச் சிறுகதை வரலாறு' எனும் தனது நூலில் தெளிவத்தை ஜோசப் கீழ்க்கண்ட வாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“மலையகத்தைப் பற்றி எழுத வந்த மற்றவர்கள், மலையகச் சிறுகதைகள் படைத்துள்ளனர். ஆனால் ஒரு மலையகச் சிறுகதைத் தொகுதி போடுமளவிற்குப் படைத்திருக்கின்றார்களா என்பது கேள்விக்குறியே. மற்றவர்கள் வெளியிட்டுள்ள அவர்களது தொகுதிகளில் மலையகச் சிறுகதைகளும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. ஆனால் ஒரு மலையகச் சிறுகதைத் தொகுதியே வெளியிடும் அளவுக்குக் கூடுதலான படைப்புகளைப் படைத்திருப்பவர் டொக்டர் சதாசிவம்.”

1969 முதல் 1995 வரை சதாசிவம் எழுதிய எட்டு மலையகக் கதைகளை 'ஒரு நாட் பேர்' உள்ளடக்கியுள்ளது. இங்கு தொகுதியின் எட்டுக்கதைகளையும் ஆராய்வது எனது நோக்கமல்ல. இந்நூலின் முக்கியமான பகுதிகளை படைப்புலகில் இந்நூல் பெறும் முக்கியத்துவத்தினைப் பற்றிப் பார்ப்பதே தேவையானது.

பெருந்தோட்டத்தில் நடைபெறும் அநீதிகள், ஊழல்கள், தோட்டத்து அதிகாரிகளால் நடாத்தப்படும் பாலியல் சுரண்டல்கள், தொழிலாளர்களது அடிப்படை

வசதிகளற்ற உறைவிடம், வாழ்க்கை முறைகள், மாதத்தில் பத்து நாட்களுக்கே போதாத வேதனம், அதன் விளைவாலான பட்டினி நிலை, படிப்பில் ஆர்வமுள்ள பிள்ளைகளாலும் தொடர்ந்து படிக்க முடியாத குடும்பப் பொருளாதார நிலை, தோட்டங்களைக் கம்பனிகள் பொறுப்பேற்ற பின்னர் தொழிலாளர் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் என அறுபதுகளிலிருந்து பல்வேறு படைப்பாக்கக் கர்த்தாக்கள் பதிவு செய்ததையே சதாசிவமும் தொகுதியின் முதல் ஐந்து கதைகளிலும் பதிவு செய்திருந்தாலும் 'ஒருநாட்பேர்' பெறும் முக்கியத்துவத்திற்கான காரணம் என்ன?

“ஒரு காலத்துல நம்ப ஆள்கள் கள்ளத்தோணியின்னு சொல்லி, பர்ச்சுபோட்டு ஒப்பிசில இருந்து வந்து கைது செஞ்சி தடுப்பு முகாமுல வச்சாங்க, இப்ப 'பயங்கரவாதி'ன்னு சொல்லி கைது செய்யிராங்க. நாளைக்கு என்ன சொல்லி கைது செய்வாங்களோ தெரியாது! இதுக்கு ஒரு முடிவே இல்லையா? “(பக்கம் 78)

தோட்டத்தில் பட்ட அல்லல்களுக்கெல்லாம் ஒரு விடிவுக்காக, வாழ்வின் புதிய அத்தியாயத்தில் பயணிக்க எண்ணி நகரங்களுக்குத் தொழில் தேடிச் செல்லும் இளைஞர்கள் சந்தேகப் பேர்வழிகளாகக் கருதப்பட்டுக் கைதுசெய்யப்படும் அவலநிலை....

வடகிழக்கை மட்டுமின்றி இன்று மலையகத்தையும் துயரத்தில் ஆழ்த்தும் இதையொத்த தொடர்

சம்பவங்களின் விளைவுகளால், திக்கே தெரியாது, பாதிக்கப்பட்ட சகலருமே அங்கலாய்ப்புடன் தொடுக்கும் வினா;

“இதுக்கு ஒரு முடிவே இல்லையா?”- இதையே சதாசிவம் 'கொள்ளிமலை'யில் கதையாகப் பதிவு செய்திருக்கின்றார்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கிய பிரிகோடாகத் திகழும் 1983 இன் பின்னர் மலையகத்தில் நிகழ்ந்த மாறுதல்களையும் அதன் விளைவுகளையும் சமகால நிகழ்வுகளின் சமபரப்பில் சதாசிவம் சித்திரித்த முறைமைக்கு 'ஓரம்போ' எனுங் கதை சாட்சியாக அமைகின்றது.

“அண்ணே! இனி வன்செயல் வந்தா நாம பாதிக்கப் படமாட்டம். கொளப்பம் செய்யிறவங்கதான் பாதிக்கப் படுவாங்க. நாம 83 வன்செயலில தேயிலை கானுகளுக்குல ஒளிஞ்சிருந்தது உண்மைதான். ஆனா, அது இனி நடக்காது. தோட்டத்துக்குள்ள கொளப்பம் பண்ண வற்றவங்களுக்கு என்ன நடக்குமோ தெரியாது. தலவக் கொல்லையில் நல்ல பாடம் படிச்சுக் குடுத்திட்டாங்க, நம்ப ஆள்கள்” (பக்கம் 87)

மலையகத்தில் அடிமைத்தனம், வறுமை வாழ்வு போன்ற அனைத்துடனும் இனி ஓரம்போக வேண்டியது ஆடிக்கலவரங்களை ஒத்த சம்பவங்களும் தான் என்பதனை சதாசிவம் சூசகமாக இங்கு உணர்த்தி

உள்ளார். 1983இல் நடைபெற்ற கலவரத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு மலையகப் பின்புலத்தில் பலகதைகள் எழுதப்பட்டு இருந்தாலும் அரிதாகவே அவை நூலுருப் பெற்றுள்ளன. துரைவியின் 'உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்' தொகுதியில் இடம் பெற்ற 33 கதைகளில் கூட எவையுமே கலவரத்தின் பின்னணியில் பிறந்த கதைகளாக அமையவில்லை என்பதும் இங்கு நினைவில் கொள்ளத்தக்கது.

அந்த வகையில் ஆடிக்கலவரத்தினைப் பிரி கோடாக்கி 69 இலிருந்து 95 வரையிலான ஒரு கால் நூற்றாண்டின் மலையக மாறுதல்களை உணராதவரும் உணரவைக்கும் வகையில் உயிர்ப்புடன் பதிவு செய்ததில் 'ஒரு நாட் பேர்' கவனிப்பைப் பெறும் தொகுதியாக விளங்குகின்றது என தாராளமாகவே கூறலாம்.

புலோலி, புற்றளையில் பிறந்த சதாசிவத்தால் இன்னோர் பிரதேச பிரச்சினைகளை வெற்றிகரமாகப் பதிவுசெய்ய எவ்வாறு முடிகிறது? இதற்கான விடையாக முன்னுரையில் பேராதனைப் பல்கலைக் கழக தமிழ்த் துறைத் தலைவர் கலாநிதி க. அருணாசலம் அவர்கள் தெரிவித்த கருத்தொன்று அமைகின்றது. 'கடந்த முப்பது ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நாவலப்பிட்டி, பண்டாரவளை போன்ற மலையகப் பகுதிகளில் வாழ்ந்து வைத்திய அதிகாரியாகக் கடமையாற்றித் தொழிலாளர்களின் நாடித் துடிப்பை மட்டுமின்றி ஆத்மாவின் துடிப்பையும் நன்கு அறிந்தவர்.'

'ஒரு நாட் பேர்' தொகுதியின் இறுதியில் உள்ளடக்கம் பெற்றிருக்கும் 'ஒரு நாட் பேர்' சிறுகதையானது தோட்டத் தொழிலாளர்களின் துடிப்பினை, எழுச்சியின் உச்சநிலையினை உயிரோட்டத்துடன் சித்திரித்து கலாநிதி அருணாசலம் அவர்களின் கூற்றிற்குத் துணைபோவதாக அமைகின்றது.

உள்வலம் லயத்திலிருந்து சின்னதுரை பங்களா விற்கு வரும் றோட்டுச் சந்தையில் நிற்கிறது.

கைதியாகக் கூண்டில் அடைக்கத் திட்டமிடப்பட்ட வீரமுத்து முன்னணியில் நின்று கைகளைப் பலத்துடன் வீசி அவர்களது முதற் கோரிக்கையை உரக்கக் கூறி, அது நிறைவேறும் வரை வேலைக்குப் போவதில்லை என குளுரைக்கிறான். நடுவில் தலைவர் சுப்பையாவும், அருகில் குசையும், சிறிசேனாவும் நிற்கிறார்கள்.

".....ஒழிக"

"வீரமுத்து வாழ்க!"

கோஷங்கள் வாளைப் பிளக்கின்றன. மலைச் சிகரங்களைத் தொடும் வானத்தைச் சூல் கொண்ட மேகங்கள் ஆக்கிரமிக்கின்றன. (பக்கம் 116)

பண்பாட்டுக் குறியீடுகள் கொண்டு கதைகளின் இறுதி வரிகளை அமைத்து தான் சொல்ல வந்த கருத்தினை இரத்தினச் சுருக்கமாக அதிற் கூறிவிடும் ஆற்றல் சதாசிவத்

திற்கு அறுபதுகளிலேயே இருந்திருக்கிறது என்பதற்கு 'புதுவாழ்வு' எனும் அவரது ஆரம்ப காலக் கதையே சான்றாக அமைகின்றது. இங்கும் 'வானத்தைச் சூல் கொண்ட மேகங்கள் ஆக்கிரமிக்கின்றன' என்ற இறுதி வரி மூலம் யூனியன் மூலம் ஒரு நாள் போராட்டம் நிகழ்த்தும் தொழிலாளர்களது எழுச்சியின் உச்சநிலையினை ஆசிரியர் உணர்த்துவதோடு மலையகம் போன்ற பிரதேசங்களில் சுப்பையாக்களும், சூசைகளும், சிறிசேனாக்களும், செய்யலாப்தீன்களும் திரண்டு நின்றாலே சீரிய வாழ்வு என்ற செய்தியினையும் வலியுறுத்த முனைகிறார்.

அண்மைக்காலங்களில் ஆசிரியர் எழுதிய 'ஆடிப் பூசை', 'ஐயோ அம்மே' ஆகியவற்றை ஒத்த கதைகளும் இத்தொகுதியில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தால் எண்பத்து மூன்றின் பின் மலையகத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதல்களின் பூரண தரிசனம் இந்நூல் மூலம் கிடைத்திருக்கும்.

கருத்தாழமிக்க ரமணியின் அட்டைப்படமும், கொழும்பு மீரா பதிப்பகத்தினரின் சிறந்த வடிவமைப்பும் நூலிற்கு அணி சேர்த்திருக்கின்றன.

கதையினை வாசித்த மாத்திரத்தில் இதுகாறும் அனுபவித்தறியாத ஒரு விசித்திர ஆயாசம் வாசகர் மனதில் உணரப்படல் வேண்டும். அதற்கு அகப்புறப் பார்வைச் செம்மையுடன், கதாசிரியர் கதையினை எடுத்துக் கூறும் மொழியிலும் மாறுதலை நிகழ்த்தியிருக்க வேண்டும்.

இத்தகைய மாற்றங்களுடாக 'ஒரு நாட் பேர்' பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பின் அதன் வெற்றியும் மலையகப் பிராந்தியத்தோடு மட்டும் நின்றுவிடாது சருவதேசியம் வரை அகலப்படுத்தப்பட்டிருக்கும்.

மலையக நாவல் ஒன்றினைப் பரிசுக்குரியதாக வெளிக் கொணர்ந்தது போலவே மலையகத்திற்குத் தனது ஒரு சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதியினையும் சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்பதே புலோலியூர் சதாசிவத்தின் பெரிய கனவாக இருந்தது. தன் மறைவிற்கு முன்னாலேயே அதனை 'ஒரு நாட் பேர்' மூலமாக சதாசிவம் செவ்வனே நிறைவேற்றியிருக்கின்றார்.

- ஆதவன்

வரண்டுபோன மேகங்கள்

திக்குவல்லை கமால்

FFழத்துச் சிறுகதைகள் அல்லது அதன் செல்நெறி பற்றிப் பேசும்போது தென்னிலங்கை எழுத்தாளர்களது பங்களிப்பினையும் தவறாது சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டிய அளவிற்கு அப்பெருநிலத்தினைச் சேர்ந்த வர்கள் தமது புலப்பிரச்சினைகளை அவர்களது பேச்சு மொழியூடு இயல்பாகவே பதிவு செய்ததற்கும் அப்பால், தமிழ்ச்சிறுகதையை சிங்களத்தில் மொழிபெயர்ப்பதற்கும் சிங்கள மொழிக்கதைகளைத் தமிழில் மீள்கூறுவதற்கும் ஒரு பாலமாகவும் கணிசமான பங்காற்றி வந்துள்ளார்கள்.

காலி, மாத்தறை, அம்பாந்தோட்டை எனும் மூன்று மாவட்டங்களை உள்ளடக்கிய தென்னிலங்கையில் தமிழ் பேசுபவர்களுள் முஸ்லிம்களே பெரும்பான்மையினராகக் காணப்படுகின்றனர். இந்த வகையில் தென்னிலங்கைத்

தமிழ்ச் சிறுகதைகள் என்றதுமே இயல்பாகவே அது முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பாக அமைந்துவிடுவதும் தவிர்க்க முடியாததாகின்றது.

1898 இல் ஐதுருஸ் லெப்பை என்ற எழுத்தாளரது ஆறு கதைகளை உள்ளடக்கிய 'ஹைதர்ஷா சரித்திரம்' என்ற தொகுதியிலிருந்து இலங்கையில் முஸ்லிம்களின் சிறுகதைக்கான பங்களிப்பு ஆரம்பமாகியது எனலாம். அதன் பின்னர் அரை நூற்றாண்டு காலங் கடந்தே கணிசமானோர் இத்துறையில் பிரவேசித்தனர். பித்தன், எம். எம். சாஹுல் ஹமீது, எச்.எம்.பி. முஹைதீன், அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது, ஹமீதா பானு, மருதூர்க்கொத்தன், ஏ.ஏ. லத்தீப், அண்ணல், எம்.ஏ.நூஃமான், ஏ.இக்பால் போன்றோர் இவ்வகையில் பிரசித்தமானவர்கள்.

எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ், எஸ். எல். எம். ஹனீபா, மொயீன் சமீன், அஸ்வத்கான், வை. அஹமத், யூ. எல். ஆதம்பாவா, ப. ஆப்டன், கலீல், திக்குவல்லை கமால், மு. பஷீர், மருதூர் மஜீத், மருதூர்க்கனி, மெக்காதர், நயீமா சித்தீக், நாகூர்கனி, நீள்கரை நம்பி, எம்.எல்.எம்.மன்கூர், மானா மக்கீன், எஸ். முத்து மீரான், எம். எப்., ஸெய்னுல் ஆப்தீன், தாஹிர், பன்விலை பாருக், ரஷீத் எம். இம்தியாஸ், எம்.ஐ.எம். ரவூப், றஹிம், ஜுனைதா ஷரீப், வேதாந்தி இஸ்ஸதீன், சாராணாகையூம், புன்னியாமீன் என அறுபது, எழுபதுகளிலும் எஸ்.எச். நிஃமத். எம்.எம். நௌஷாத், நற்பிட்டிமுனை பளீல், கெக்கிராவை ஸஹானா, ஓட்டமாவடி அறபாத், எஸ். நஸீறுதீன், ஆ. அலாவுதீன்,

திக்குவல்லை ஸுமீரி, மாத்தறை ஸமீனா ஸஹிட், கட்டுக்கொடை மஸீனா, திக்குவல்லை ரதீமா எம். அமீர், மானா இல்யாஸ் புர்ஹான் பீ இஃப்திகார் என எண்பது, தொண்ணூறு களிலும் இலங்கையின் பல பாகங்களிலிருந்தும் எழுத ஆரம்பித்த முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களுள் கணிசமான தொகையினர் தென்னிலங்கையிலிருந்து தோன்றியவர்களே ஆவர்.

சட்டத்தரணியும் கல்ஹின்னை தமிழ்மன்ற ஸ்தாபகருமான எஸ்.எம்.ஹனிபா அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு 1948 இல் வெளிவந்த 'சமுதாயம்' எனும் சஞ்சிகையின் முதற்பிரதியில் பிரசுரமான பொ. கனகசபை என்ற பாடசாலை ஆசிரியர் எழுதிய 'உண்மையாலுயர்ந்தோன்' என்ற சிறுகதையே காலி, கிந்தோட்டை போன்ற தென்னிலங்கைப் பகுதியினைப் பின்புலமாகக் கொண்ட முதல் சிறுகதையாகக் கொள்ளத்தக்கது என தென்னிலங்கை முஸ்லிம்களின் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் பற்றிய தனது ஆய்வு நூலில் மானா இல்யாஸ் குறிப்பிடுவதனை இங்கு மனங்கொண்டால் பிரதேச இலக்கியம் முனைப்புப் பெற்ற அறுபதுகளே தென்னிலங்கையில் சிறுகதை வளர்ச்சியின் அடுத்த கட்டம் என்பது விவாதமற்ற கூற்றாக அமைய வல்லது.

பெரும்பான்மையினர் மத்தியில் வாழும் முஸ்லிம் மக்களது வாழ்வியலைப் பதிவு செய்வதையே பிரதானமாகக் கொண்ட தென்னிலங்கைச் சிறுகதைகளில்

இஸ்லாமிய சூழலும் அவர்களது சமூக பாரம்பரிய, பண்பாட்டு அமிசங்களும் சிறப்பாகவே சித்திரிக்கப்பட்டு இருப்பதனையும் அவதானிக்கலாம்.

கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் போராட்டத்தின் தன்மையினையும் அது ஏற்படுத்திய அனுபவத்தினையும் சித்திரித்து வருவதுபோல தென்னிலங்கை எழுத்தாளர்கள் பொதுவாக சிங்களக் கிராமங்களுடனும், மக்களுடனும் கொண்டிருக்கும் வணிகத் தொடர்பு மற்றும் அதனாலான மாறுதல்கள் முதலானவற்றைப் பதிவு செய்தும், தேசிய ஒற்றுமையை வலியுறுத்தியும் தமது கதைகளை வடிவமைத்துக் கொள்கின்றனர். இந்த வகையில் மாத்தறை எம். ஏ.எம். சுகீரி, எம். எச். எம். ஷம்ஸ், திக்குவல்லை கமால், நீள்கரை நம்பி, எஸ். ஐ. எம். ஹம்சா, செந்தீரன் சத்தார், யோனகபுர ஹம்ஸா, திக்குவல்லை ஸப்வான், மாத்தறை ஹஸீனா வஹாப், கே. ஜெ. மெக்காதர், மரீனா இல்யாஸ், திக்குவல்லை ஸுமீரி போன்றோர் அறுபதுகளின் பின் தோன்றிய தென்னிலங்கை எழுத்தாளர்களுள் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்.

இவர்களுள் தென்னிலங்கை எனும் உணர்விற்குத் தனது செயற்திறனால் வடிவங்கொடுத்தவர் என்று தாராளமாகவே சொல்லத் தக்கவர் திக்குவல்லை கமால். அறுபதுகளின் இறுதிக் கூற்றில் 'ராதா' வாரப் பத்திரிகையில் பிரசுரமான 'தண்டனை' சிறுகதை மூலம் இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகமான கமால், கோடையும் வரம்புகளை உடைக்கும் (1984), குருட்டு வெளிச்சம் (1993), விடுதலை

(1996), விடை பிழைத்த கணக்கு (1996), புதிய பாதை (1997) ஆகிய ஐந்து சிறுகதைத் தொகுதிகளினூடாக சுமார் 100க்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளை இதுவரை எழுதியுள்ளார். இவர் எழுதிய நாவல்களுள் 'ஒளி பரவுகிறது', 'நச்சுமரமும் நறுமலர்களும்' ஆகிய இரண்டும் இதுவரையில் நூலுருப் பெற்றுள்ளன.

1996-97 ஆம் ஆண்டுகளில் தானெழுதிய பன்னிரு கதைகளைத் தொகுத்து, தனது ஆறாவது சிறுகதைத் தொகுதியாக 'வரண்டுபோன மேகங்கள்' எனும் நூலினை கமால் அண்மையில் வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார்.

தனது புதிய தொகுதியினூடே திக்குவல்லை கமால் தரும் தரிசனம் யாது?

அடிமட்ட மக்களின் வாழ்க்கைப் போராட்டம், அடக்குமுறை போன்ற வழமையான அணுகுமுறை மற்றும் இயல்பாகவே கமாலுக்கு அமைந்த மண்வாசனை மிக்க உரையாடல்கள் ஆகியவற்றினை விடவும் இந்நூலில் மேலோங்கி நிற்கும் அமிசம் எது?

"நாளக்கி ரெண்டு பேரடேம் சுன்னத் தெடுக்கப் போற" வாப்பா சொன்னதுமே அவனுக்கு மெல்லிய நடுக்கம்.

அன்றிரவு அவனுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. இடையிடையே வந்து போகும் பயங்கரக் கனவுகள்.

அடுத்த நாள், "ஆ..... இங்கவாங்கொ இரண்டு பேரும். இந்தப் புதிய உடுப்ப உடுத்துக் கொண்டு தீன் நானோட பள்ளிக்குப் பெய்த்திட்டு வாங்கொ".

தொழுது முடிந்ததும் தீன் நானா பள்ளிவாசல் பின்பக்கமாக இருவரையுங் கூட்டிச் சென்றார்.

முதுகுக்குத் தலையணை போட்ட புட்டுவத்தில் இருக்க வைத்து, இரு தொடை பக்கமாக இருவரும், கழுத்தை பின் நோக்கி இன்னொருவரும் இறுகப் பிடித்து நின்றனர்.

ஒருகணம்தான்.....

“ஏன்டும்மோவ்”

தொண்டை கிழிய அவன் கத்தியபோதும் ஸிக்ரு ஒலியும் ரபான் சத்தமும் சேர்ந்து அதனை அமுக்கி விட்டது போலும்.

‘சுமத்தப்பட்ட சுமைகள்’ எனும் மேற்படி கதையில் அர்த்தமற்ற மதச்சடங்கானது வளரும் பிஞ்சுகள் மீது ஏற்படுத்தும் பயம், திகில், பதற்றம் போன்ற சுமைகளை ஸிக்ரு ஒலியும் ரபான் சத்தமும் சேர்ந்து ஒலிக்கும் அந்தத் தென்னிலங்கை மண்ணின் பண்பாடுகளை அறியாதவர் களுக்கும் தொற்ற வைத்திருக்கும் இத்தகைய செயற்திறன் கமாலின் கால் நூற்றாண்டு புனைகதை இலக்கிய அனுபவத்தினைச் சுட்டுகிறது.

மனைவி இருக்கும்போதே மறுமணம் செய்ய முனையும் சல்மான் ஹாஜி, ‘இங்க பாரு இது உலகத்தில நடக்காத விஷயமல்ல. அல்லா ரசூலுக்கு மாத்தான விசயமுமல்ல’, (பக்கம் 55); என மத நம்பிக்கையைத் தனது

சுயநலனிற்காகச் சாதகமாக்கிக் கொள்வதாக அமையும் 'இரண்டு மணம் வேண்டும்' சிறுகதையும் கமாலின் அணுகுமுறை தொடர்பில் அருமையாகப் புனையப்பட்டு எழுதப்பட்டுள்ளது எனலாம். மேலும் இக்கதையில் வாழ்க்கையினை நேர்கொண்டு நோக்கும் மனைவி நஸ்ரினாவின் பாத்திரம் சில சிந்தனைகளை நமக்கு விட்டுச் சென்றிருக்கிறது.

இவ்வாறு திக்குவல்லைக் கமாலின் இத்தொகுதிக் கதைகளில் அர்த்தமற்ற மதச் சடங்குகள் பற்றிய உணர்வுத் தாக்கமே அதிகமாகக் காணப்படுகிறது.

தமது கதைகளில் இஸ்லாமிய சூழலையும் சமய ஆசாரங்களையும் பழக்க வழக்கங்களையும் சித்திரித்துக் காட்டி வெற்றி பெறும் தென்னிலங்கை எழுத்தாளர்கள் வரண்டுபோன மேகங்களாக விரிந்து கிடக்கும் தொடரும் போர்ச் சூழல் மற்றும் அது சார்ந்த மீறல்கள் பக்கமும் தமது பார்வையினைச் செலுத்தும் போது சிங்கள மொழிக்கு அப்பிரச்சினைகளை மீள்கூறும் சந்தர்ப்பத்தினையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தவர்களாகின்றார்கள் என்பதனை திக்குவல்லை கமால் போன்றவர்கள் கருத்தில் கொள்ளல் ஒரு சமகால தேவை நிர்ப்பந்தமாகும்.

- ஆடுவன்

தமிழர்
விடுதலைப் போராட்டம்

தமிழர்

1947-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 1-ஆம் திகதி இந்தியா
சுதந்திரம் பெற்றது. 1950-ஆம் ஆண்டு ஜூன் 26-ஆம் திகதி
இந்தியா குடியரசு நாடாக மாற்றப்பட்டது. இந்தியா
சுதந்திரம் பெற்றதில் தமிழர்கள் பெரிய பங்கு வகித்தார்கள்.
இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதற்கு முன்பாக தமிழர்கள்
இந்தியா சுதந்திரப் போராட்டத்தில் பங்கு வகித்தார்கள்.
இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதற்கு பின்னர் தமிழர்கள்
இந்தியா சுதந்திரப் போராட்டத்தில் பங்கு வகித்தார்கள்.
இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதற்கு பின்னர் தமிழர்கள்
இந்தியா சுதந்திரப் போராட்டத்தில் பங்கு வகித்தார்கள்.
இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதற்கு பின்னர் தமிழர்கள்
இந்தியா சுதந்திரப் போராட்டத்தில் பங்கு வகித்தார்கள்.
இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதற்கு பின்னர் தமிழர்கள்
இந்தியா சுதந்திரப் போராட்டத்தில் பங்கு வகித்தார்கள்.
இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதற்கு பின்னர் தமிழர்கள்
இந்தியா சுதந்திரப் போராட்டத்தில் பங்கு வகித்தார்கள்.

கசின் சிறுகதைகள்

கசின்

ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்தின் தோற்றம் பற்றி வேறுபட்ட கருத்துகள் நிலவி வந்தாலும் 1875 இல் உதய தாரகை என்ற ஈழத்தின் முதலாவது தமிழ்ப்பத்திரிகையில் சதாசிவம்பிள்ளை எழுதிய கதையினையே ஈழத்தின் முதலாவது சிறுகதையெனக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. நமது நாட்டு முஸ்லிம் சிறுகதை முயற்சிகள் 1898 இல் ஐதரூஸ் லெவ்வை மரைக்காயர் எழுதிய "ஹைதர்ஷா சரித்திரம்" என்ற தொகுதிக் கதைகளுடனும்; மலையகச் சிறுகதை முயற்சிகள் 1931 இல் கோ. நடேசய்யர் எழுதிய 'திரு. ராமசாமி சேர்வையின் சரிதம்' என்ற கதையுடனும் ஆரம்பமாகின்றன. இதன் பின்னர் முப்பதுகளின் இறுதிக் கூற்றில் சுயா, பானன், ஆனந்தன் போன்றோர் இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டாலும் ஈழத்துச்சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு

வளம் சேர்த்த முன்னோடிகளாக அல்லது பிதாமகர்களாக சம்பந்தன், சி. வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன் மூவரையுமே வரலாறு கூறுகிறது.

மேற்படி சிறுகதை முன்னோடிகள் மூவருடனும் அ.செ.முருகானந்தன், இராஜ அரியரத்தினம், வ.அ. இராச ரெத்தினம், கனக செந்திநாதன், சு.வே., நவாலியூர் சோ.நடராஜன் போன்றவர்கள் தமது அற்புதமான கதைகளைப் பிரசவித்த ஈழகேசரியில் ஒரு கட்டுரை ஆசிரியராகவே காலடி எடுத்து வைத்த 'கசின்' என்ற க. சிவகுருநாதன் பிற்காலத்தில் கதாசிரியராகப் பரிணமித்து அதே ஈழகேசரியில் சுமார் 14 கதைகளை எழுதியதில் அக்கால கட்டத்து மேற்படி எழுத்தாளர் பட்டியலில் தன்னையும் ஒருவராகப் பதிவு செய்தவர்.

தென்மராட்சி புலோப்பளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கசின் ஆசிரியராகவும் இறுதிக் காலங்களில் கல்லூரி அதிபராகவும் பணிபுரிந்தார். தனது இருபத் தேழாவது வயது முதல், அதாவது 1947 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1963 ஆம் ஆண்டுவரையிலான பதினாறு வருடங்களில் இவர் பத்து நாவல்களை ஈழகேசரி, ஈழநாடு, தினகரன், வீரகேசரி போன்ற பத்திரிகைகளில் எழுதியுள்ளார். இவற்றுள் நிதானபுரி, காதலும் கடிதமும் ஆகிய இரு நாவல்கள் நூலுருப் பெற்றுமிருந்தன. ஆகவே கட்டுரை, நாவல், சிறுகதை என சகல பரிமாணங்களிலும் கணிசமாக மட்டுமின்றி கவனிப்பிற்குரியதான படைப்புக்களையும் கசின் தந்திருக்கிறார். இதுவே ஈழத்து தமிழ்

இலக்கிய வளர்ச்சியில் அக்காலகட்டத்தில் கசின் பெறும் முக்கியத்துவத்துக்கான காரணமுமாக அமைகிறது.

தற்போது வெளிக்கொணரப்பட்டிருக்கும் 'கசின் சிறுகதைகள்' தொகுதியில் ஈழகேசரியிலும் ஈழத்தின் ஏனைய தேசியப் பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரமான கசின் கதைகளில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பதினைந்து சிறுகதைகள் உள்ளடக்கம் பெற்றிருக்கின்றன.

நாற்பதுகளில் சமூக அநீதிகளுக்கெதிராகக் குரல் கொடுக்கும் ஒரு கோட்பாட்டிற்கு உட்பட்டதாக ஈழத்துச் சிறுகதைகள் விளங்கின. அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் அலுவலகங்களையே பெரும்பாலான அக்காலக் கதைகள் சித்திரித்தன. நவீன இலக்கியம், புத்திலக்கியம் போன்ற வற்றில் போதிய பரிச்சயமும் பேச்சு வழக்கு சிறுகதைகளில் யதார்த்த பூர்வமாக அமைய வேண்டும் என்ற எண்ணமும் அக்காலகட்ட எழுத்தாளரிடையே காணப்பட்ட சிறப்பு அம்சங்களாகும். இச் செல்நெறிக்கு உட்பட்டதாக கசின் கதைகளில் அந்தக் காலத்தில் கிராமிய மக்களிடையே காணப்பட்ட பேச்சு வழக்கினைத் தரிசிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. மானிட நேயம், காதல், காம உணர்வுகள் முதலானவற்றையே பெரும்பாலான இவரது கதைகள் மையங் கொண்டிருந்தன.

கதைகளைப் படித்து முடித்ததும் மனதில் ஒரு நெருடலை ஏற்படுத்தத் தக்கனவாக அவை அமைவது கசின் சிறுகதைகளில் காணப்படும் பொதுவான ஒரு

அம்சமாகக் கொள்ளலாம். இதனடிப்படையில் பார்க்கும் போது செய்ந்நன்றி, குஞ்சு மாணிக்கம், பரிமள சுந்தரி, மணியோசை போன்ற கதைகள் கசின் கதைகளில் குறிப்பிடத்தக்க கதைகளாக அமைகின்றன.

அறுபதுகளின் பின்னர்தான் பிராந்திய ரீதியிலான சித்திரிப்புகள் முனைப்பினைப் பெற்றதாகக் கருதப்பட்டாலும் ஐம்பதுகளின் முற்கூற்றிலேயே வன்னிப் பிரதேசத்தினை பகைப்புலமாக்கி கசின் கதை எழுதிய முறைமையில் மணியோசை, பரிமளசுந்தரி ஆகிய இரு கதைகளுமே வரவேற்கத்தக்கனவாய் அமைந்துள்ளன.

புனைகதைகளில் குறிப்பாகச் சிறுகதைகளில் எடுத்துக் கூறப்படும் மொழி நடையானது முக்கியமான தொரு அமிசமாகும். இந்த வகையில் இனிமையும், எளிமையும் கலந்த கசினின் மொழிநடை, இடமறிந்து அது கையாளப்படும் லாவகம் அவரது படைப்புகளுக்கு ஒரு சிறப்பினைக் கொடுத்திருக்கின்றது.

அரசியலில் காணப்பட்ட, காணப்படுகின்ற வேறு பாடுகள், அது சாதாரண குடிமக்களிடையே ஏற்படுத்தும் ஆதிக்கம், அழுத்தங்கள் முதலானவற்றை நயம்படக் கூறி நிற்கும் 'குஞ்சு மாணிக்கம்' சிறுகதையே இத்தொகுதியில் மேவி நிற்கும் சிறுகதையென்று கொள்ளலாம்.

'கசின் சிறுகதைகள்' என்ற இத்தொகுப்பிற்கு அணிந்துரை எழுதியுள்ள கலாநிதி செங்கை ஆழியான்

கசின் கதைகள் பற்றிக் கூறிய சில வரிகள் மனங்கொள்ளத் தக்கன. “ஆசிரியர் நல்ல வினைத்திறன் வாய்ந்த படைப் பாளியாக உள்ளார். பண்டிதரான கசின் தமிழரது களவொழுக்கத்தின் பல்வேறு நிலைகளை மிக அற்புதமாகத் தமது சிறுகதைகளில் வடித்துள்ளார். மிக நுட்பமான அவதானிப்புடன் அவரின் சிறுகதைகள் நகர்த்தப் பட்டிருக்கின்றன. மொத்தத்தில் ஈழத்துச் சிறுகதைகளின் பாய்ச்சலுக்குக் கசினின் சிறுகதைகளும் ஒரு படியாக அமைந்துள்ளன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை”.

செங்கை ஆழியான் கூறுவதை நாமும் தாராளமாகவே ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அத்துடன் நூலாசிரியர் பற்றிய கனகசெந்திநாதன் அவர்களின் நீண்ட குறிப்பும் நூலில் அனுபந்தமாக்கப்பட்டுள்ளது. ரமணியின் அட்டைப்படம் நூலிற்கு மேலும் அணிசேர்த்துள்ளது.

நமது சிறுகதை முன்னோடிகளின் பங்களிப்பினையும் நமது நவீன இலக்கியத்தின் இருப்பினையும் இன்றைய தலைமுறையினர் அறியும்படியாக கசினின் நூலினை வெளிக்கொணர்ந்த நூலின் தொகுப்பாசிரியர் பா. ஆனந்தலிங்கமும் பாராட்டுக்குரியவரே.

- தினக்குரல்

மறுமலர்ச்சிக் கதைகள்

செங்கை ஆழியான்

(தொகுப்பாசிரியர்)

குமிழகத்துச் சஞ்சிகைகளான கலைமகள், ஆனந்த விகடன் போன்றவற்றில் நம்மவர்கள் சிறுகதைகள் எழுத ஆரம்பித்த காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஈழகேசரி பத்திரிகை வாயிலாக அவர்களுக்கு ஒரு களத்தினை உருவாக்கிக் கொடுத்தார் சோ. சிவபாதசுந்தரம். இப்பத்திரிகை அமைத்த சங்கம், எழுத ஆரம்பித்த அக்கால இளைஞர்களுக்கு ஒரு புத்தூக்கத்தை அளித்து வந்தது. இந்த ஈழகேசரி இளைஞர் சங்கத்தினை அடியொற்றிய தாய் ஆரம்பிக்கப்பட்டது தான் தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சி சங்கம். இதன் வெளிக்கொணர்வான கையெழுத்துச் சஞ்சிகை 'மறுமலர்ச்சி' காலப்போக்கில் அச்சில் வெளிவர ஆரம்பித்தது.

1946 பங்குனி முதல் 1948 ஐப்பசி வரை வெளிவந்த 'மறுமலர்ச்சி' யில் மொத்தம் 24 இதழ்கள் வெளியாகின.

அ.செ.மு., வரதர், பஞ்சாட்சரசர்மா ஆகியோர் இதழின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியிருந்தனர். இவ்விதழ்களில் வெளியான 52 சிறுகதைகளுள் கனதிமிக்க 25 கதைகளைத் தொகுத்து வட - கிழக்கு கல்வி, பண்பாட்டு அலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு 'மறுமலர்ச்சிக் கதைகள்', எனும் மகுடத்தில் தற்போது வெளிக் கொணர்ந்துள்ளது.

காலத்தை வென்று நிற்கும் வகையில் இக்கதைகளைத் தரம்பிரித்து நூலாக ஆவணப்படுத்திய இலங்கையின் முன்னணி நாவலாசிரியரும் எழுத்தாளருமான கலாநிதி செங்கை ஆழியான் மற்றும் நூலினை வெளியிடுவதில் மூலவிசையாகத் திகழ்ந்த வடகிழக்கு கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள், விளையாட்டுத்துறை அமைச்சின் செயலர் சுந்தரம் டிவகலாலா, உதவிப் பணிப்பாளர் எஸ். எதிர்மன்னசிங்கம் முதலானோரது பணி மெச்சுதற்குரியது.

இலங்கையில் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு கால்கோளிட்ட கதைகளை இப்போது படிக்கக் கிடைத்திருக்கும் வாய்ப்பானது செங்கை ஆழியான் தனது முன்னுரையில் ஓரிடத்தில் கூறுவது போல "நாம் வந்த பாதையைத் திரும்பிப் பார்க்க" உதவுகிறது. ஈழத்தில் சிறுகதையின் பிதாமகர்கள் எனக் கூறப்படும் மூவருள் சி. வைத்திலிங்கம் தவிர்ந்த மற்றிருவரான இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன் ஆகியோருடன் ஆரம்ப காலங்களில் இத்துறையில் காத்திரமான படைப்புகளைத் தந்தவர்களது பட்டியலையும் அவர்களது பதிவுகளையும் 'மறுமலர்ச்சிக் கதைகள்' எமக்களித்திருக்கின்றது.

அ.செ.மு., சம்பந்தன், இலங்கையர்கோன். வரதர்., து.ருத்திரமூர்த்தி (மஹாகவி), சு.வே., நாவற்குழியூர் நடராஜன், கு. பெரியதம்பி, நடனம், வே. சுப்பிரமணியம், தாழையடி சபாரத்தினம், சு. இராஜநாயகன், எஸ்.ஸ்ரீநிவாசன், இ. பொன்னுத்துரை, சொக்கன், வல்லிக் கண்ணன் ஆகிய பதினாறு எழுத்தாளர்கள் எழுதிய இருபத்தைந்து சிறுகதைகளை அதாவது எட்டு எழுத்தாளர்களது ஒவ்வொரு கதைகளையும் ஏழு எழுத்தாளர்களது இவ்விரு கதைகளையும் ஒரே ஒரு எழுத்தாளரின் மூன்று கதைகளையும் இந்நூல் உள்ளடக்கியுள்ளது.

இந்த வகையில் இத்தொகுதியில் பிரசுரமாகியுள்ள மூன்று கதைகளை எழுதிய பெருமைக்குரியவராகத் திகழும் கு.பெரியதம்பி அவர்களே மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையிலும் அதிகளவிலான கதைகளை எழுதியுள்ளார். கந்த முருகேசனார் தமிழ் வளர்த்த வடமராட்சி, தென்புலோலியூர் மண்ணில் பிறந்தவர் குமரப்பர் பெரியதம்பி. ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய இவர் கலைத்துவமாக, சுவையான முறையில் கதைகளை எழுதுபவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவராக இருந்திருக்கிறார். இவரது திறனிற்கு மறுமலர்ச்சியில் வெளியான ஆறு கதைகளுமே சான்று கூறவல்லன. ஆயினும் இதுவரை காலமும் எந்த ஆய்வாளர்களுமே குமரப்பர் பெரியதம்பியை பற்றி எதுவுமே குறிப்பிடாதமையையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டியமை அவசியமாகின்றது. இத்தொகுதியில் இடம் பெற்ற பிறரது ஆக்கங்களில் பெரும்பாலானவை அவரவர் தனித் தொகுதிகளிலேயோ அல்லது வேறு தொகுப்பிலோ

இடம் பெற்றிருக்கின்றன. ஆனால், கு. பெரியதம்பியின் கதைகள் தொகுப்பு ஒன்றில் இடம் பெறுவது இதுவே முதற் தடவையாக அமைந்திருப்பது குறிப்பிடற்பாலது. ஐம்பதுகளிலிருந்து இறக்கும் வரை கு பெரியதம்பி வேறு சிறுகதைகள் எழுதியதாகத் தகவல்கள் இல்லை. ஆனால், அவ்வூரில் தோன்றிய எழுத்தாளர்களான க. சதாசிவம், க.தம்பையா, செ.கந்தசாமி, ஆ.இரத்தினவேலோன் போன்ற பலருக்கு ஒரு முன்னோடியாக கு.பெரியதம்பி விளங்கியிருக்கின்றார்.

பாரதியார் கதைகளும் எழுதியுள்ளார் என்பது எப்படியாக எமக்கு ஓர் புதிய செய்தியாக அமைகின்றதோ அதேபோல் மஹாகவி (து. ருத்திரமூர்த்தி), நாவற்குழியூர் நடராஜன் ஆகியோரது மற்றுமோர் பரிமாணத்தினையும் தரிசிக்க வைத்திருக்கிறது மறுமலர்ச்சிக் கதைகள். ஈழத்துக் கவிதையின் வளர்ச்சிக்கு உரமிட்ட இவர்கள் இருவரும் ஒவ்வொரு கதைகளை மட்டுமே எழுதியிருந்தனர். அவை இரண்டுமே இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றிருப்பது கதைகளிலும் அவர்கள் ஏற்படுத்தியிருந்த அதிர்வினிற்கு ஆதாரம் தருபவையாய் அமைந்துள்ளது.

இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றிருக்கும் இருபத்தைந்து கதைகளையும் ஒவ்வொன்றாக எடுத்து மதிப்பீடு செய்வதும் அல்லது அபிப்பிராயம் சொல்ல முற்படுவதும் நூலின் வெளியீட்டு நோக்கத்திற்குத் துணைபோகத் தக்கன அல்ல. அல்லது இவை ஆசிரியர்களது ஆரம்ப காலப் படைப்புகள் என்பதையும் இவற்றை எழுதிய

காலகட்டம் 1946/48 என்பதையும் தொகுப்பசிரியர் செங்கை ஆழியான் தனது முன்னுரையில் கோடிட்டுக் காட்டியதையும் இங்கு நாம் கவனத்தில் கொள்ளல் வேண்டும்.

தசாப்தங்கள் பல கடந்தாலும் இன்றைய நிகழ்வுகளுக்கும் பொருந்தத் தக்க கதைகளைக் கொண்ட ஒரு தொகுதியாகவும் சிறுகதை இலக்கியத்திற்கு உருவம் சமைத்தவர்கள் என்ற வகையில் வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெறும் கதைஞர்களைத் தரிசிக்க வைத்த ஒரு தொகுதியாகவும் எதிர்கால சந்ததிக்கு அல்லது புதிய நூற்றாண்டினருக்கு ஓர் உயர்வான உசாத்துணை ஆவணமாகவும் சிறந்த ஓர் பதிவாகவும் இம் மறுமலர்ச்சிக் கதைகள் அமைந்திருக்கின்றன.

சிறந்த அச்சமைப்பு, உயர்ரக அச்சத்தாள், ஓவியர் மார்க்கின் சித்திரிப்பினாலான அட்டைப்பட ஓவியம் போன்ற நூலின் இன்னோரன்ன அலங்கார அமிசங்களிலும் அதிக கவனஞ் செலுத்தி உண்மையாகவே ஓர் நீண்ட காலத்திற்கான ஆவணமாகவே வட - கிழக்கு மாகாண கல்வி, பண்பாட்டலுவல்கள், விளையாட்டுத் துறை அமைச்சினர் 'மறுமலர்ச்சிக் கதைகளை' உருவாக்கியுள்ளனர்.

- தினக்குரல்

பாதை

நீர்வை பொன்னையன்

■ முகேசரிப் பத்திரிகையோடும் (1930 களில்) மறுமலர்ச்சிக் காலத்தோடும் (1948 வரையான) கழியும் சிறுகதையின் ஆரம்பகாலத்தைத் தொடரும் அடுத்த கட்டம் மார்க்சீயப் பார்வையுடையோரால் அமைக்கப் பட்ட முற்போக்கு காலமாக (1950 களில்) எழுச்சி பெறுகிறது.

ஐம்பதுகளில் தோன்றிய இப்புதிய பரம்பரையில் நீர்வை பொன்னையன், என்.கே.ரகுநாதன், டொமினிக் ஜீவா, கே. டானியல், செ. கணேசலிங்கன் முதலானோர் பட்டியலிடத்தக்கவர்கள். இந்த முற்போக்கு அணியிலிருந்து பிரிந்த ஒரு அணி நற்போக்கு என்ற பெயருடன் இயங்க ஆரம்பிக்கின்றது. எஸ். பொ. வின் இந்த நற்போக்கணியினதும், முற்போக்கு அணியினதும் சித்தாந்தங்கள்,

செயற்பாடுகளிலிருந்தும் முரண்பட்டமையினால் மு. தளையசிங்கம் முதலானோரின் மூன்றாவது அணி முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

இவ்வாறாக முற்போக்குப் பின்னணியில் ஐம்பதுகளில் எழுத ஆரம்பித்த யாழ் நீர்வேலியைச் சேர்ந்த கல்கத்தா பல்கலைக்கழக கலைப் பட்டதாரியான பொன்னையன் அறுபதுகள் வரை தான் எழுதிய பதினைந்து கதைகளைத் தொகுத்து 'மேடும் பள்ளமும்' என்ற தொகுதியாக 1961 இல் வெளிக் கொணர்ந்திருந்தார்.

அறுபதுகளிலிருந்து எழுபதுகள் வரை நீர்வை எழுதிய பதினொரு சிறுகதைகள் 1970 பெப்ரவரியில் நவயுகப் பதிப்பகத்தினரால் 'உதயம்' எனும் தொகுதியாக அறுவடை செய்யப்பட்டது. உதயம் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு ரமணியின் முகப்போவியம் அணிசேர்த்திருந்ததும் நினைவில் கொள்ளத் தக்கது.

1971 இல் செ.கதிர்காமநாதன் மற்றும் செ. யோகநாதன் ஆகியோருடன் சேர்ந்து நீர்வை பொன்னையன் வெளிக்கொணர்ந்த 'மூவர் கதைகள்' நூலும் சிறுகதை வரலாற்றில் பரவலாகப் பேசப்படுவது.

தற்போது வெளிக்கொணரப்பட்டிருக்கும் நீர்வை பொன்னையனின் 'பாதை' சிறுகதைத் தொகுதியில் எழுபது களில் ஆசிரியர் எழுதிய பன்னிரு கதைகள் இடம் பெற்று உள்ளன. இக்கதைகள் பற்றி நூலின் ஒரிடத்தில்

நூலாசிரியர் பொன்னையன் 'நான் தொழிற்சங்க, விவசாய சங்க வேலைகளில் முழுநேர ஊழியனாக ஈடுபட்டு இருந்த காலத்தில் நாங்கள் நடாத்திய போராட்டங்களிலிருந்து பெற்ற அனுபவங்களையும், உணர்வுகளையும், இப்போராட்டங்களிலிருந்து நான் கற்றவற்றையும் பட்டை தீட்டி சிருஷ்டிகளாக எமது மக்களுக்கே திருப்பிக் கொடுக்கிறேன்' என்கிறார்.

நீர்வையின் 'மேடும் பள்ளமும்' நூலினை அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் விமர்சிக்கையில் பிரபல திறனாய்வாளர் கே. எஸ். சிவகுமாரன் "கலைப் பிரசவங்கள் யாவுமே திரும்பத் திரும்ப வருபவை என்பதையும் உருவச் சிறப்பினாற் தான் கலைகள் ஒளியுடன் மிளர்கின்றன என்ற உண்மையையும் பிரக்ஞையுடன் நீர்வை பொன்னையன் உணர்ந்திருக்கிறார் என்பதற்கு, அவரது கதைகளின் உருவ அமைதி (குறிப்பாக மொழிவளம்) சான்று பகருகின்றது. பொன்னையன் புதுமையில் நாட்டமுடையவர் என்பதைக் காட்டியு மிருக்கிறார். இவருடைய தொகுப்பில் முதல் முதலில் என்னைக் கவர்ந்த அம்சம், இவரது சுயத்தன்மை பயக்கும் உவமையுருவகங்கள்!" என்று கூறியிருந்தார்.

தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையை மேம்படுத்து வதற்காக புனைகதை இலக்கியத்தை ஒரு சாதனமாகப் பாவிப்பவர்கள் 'சோஷலிஸ' யதார்த்தவாதிகள். இந்த வகையில் கதையின் உள்ளடக்கத்தில் மட்டுமின்றி அதன் உருவத்திலும் ஆரம்பகாலத்திலிருந்தே அக்கறை செலுத்தி

வரும் எழுத்தாளர்களுள் நீர்வை பொன்னையன் முதன்மையானவர். அதற்கு அவரது 'பாதை' சிறுகதைத் தொகுதியும் சான்றாய் அமைவதோடு, 35 ஆண்டுகளின் முன் கே. எஸ். சிவகுமாரன் கூறிய கூற்றினை மீளவும் ஞாபகப்படுத்தி நிற்கின்றது.

தேசிய இனப்பிரச்சினை தலைகாட்டத் தொடங்கிய எண்பதுகள் வரையான காலகட்டத்திலும் இன்றைய கால கட்டமான போர்க்காலச் சூழலிலும் நீர்வை பொன்னையன் எழுதிய பத்துக் கதைகள் 'வேட்கை' எனும் மகுடத்தில் புத்தாயிரமாம் ஆண்டில் வெளிவருகிறது.

ஐம்பதுகளிலிருந்து இரண்டாயிரமாம் ஆண்டு வரையிலான கால கட்டத்தில் ஈழத்துச் சிறுகதையில் நிகழ்ந்த பாய்ச்சலை நீர்வை பொன்னையனின் அரை நூற்றாண்டு கால கதைகள் மூலமாகவும் அறிந்து கொள்ளத்தக்க வகையில் காலத்தைப் பிரதிபலிக்கின்ற கலைச்செறிவுமிக்க கதைகளாக இவரது கதைகள் அமைந்திருக்கின்றன என்பதில் எவருக்கும் மாறுபட்ட கருத்து இருக்கமாட்டாது.

- தினக்குரல்

யாழ் இனிது

ஐ. சாந்தன்

கேசிய இனப்பிரச்சினை தலை தூக்கிய அறுபது களில் ஈழத்து இலக்கிய உலகிலும் பாரிய மாற்றம் ஒன்று நிகழ்கின்றது. இலக்கியம் என்பது பொழுது போக்கிற்கான ஒரு கருவி என்ற உணர்வுமாறி சமூகத்தின் உயர்விற்கு அது பயன்பாடுமிக்கதொன்று என்ற எழுச்சி நிலை ஏற்பதுகின்றது.

செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன், செ. கதிர் காமநாதன், செ. யோகநாதன், சண்முகன் சிவலிங்கம், தெணியான், புலோலியூர் க. சதாசிவம், தி. ஞானசேகரன், யோ. பெனடிக்ற் பாலன், மருதூர்க் கொத்தன், யாழ் நங்கை, குந்தவை, குறமகள், பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை, புதுமைப் பிரியை போன்றவர்கள் அறுபதுகளில் எழுத ஆரம்பித்தவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். மலையகத்திலும் என்.எஸ்.எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், செந்தூரன் முதலானோர் கிளர்ந்தெழுந்தனர்.

மற்றுமோர் புதிய பரம்பரை எழுபதுகளில் எழுத ஆரம்பித்து சிறுகதை இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு புது இரத்தம் பாய்ச்சுகின்றது. சட்டநாதன், சாந்தன், குப்பினான் சண்முகம், சுதாராஜ். அ. யேசுராசா, கோகிலா மகேந்திரன், மண்டூர் அசோகா, தாமரைச் செல்வி, திக்குவல்லைக் கமால், எம்.எல்.எம். மன்கூர் என நீண்டு செல்கிறது இப்பட்டியல்.

இவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவராக விளங்குபவர் ஐ. சாந்தன்.

ஈழத்தில் சமகாலத்து நிகழ்வுகளை இலக்கியமாக்கி சருவதேசியத்திலும் அதற்கான ஒரு அந்தஸ்தினைப் பெற்றுத் தந்தவர் இந்த எழுத்தாளர். அசோகமித்திரன் ஓரிடத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளதைப் போன்று சாந்தனின் கதைகள் எங்கு முடியவேண்டும் என்பதில் அவருக்குள்ள நிர்ணயத்திறன் அபூர்வமானது. இதுவே அவருடைய படைப்புக்கள் சிறந்த எழுத்துச் சிக்கனத்தோடு விளங்குவதற்குக் காரணமாயுள்ளது.

ஏலவே பல சிறுகதைத் தொகுதிகளை அறுவடை செய்துள்ள சாந்தன் 'யாழ்-இனிது' எனும் நூலினை அண்மையில் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். ஆசிரியரின் இருபத்தைந்து குறுங்கதைகளும், 'உறவுகள் ஆயிரம்' எனும் ஒரு நெடுங்கதையும் இச்சிறுகதைத் தொகுதியினை அலங்கரித்துள்ளன.

சாந்தனின் இக்குறுங்கதைகளைப் படிக்கும் போது எஸ். பொ. அவர்கள் ஓரிடத்தில் கூறிய வாசகம் எம் நினைவுக்கு வருகிறது. "எளிய நடை, தந்தி நடை, பூ நடை இல்லை, பூச்சு வேலை இல்லை, சலிப்பில்லாமல் பக்கம் பக்கமாய் புரட்டலாம்".

உதாரணத்திற்கு 'கோலங்கள்' எனும் ஓர் குறுங்கதை இவ்வாறாக அமைகிறது. ஒரு ஊரில் ஒரு பெரிய மனிதர் இருந்தார். அவரிடம் மூன்று சால்வைகள் இருந்தன. ஒன்று சரிகைச் சால்வை. ஒன்று கதர் சால்வை. மற்றது சிவப்புச் சால்வை. கதை இவ்வளவு தான்.

இலக்கியத்தில் இது போன்ற பரீட்சார்த்த முயற்சி செய்வதில் சாந்தன் சாமர்த்தியசாலி. இக்கலை இவருக்கு இயல்பாகவும் அமைந்துள்ளது.

அர்த்தத்துடன் திகழும் கே. வி. பாண்டியனின் அட்டைப்படம் நூலிற்கு அணி சேர்த்திருக்கிறது.

புதிய சிந்தனைகளையும் ஆரோக்கியமான வாதப் பிரதிவாதங்களையும் எழுப்பவல்ல இந்நூல் இலக்கிய வாதிகள், வாசகர்களுக்குப் பெருவிருந்தாய் அமைய வல்லது என்பதில் இரு கருத்து இருக்க முடியாது.

- தினக்குரல்

வாழ்வு ஒரு வலைப்பந்தாட்டம்

கோகிலா மகேந்திரன்

IDனித சொருபங்கள், முரண்பாடுகளின் அறுவடை, அறிமுக விழா (இரத்தினவேலோனுடன் இணை தொகுதி), பிரசவங்கள் என நான்கு சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் துயிலும் ஒரு நாள் கலையும், தூவானம் கவனம் ஆகிய இரு நாவல்களையும் நாடகமும் அரங்கியலும் பாடத்துக்கான உதவி நூலாகக் கொள்ளத்தக்க 'கிரேக்கத்தின் தொல்சீர் அரங்கு' எனும் ஆய்வு நூலிணையும் இதுகால வரை அரங்கேற்றியிருக்கும் கோகிலா மகேந்திரன் 'வாழ்வு ஒரு வலைப்பந்தாட்டம்' எனும் சிறுகதைத் தொகுதியினை அண்மையில் பிரசவித்து உள்ளார்.

கடந்த கால்நூற்றாண்டு காலமாக எழுதிவரும் கோகிலா தனது ஐந்து சிறுகதைத் தொகுப்புக்கள்

வாயிலாகவும் மொத்தம் ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை ஆவணப்படுத்தித் தந்துள்ளார். இந்தக் கதைகள் யாவற்றையும் அவ்வக் காலகட்டத்தினையும் கருத்திற்கொண்டு படிக்கும் ஒரு வாசகன் எவ்வித சோர்வினுக்கும் ஆளாகாது மென்மேலும் வாசிக்கத் தூண்டும் ஒரு வகையான உணர்வினிற்கு உள்ளாவதன் அடிப்படைக் காரணங்கள் என்ன?

ஒவ்வொரு எழுத்தாளர்களையும் போலவே, செல்வி கோகிலாதேவி சிவசுப்பிரமணியம் ஆக அவர் திகழ்ந்த காலத்தில் அவரது கருப்பொருள் காதல் பிரச்சினைகளையே மையங்கொண்டு அமைகின்றது. கால ஓட்டத்தில், அவர் திருமதி கோகிலாதேவி மகேந்திரராஜா ஆன எழுபதுகளின் இறுதிக்கூற்றில்; சிந்தனை மேலும் விரிவடைந்து செல்கின்றது. சமுதாயத்தில் காணப்படும் ஏற்றத்தாழ்வுகள், பசிக்கொடுமைகள், சாதி, சீதனப் பிரச்சினைகள் பற்றிய போக்கினை வைத்துக் கதைகளை எழுதுகின்றார். தேசிய இனப்பிரச்சினை தலைகாட்டும் காலத்தூடு போர்க்காலம் ஆரம்பிக்கின்றது. அகதி வாழ்வு, ஆயுதக் கலாசாரம், இடப்பெயர்வுகள், இராணுவ அச்சுறுத்தல்கள் போன்றவை இவரது கதைகளிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. எழுபதுகளில் எழுத ஆரம்பித்த எல்லா கதைஞர்களுமே இந்தப் படிநிலைகளைத்தான் கடந்து வந்தார்கள். கோகிலாவின் இலக்கியத் தளமும் அதே சம உணர்வுத்திறனைத்தான் கொண்டு இருந்தது.

ஆனால் பிரசவங்கள், வாழ்வு ஒரு வலைப்பந்தாட்டம் ஆகிய இரு நூல்களும் குறுகிய கால இடைவெளிக் குள்ளேயே தேசிய சாகித்ய விருதினைத் தட்டிக் கொள்ளு மளவிற்கும்; இன்றைய பெண் பிரமாக்களுள் அதிகளவில் இவர் வெற்றி பெற்றிருக்கிறார் என்று கூறுமளவிற்கும் கோகிலா மகேந்திரனின் எழுத்துக்களில் மேவி நிற்கும் அமிசங்கள் எவை? இவ்வினாக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் விடைதேடி 'வாழ்வு ஒரு வலைப்பந்தாட்டம்' நூலினுள் உள்ளிடுவது அவசியமாகின்றது.

"எங்கடை 'ஜெ' எல்லே ராத்திரி இரண்டு குட்டி போட்டு நிக்குது. போய்ப் பாருங்கோ" என்று நான் சொல்ல, மகனின் அழகை முகத்திலிருந்து விலகி இலேசான விடியல் தெரிந்தது.

"என்ன பேர் வைக்கப் போறீங்க குட்டியளுக்கு?"

மகனைத் தூக்கி அணைத்தபடி கேட்டேன்.

"ஒண்டுக்குச் 'சீனா' மற்றதுக்குத் 'தானா!' அறையிலிருந்து தம்பி குரல் கொடுத்தான்.

"மாமா சொல்றது நல்ல பேர். கறுப்புக் குட்டி 'சீனா', வெள்ளைக் குட்டி 'தானா!'"

மறுநாள் மாலை அழுதுகொண்டு வந்த மகனை விசாரித்ததில் " 'ஜெ' வெள்ளைக் குட்டிக்கு பால் குடாதாம். குட்டி அழகுது பாவம்! ஏனம்மா, இது..... தானே ஆம்பிளைப் பிள்ளைக்கு.....?"

இதே கேள்வியைக் கேட்க எத்தனித்துத்தான் எழுபதுகளின் இறுதிகளில் எல்லோருமே கதைகள் எழுதினார்கள்," ஏன்? 'ஜெ' தானாவுக்குப் பால் குடாதாம்?"

தமிழ் மக்களிடையே ஏற்பட்ட எழுச்சிக்கான ஆணி வேரினை அடையாளப்படுத்தும் 'மரணிப்பிலும் உயிர்க்கும்' என்ற கதையின் ஆரம்பப் பகுதி அவ்வாறாக அமைகின்றது.

ஒதுக்கப்படும் ஓர் இனம் எவ்வாறாக எதிர்த்துக் கிளம்புகிறது என்பதனைச் சக்தி பெறும் ஆட்டுக்குட்டியுடு படிமங்கள், குறியீடுகள் வாயிலாகக் கதையின் பிற்பகுதியினை நகர்த்திய முறைமையிலேயே கோகிலாவின் ஆளுமை இனங் காணப்படுகிறது.

இப்போது 'தானாவு'க்கு கொம்புகள் முளைத்து விட்டன. தமது சிறிய கொம்புகளால் இரண்டும் 'ஜெ' யை இடித்துத் தள்ளின. 'ஜெ'க்கு போட்ட முருக்கங்குழையைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடிப்போய் உருண்டன. மகனுடைய முகத்தில் பிரமை கொள்ளும் பிரகாசம், என்று கோகிலா எழுதுவது எவ்வளவு அற்புதமாகப் பதிவாகிறது உயிர்ப்புடன்!

பப்பாசிக் குழாய் ஒன்றில் கயிறு கட்டித் தோளில் தொங்கப் போட்டிருந்தான் மகன்.

"உதென்ன ராசா" என்ற எனது கேள்விக்கு அவன் தந்த பதில்,

"இனி ஹெலி வரட்டும் அம்மா பாப்பம்!" என்பதோடு அக்கதை முடிவடைகிறது.

ஒரு பெருநிலப் பரப்பில் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற சிறுவர் உளவியல் மாறுதல்களை, உருவகத்தின் பின்னணியுடன் உயிர்ப்புடன் உணரவைக்கும் இது போன்ற படைப்புக்கள் ஒரே மூச்சில் படிக்கத் தூண்டும் ஓர் ஆர்வத்தையும் வாசகர்களுக்கு ஏற்படுத்துகின்றன.

“இரைச்சலுக்கை வாழ்றவையின்றை காது கெதியிலை மெல்லிய ஒலிகளைக் கேட்கிற தன்மையை இழந்திடும்.”

“நோய் வெளிப்படும் முன்பே அதை ஒருவரின் நரம்புத் தொகுதி உணர்ந்து மூளைக்குத் தெரிவிக்கின்றது. மூளைக்கு வரும் இந்தச் செய்தியே எமக்குக் கனவாய்த் தோன்றுகிறது.”

போன்ற அறிவியல் செய்திகளையும் இவரது கதைகள் உள்ளடக்கி நிற்பதே கோகிலா மகேந்திரன் முக்கியப்படுத்தப்படுவதற்கான மற்றுமொரு காரணமாக அமைகின்றது. அறிவியல் துறை சார்ந்த புனைகதைஞர்கள் தொட்டுச் செல்லாத அமிசங்களை எல்லாம் தனது புனைவுகளில் உள்ளடக்கி எழுதுவதிலும் அதனை எழுதும் முறைமையிலுமே இன்றைய இலக்கியத்தில் கோகிலா மகேந்திரன் அதிகளவில் வெற்றி பெற்ற ஒருவர் ஆகின்றார்.

ஆங்கிலத்தில் ஆழமான பரிச்சயம் இல்லாத இன்றைய அறிவியல் ஆர்வலர்களுக்கும் வாசகர்களுக்கும் கோகிலா மகேந்திரன் போன்றவர்களது இத்தகைய உளவியலை உள்ளடக்கிய கதைகள் தீனிகளாக

அமைகின்றன சமூகப் பிரச்சினைகளைப் பகுப்பாய்ந்து சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரைகள் எனப் பன்முகப் பரிமாணங்களை இவர் எய்தியிருந்தாலும் புனைகதைத் துறையில் சிறுகதையிலேயே இவரின் ஆளுமையின் சுவடுகள் ஆழப்பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்பதற்குச் சாட்சி சொல்லுமாப் போல் பிறமும் நெறிகள், ஒலி, வாழ்வு ஒரு வலைப்பந்தாட்டம் ஆகிய கதைகள் இத்தொகுதியில் அமைந்திருக்கின்றன.

உளவியலைப் போலவே கோகிலாவின் ஆளுமைக்கு அணிசேர்த்த மற்றுமொரு பரிமாணம் பெண்ணியம். கோகிலா உருவகிக்கும் பெண் பாத்திரங்கள் அறிவு பூர்வமாகச் சிந்திப்பன. தன்னம்பிக்கை மிக்கன. ஆண் பாத்திரங்களை விட மன உறுதி படைத்தன. மொத்தத்தில் கூறுவதாயின் இலட்சியமிக்க புதுமைப் பெண்ணைப் பரிபூரணமாகவே படைத்தவர் கோகிலா மகேந்திரன். ஆர்ப்பாட்டமின்றி, வக்கிரமின்றி அமைதியாகவே பெண்ணியக் கருத்துக்களை இவர் சொல்லும் முறைமைக்கு 'மனதையே கழுவி' என்ற சிறுகதையினை இத்தொகுதியில் உதாரணங்கொள்ளலாம்.

ஆசிரியர், அதிபர் என்ற நிலைகளைத் தாண்டி இவரது பணி நிலைச் செயற்பாடு பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர் ஆகியிருப்பது போலவே இவரது இலக்கிய முயற்சிகளும் பெரும் முன்னேற்றம் எய்தியிருக்கின்றன.

எழுபதுகளில் இவர் எழுதிய கதைகளுக்கும் தொண்ணூறுகளின் இறுதிகளில் இவர் எழுதிய கதைகளுக்கும் உள்ள இடைவெளியானது இவரது முதிர்ச்சி

யினை உணர்த்துவதாக உள்ளது. மனித சொரூபங்கள், முரண்பாடுகளின் அறுவடை போன்ற தொகுதிகளில் சிறந்த சிறுகதைகளாக விளங்கிய குரூர ரசனைகள், ஒரு பிணத்தின் தரிசனம், முரண்பாடுகளின் அறுவடை, உள்ளத்தால் அடிமைகள் போன்ற கதைகளிலிருந்து; வாழ்வு ஒரு வலைப்பந்தாட்டம் தொகுதியில் இடம் பெற்றிருக்கும் கதைகளான சர்ப்பமரணம், மனதையே கழுவி, விலை போன்றவை பெருமளவில் வேறுபட்டு இருப்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. கதை சொல்லும் முறைமை, மொழியினைக் கையாளும் இலாவகம், உருவநேர்த்தி முதலான அமிசங்களினால் இவரது பிற்பட்ட காலக்கதைகள் மேம்பட்டு விளங்குகின்றன.

சிறுகதை என்பது மிகுந்த கவனத்தையும் சிரத்தையையும் உழைப்பையும் வேண்டி நிற்கும் பரிமாணம். அதில் படைப்பு பூரண நிறைவுடன் உன்னதம் பெறுவதென்பது மிக அரிதாகவே நிகழ்கிறது. ஆனால் உன்னதத்தை அடைவதற்கான பாய்ச்சல் தாராளமாகவே நிகழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறது. கோகிலா மகேந்திரனைப் பொறுத்தமட்டில் 'வாழ்வு ஒரு வலைப்பந்தாட்டம்' தொகுதியில் இடம்பெற்ற பெரும்பாலான கதைகள் சிறுகதையின் உன்னத குறிக் கோளைச் சென்றடையும் பாய்ச்சலுக்குட்பட்டவையாகவே விளங்குகின்றன.

- தினக்குரல்

நினைந்தமுதல்

ஓட்டமாவடி அறபாத்

வா சிப்போரின் சுவைப்பு நிலையையும், உணர் திறனையும் மனதிற் கொண்டு தமது படைப்பின் அமைப்புச் சீர்மையை நிர்ணயித்துக் கொள்ளுகின்ற படைப்பாளிகளாலேயே புனைகதைத் துறையில் வெற்றி பெற முடிகிறது. அத்தகைய பொறுப்பு மிக்க கதைஞர்கள் தாம் கையாளும் மொழி ஆற்றலாலும், கதை கூறும் திறனாலும் சிறுகதைக் கூர்ப்பு நிலைக்குத் துணை போகின்றவர்களாக விளங்குகின்றார்கள்.

கலைத்துவச் செறிவோடு கதையினை எடுத்துச் சொல்லும் முறையில் பாரிய மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தும் இத்தகைய புனைகதை இலக்கியப் போக்கு; வடபுலத்தே ரஞ்சகுமார், கிழக்கே உமா வரதராசன் எனத் தொடங்கி

தற்போது திருக்கோவில் கவியுவன், ஓட்டமாவடி அறபாத் என மேலும் விரிவடைந்து செல்கிறது.

வடபுலத்தின் பின்னணியில் போர்க்காலச் சூழலை மையப்படுத்தி இளைஞர் இயக்கங்களின் எழுச்சியையும், அவற்றினது ஆரம்பகால செயற்பாடுகளையும் ரஞ்ச குமாரின் 'கோசலை', 'காலம் உனக்கொரு பாட்டெழுதும் போன்ற படைப்புகள் மிக அற்புதமாகச் சித்திரித்திருந்தன என்றால்; அறபாத்தின் கதைகள் கிழக்கு மாகாணத்தில் போராட்டத்தின் தன்மையினையும், அது ஏற்படுத்திய அனுபவம் முதலானவற்றையும் ஓட்டமாவடி பகுதியைச் சேர்ந்த முஸ்லிம், தமிழ் மக்களின் பின்புலத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஓரளவிற்கு ஆவணப்படுத்தி யிருக்கின்றன எனலாம்.

அறபாத்தின் படைப்புக்களைப் படிக்கும் போது அவை உயிர்ப்புடன் வாழ்க்கை யதார்த்தத்தைச் சித்திரிக்கும் அற்புதத்தை அவதானிக்கலாம். அகத்திறப் பாங்குடன், சமகால அழுத்தங்களை, ஒலங்களாக வீறு கொண்ட மொழி நடையுடனும் மிகுந்த இலக்கிய நேர்மையுடனும் இவர் சித்திரித்திருக்கின்றார்.

ஏற்கனவே மூன்று நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்து இருக்கும் ஓட்டமாவடி அறபாத்திற்கு 'நினைந்தமுதல்' முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பாகும். கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் அறபாத் எழுதிய பதினான்கு கதைகள் இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன.

எல்லைக் கிராமத்தில் வாழும் ஒரு சிங்கள இளம் பெண்; வேலியே தன்னை 'மேயும்' இக்கட்டானதொரு - தன் பாதுகாப்பினைப் பற்றி நினைந்தமும் 'சோமாவின் தனிமை' என்ற கதையும், எல்லோரது மனங்களிலும் நிறைந்திருந்த ஒரு போராளி திடீரென ஒரு நாள் அஞ்சலிக் கவிதையுடன் ஆலமரத்தில் படமாகத் தொங்குவதை அக்கிராமமே நினைந்தமும் 'விருட்ஷம்' என்ற கதையும் உணர்வாழத்துடன் கூடிய சிறந்த சித்திரிப்புகளாக இத் தொகுதியில் விளங்குகின்றன.

இத்தொகுதியில் மேவி நிற்கும் கதையாக 'இளவரசி' என்ற உருவகக் கதையினைக் கொள்ளலாம். படிமங்கள், குறியீடுகள் போன்றன இக்கதையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. குறிப்பாகக் கதையின் முடிவில் வரும் பின்வரும் பகுதியினைக் குறிப்பிடலாம்.

“சிங்கத்தின் தீர்ப்பு நியாயமில்லை இளவரசி.”

“ஆமாம் இளவரசி, சிங்கம் குயில்களுக்கு அடைக்கலம் தந்திருக்க வேண்டும்.”

“அதுவும் அதன் குடிகள் தானே!”

“அவ்வாறு உரிமை கேட்கும் போது மறுத்தது தர்மமல்ல!”

அவரவர் மனதில் பட்ட கருத்துக்களைச் சொன்னார்கள். சபா மண்டபம் மௌனத்தில் உழன்றது.

இளவரசி இது பற்றி என்ன கூறப் போகிறாள் என்ற பரிதவிப்பும், அங்கலாய்ப்பும் சில மனங்களில் எளிந்து கனன்றன.

நீரின் ஆழத்திலிருந்து புறப்படுமாபோல் குரல்கள் நசிந்து உயிரறுந்து தெறித்தன.

“சிங்கத்தின் தீர்ப்பு முற்றிலும் சரியானது தான்” சபா மண்டபம் அதிர்ச்சியில் உறைந்திருந்தது.

இவ்வாறாக, இன மோதல்களினால் ஒரு பெரும் நிலப்பரப்பில் நிகழ்ந்த கொடுமையினையும், அழிவனையையும் மன ஒலங்களாக அறபாத் அற்புதமாகவே சித்திரித்திருக்கின்றார்.

மொத்தத்தில் கூறுவதாயின்; தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பத்தை வடபுலத்தை பின்னணியாகக் கொண்டு ரஞ்சகுமார் எவ்வாறு ஆவணப்படுத்தியிருந்தாரோ; அது போல அதன் இறுதிக் கூற்றினை கிழக்கினைப் பின்புலமாகக் கொண்டு அண்மைக்காலத்தில் கவியுவனும் தற்போது அறபாத்தும் பதிவு செய்ய முற்பட்டு இருக்கிறார்கள் எனலாம்.

பழைய கட்டுக் கோப்புக்கள், மரபுகள் எல்லா வற்றையும் உடைத்தெறிந்து புதிய சகத்திரத்தில் புதிய செல்

நெறிகளுடன் கூடிய புதிய புனைகதை பரிமாணம் ஒன்றிற்கான கால்கோளினை இடும் கதைகளாக அறபாத் போன்றவர்களின் கதைகள் அமைந்துள்ளன எனத் தாராளமாகவே கூறலாம்.

நூலின் முன்னுரையில் மு. பொன்னம்பலம் கூறிய சில வரிகளையும் இங்கு சேர்த்துக் கொள்வது மிக முக்கியமானதொன்றாகும்.

“இக்கதைத் தொகுப்பைப் படித்தபோது போர்க்காலச் சூழலால் பல்வேறு துன்பங்களிலிருந்து கசிந்து வரும் அவலம் என்னை அறியாமலே என் மனதில் மண்டியதை உணர்ந்தேன். போர்க்காலச் சூழலில் அண்மையில் வெளியான தொகுப்புகளில் இதற்கோர் தனியிடமுண்டு!”

- தினக்குரல்

வெளிச்சம்

லெ. முருகபூபதி

சொந்த மண்ணில் நிகழும் அநர்த்தங்களால் புலம் பெயர்ந்து சென்றவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள், தமிழ் மீதும் தாய் நாடு மீதும் மிகுந்த அபிமானம் கொண்டவர்கள். தாய் நாட்டை விட்டுப் பிற நாடு சென்றதும் அந்த நாட்டு மொழிச் சூழலில் உழைத்து அந்நிய தொழில் கலாசாரத்திலே இணைந்து புதிய நாகரிகங்களிலும் விழுமியங்களிலும் வாழ வேண்டிய புதிய பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் முகம் கொடுக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அவர்களுக்கு உருவாகுகிறது.

அந்நியப்பட்ட அம்மொழிகள் மூலம் தங்களது பிள்ளைகளை வளர்த்தெடுக்கும் போது புலம் பெயரும் பெற்றோர் கலாசார முரண்பாடுகளுக்கும் அதனாலான அழுத்தங்களுக்கும் உள்ளாக நேரிடுகின்றன. இப்பேர்ப்பட்ட நிலைகளில் தமது தனித்துவத்தைப் பேணவே

பெற்றோர் பெரிதும் முனைகின்றனர். இத்தகையவர்களில் இலக்கிய முனைப்பு உள்ளவர்களது அனுபவங்களில், சிந்தனைகளில் விரிவடையும் மாறுதல்களும் புதிய பார்வைகளும் அவர்களது இலக்கிய முயற்சிக்குப் புதிய இரத்தம் பாய்ச்சுகின்றன. புதிய சமூக அக்கறையுடனும் விழிப்புணர்வுடனும் திகழும் புலம் பெயர்ந்தோரது பதிவுகளில் பிரதானம் பெறும் இத்தகு இலக்கியப் போர்வையே இன்று ஒரு இலக்கிய அங்கீகாரத்தையும் அவற்றிற்கு அளித்து நிற்கின்றது.

மிகுந்த சக்தியுடன் வீறு கொள்ளும் புலம் பெயர்ந்தோர் புத்திலக்கியத்தில் லெ. முருகபூபதியின் 'வெளிச்சம்' எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பு எத்தகைய பங்காற்றியுள்ளது?

நீர்கொழும்பைச் சேர்ந்த லெ. முருகபூபதி இலங்கையில் படைப்பாற்றல் மிக்க பிரபல எழுத்தாளராகவும் பத்திரிகையாளராகவும் விளங்கியவர். இனப் பிரச்சினை தலைகாட்டத் தொடங்கிய எழுபதுகளில், புத்தனுபவங்களைச் சுமந்து கொண்டு எழுத ஆரம்பித்த முருகபூபதியின் 'சுமையின் பங்காளிகள்' என்ற முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பே இலங்கை அரசின் சாகித்ய விருதினைப் பெற்றது. அத்துடன் 'சமாந்திரங்கள்' (சிறுகதைத் தொகுப்பு), 'பாட்டி சொன்ன கதை' (உருவகம்) உட்பட ஏழு நூல்களை ஏலவே வெளிக்கொணர்ந்திருப்பவர். மறைந்த இலக்கியவாதிகள் பற்றிய இவரது 'நெஞ்சில்

நிலைத்த நெஞ்சங்கள்' நூலும் பெரிதும் பேசப்படுவது. 'வெளிச்சம்' என்ற தற்போது அறுவடை செய்யப்பட்டு இருக்கும் பூபதியின் எட்டாவது நூலில் இடம் பெற்று இருக்கும் பன்னிரு கதைகளுமே, படைப்புலகில் பிரவேசித்து இருபது ஆண்டுகளின் பின்னர் குறிப்பாக அவர் அவுஸ்திரேலியாவில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் காலத்தில் எழுதப்பட்டவை.

அந்நியநாட்டு வாழ்க்கைக் கோலங்கள், அதில் தமிழர் எதிர்நோக்கும் நெருக்கடிகள் போன்றவற்றையே புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியங்கள் மையப்படுத்தி நின்றாலும் புதிய நூற்றாண்டில் அதுவே கிரீடம் சூடிக்கொள்ளும் என்ற எதிர்ப்பார்ப்பினை உருவாக்குமளவிற்கு அதில் மேவி நிற்கும் அம்சங்கள் என்ன?

'வெளிச்சம்' சிறுகதைத் தொகுதி வாயிலாக குறிப்பாக இதில் இடம் பெற்ற 'காலங்களும் கணங்களும்' என்ற கதையினூடாக இதற்கான விடையினைப் பெற முயலல் சாத்தியமானதா?

'எங்கோ' ஒரு இடத்தில் நிகழ்ந்த சூட்டுச் சம்பவத்தில் தந்தையை இழந்த அவன், அந்த விரக்தியில் களத்தில் இறங்கும் தம்பியின் ஆவேசம், இதனால் குடும்பம் நிர்க்கதியாகி விடக்கூடாதே என்பதற்காகக் கடன்பட்டு அவனை வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பும் அம்மா. ஒரு பொது நிகழ்வாக, தொடர்புச் சங்கிலிப் பின்னலாக மாறிவிட்ட இச்சம்பவங்களின் பின்னணியில் பொதிந்திருக்கும்

சோகம். இவற்றினையே முருகபூபதி தனது நீண்ட சிறு கதையில் சந்திரன் என்ற பாத்திரமூடாகப் பதிவு செய்து இருக்கின்றார்.

பேர்த் விமான நிலையத்தில் விமானம் இறங்கினாலும் சந்திரனின் மனம் தாயைச்சுற்றியே வட்டமிடுகிறது.

நல்லூர் கந்தசாமி கோயில் வாசலில் தேங்காய் உடைத்து கற்பூரம் கொளுத்தி நெற்றியில் திருநீறு பூசி முத்தமிட்டு வெளிநாட்டிற்கு வழியனுப்பி வைத்த அம்மா இப்போ என்ன செய்து கொண்டிருப்பா? அம்மா அதற்கு முன்பு எப்போது அப்படி முத்தம் கொடுத்தா? (பக்கம் 107)

பெற்ற தாயையும் பிறந்த பொன்னாட்டையும் முதன் முதலில் பிரிந்து செல்லும் எந்த இளைஞனுமே இவ்வாறு தான் நினைத்துக் கொள்வான். இவ்வாழ்க்கையதார்த்தத்தை உயிர்ப்புடன் சித்திரிக்கிறார் கதாசிரியர் பூபதி.

எண்பத்தி மூன்று ஆடிக்கலவரத்திற்கு முன்பு புலமைப் பரிசில் பெற்றுச் செல்பவர்களும் தொழில் வாய்ப்பிற்காகச் செல்பவர்களுமே வெளிநாடு சென்றனர். அதன் பின்னரே பாதுகாப்பிற்காக அகதிகளாகத் தமிழர் அந்நிய நாட்டிற்குப் புலம்பெயர்ந்து செல்ல ஆரம்பித்தனர். அகதிகளாகச் செல்லும் போது ஏற்படும் சிரமங்கள், அவலங்கள், வெளிநாட்டு விமான நிலையத்தில் வைத்து

திருப்பி அனுப்பி வைக்கப்படல் அல்லது இடையில் எங்காவது ஒரு நாட்டில் தடுத்து வைக்கப்படுதல் போன்ற அனுபவங்களும்; செல்லும் நாட்டில் வெளிநாட்டு முகவர் ஒரு முகவரியைக் கூற அங்கு சென்று சில காலங்கள் தங்கிப் பின் அவரது ஒத்தாசையுடன் பிரயாணத்தைத் தொடர்வது போன்ற அனுபவங்கள்; எல்லாமே தமிழ் இலக்கியத்திற்குப் பழக்கப்படாத புதிய அத்தியாயங்கள்.

முருகபூபதியின் சித்திரிப்பு இதனையே கூறி நிற்கின்றது. பேர்த்தில் வந்திறங்கியதும் சந்திரனுக்குப் பயண முகவர் சாமிநாதனின் தொலைபேசி ஏற்பாட்டால் பாலேந்திரா வீட்டில் தங்க இடம் கிடைக்கிறது. புதிய இடம், புதிய சூழல், புதிய மனிதர்கள் நடுவே சந்திரனுக்குப் பாலேந்திராவும் மிஸிஸ் வசந்தி பாலேந்திராவும் காட்டும் அன்பும் நெருக்கமும் பெரும் ஒத்தடமாக அமைகின்றது.

“இண்டைக்கு உமக்கு ஸ்பெஷல் ட்ரீட் தரப்போறம். அரையும் குறையுமாகக் கடுகு போட்டேனோ சீரகம் தூவினேனோ என்பதே தெரியாமல் நான் சமைத்துக் கொட்டியதை சாப்பிட்டீர் அதனலை இண்டைக்கு ஸ்பெஷல் நூடில்ஸ்..... ஒ.கே” என்று வசந்தி கூற,

“எல்லாம் என்றை ட்ரெயினிங் தான் சந்திரன்” பாலேந்திரா வசந்தியைச் சீண்டினார்.

“ஓ பெரிய ட்ரெயினிங்..... நான்.... ஃபுளு வந்து மூன்று நாளாய் படுக்கையிலை கிடந்தபோது..... சிக்கன் கறிக்கு

சீரகம் போடுறதுக்குப் பதில் தேயிலைத் தூள் கொட்டின மகாராஜா அல்லவா தாங்கள்?”

“டொயிலட் ரிகுவை ஐஸ்கிரீம் கண்டெயினருடன் ஃபிரிட்ஜிலை டப்பிரீஸருக்குள்ளை வைச்ச மகாராசாத்தி யல்லவா நீங்கள்?”

மூவரும் அட்டகாசமாகச் சிரித்தனர். வசந்தியின் கண்ணில் நீர் துளிர்ந்தது. சிரிப்பு அடங்க சில நிமிடங் களாயிற்று. (பக்கம் 137)

ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும் அந்த அவசர, இயந்திரமான, இரண்டகமான வாழ்க்கை யிலும் எங்கோ ஒரு மூலையில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் மானுடத்தை மனித நேயத்தை யதார்த்தம் குன்றாது உயிரோட்டமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டம் முருகபூபதி போன்ற படைப்பாளர்கள் இங்கு வெளிச்சப்படுத்தப் படுகின்றனர்.

பேர்த்தில் வேலை இல்லாது ‘டிலக்ஸி’ ஸிற்கு அல்லது ‘அன்ஸட் பயணிய’ ருக்குச் செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் சந்திரனுக்கு. விடைபெறும் நேரம். இரண்டு கரங்களையும் ஒருங்கு சேர்த்து, “உங்களை அக்கா.... எண்டு கூப்பிடலாமா?” என்று வசந்தியைப் பார்த்துக் கேட்டான். இந்த எதிர்பாராத கேள்வியை வசந்தி சாதாரணமாகவே எடுத்துக் கொண்டு இவன் கரங்களைப் பொத்திப் பிடித்து, “தாராளமாக நோ..... எமோர்ஷன் பிள்ளாய் போயிட்டு வாரும்” என்றாள்.

மனச்சுமையுடன் 'அன்ஸ்ட் பயணி'யரில் சந்திரன் ஏறினான். இதுவே கதையின் உச்சம்.

வேர் அங்கும் வாழ்வு இங்கும் என்ற சொற்பதத்திற்கு இணங்க வெளிநாட்டு அனுபவங்களுடன் உள்நாட்டு இளைஞர் எழுச்சியையும் சேர்த்து மனதைக் கவ்வும், மறந்துவிட முடியாத அந்நியோன்ய உறவு முறைகளுடாகக் கதையினைத் தான் உணர்ந்தவாறே சித்திரித்திருக்கும் முறைமை முருகபூபதியின் ஆற்றலைச் சுட்டி நிற்கிறது. கருணாகர மூர்த்தியிலிருந்து விரிவடைந்து வரும் இத்தகு புலம் பெயர்ந்தோர் பதிவுகள் தற்போது அ. முத்துலிங்கம், லெ. முருகபூபதி, ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் போன்றவர்கள் மூலம் மேலும் முனைப்படைந்து வருவதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

'காலமும் கணங்களும்' என்ற கதையினைப் போலவே 'மழை', 'சிகிச்சை', 'வெளிச்சம்', 'ரோகம்' போன்ற கதைகளும் இத்தொகுதியில் சொல்லத்தக்க கதைகளாக அமைந்திருக்கின்றன.

அந்நிய நாட்டு வாழ்க்கைக் கோலங்களையும், இரண்டக நிலைமையினையும் அதில் நம்மவர் எதிர் நோக்கும் நெருக்கடிகள் பற்றியும் 'வெளிச்சம்' என்ற தொகுதியின் மகுடத்தைப் பேசுகின்றது. 'எப்படி இந்த மாற்றம் நிகழ்ந்தது?' என மூர்த்தி வானத்தையே பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறான். வானத்தில் இன்னும் வெளிச்சம்..... வானத்தில் மட்டுந்தான்! என்ற கதையின் முடிவு வாசகர் களைச் சிந்திக்க வைக்கிறது.

நான்காண்டுகளுக்கும் மேலாக என் ஸ்பரிசம் இன்றி..... எனது உடல் சுகம் கிட்டாமல்..... துப்பாக்கி வேட்டுக்களுக்கும் ஷெல் அடிகளுக்கும்..... பயந்து கொண்டு என் மனைவி செல்வங்களுடன் உயிரைப் பாதுகாக்க அங்கே போராடிக் கொண்டிருக்க நான் இங்கு சுகம் தேடுவதா? என வினவும் 'மழை'க் கதையில் வரும் சந்திரனும் நல்லதொரு பாத்திர வார்ப்பு.

வடபுலத்தைச் சாராதவராக இருந்தாலும் லெ. முருகபூபதியின் கதைகளில் வடபுலத்தே நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போரினது தாக்கம் அதிகமாகவே காணப்படுகின்றது. அவர் அடிக்கடி கூறிக்கொள்ளும் மாஓசேதுங் மற்றும் ஹோசிமின் போன்றவர்களது படைப்புக்களும் போர்க்கால பின்னணியில் படைக்கப் பட்டதாலேயே இன்னும் அமரகாவியங்களாக அவை இருப்பதும் இங்கு ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது.

முருகபூபதி எழுபதுகளில் எழுதிய 'சுமையின் பங்காளிகள்' போன்ற கதைகளை தொண்ணூறுகளில் எழுதிய 'காலங்களும் கணங்களும்' போன்ற கதைகளுடன் ஒப்பீடு செய்கையில், அவரது கலைத்திறன் பெருமளவில் முன்னேற்றங் கண்டிருப்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. உளவியல் ரீதியான அணுகுமுறை, விஞ்ஞான பூர்வமாகக் கதையினை நகர்த்துதல் போன்ற அம்சங்களி ளெல்லாம் அவரது ஆற்றல் விரிவடைந்திருக்கின்றது. புலம் பெயர்ந்தவர்கள் பற்றிய எதிர்காலம், அவர்கள் முகங்

கொடுக்கும் பிரச்சினைகள் போன்றவற்றில் ஏற்படும் இன்னும் ஆழமான சிந்தனை, இவரது படைப்பினை மேலும் வெளிச்சப்படுத்தலாம் என்ற நம்பிக்கையும் மனதில் எழுகின்றது.

புலம் பெயர்ந்து வாழ்ந்தாலும் பிறந்த மண்ணின் வாழ்வினை மறந்து விட முடியாதவர்களில் விரிவடைந்து வரும் புதிய புலப்பதிவுகளின் மூலம் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் கூற்றில் புனைகதை வரலாற்றில் ஒரு புதிய அத்தியாயம் எழுத ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது. கருணாகரமூர்த்தி, கலாமோகன், லோகா, கலைச் செல்வன், ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம், நித்தியானந்தம், நவம், தருமன் தர்மகுலசிங்கம், அருண் விஜயராணி, லெ. முருகபூபதி, அ. முத்துலிங்கம் போன்று பலர் இப்பட்டியலில் தம்மை இணைத்து அற்புதமாக ஆற்றலுடன் செயற்பட ஆரம்பித்துள்ளனர்.

வாணிப நோக்கமற்ற இவர்கள் போன்றவர்களின் முயற்சி தரும் நம்பிக்கையினாலேயே 'புதிய சகத்திரத்தில் புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியமே தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தலைமை கொள்ளத்தக்கது!' என எஸ். பொ. உட்பட பல விமர்சகர்களும் ஆணித்தரமாகத் தமது கருத்தைத் தெரிவித்துள்ளனர். என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

- தினக்குரல்

மலையகச் சிறுகதைகள்

உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்

துரை விஸ்வநாதன்

(வெளியீடு)

தெளிவத்தை ஜோசப்

(தொகுப்பாசிரியர்)

மலையகச் சூழலில் சிறுகதை இலக்கியமானது 1931 இல் அம் மக்களுக்காகத் தொழிற் சங்கம் அமைத்து எழுச்சிக் குரல் எழுப்பிய கோதண்டராமர் நடேசய்யர் எழுதிய 'திரு. ராமசாமி சேர்வையின் சரிதம்' என்ற கதையுடன் ஆரம்பமாகின்றது. அதனைத் தொடர்ந்து கே. கணேஷ், பொ. கிருஷ்ணசாமி, த. ரஃபேல் போன்றவர்கள் சிறுகதை முயற்சியில் ஈடுபட்டாலும் அறுபதுகளில் பீறிட்டுக் கிளம்பிய சில படித்த இளைஞர்களே சிறுகதைப் பிரக்ஞையுடனும் வாழ்க்கை பற்றிய பார்வையுடனும் எழுத ஆரம்பித்து சிறுகதையின் தரத்தினைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் ஒரு பரம்பரையை

உருவாக்கினர் எனலாம். அந்த வகையில் என். எஸ். எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், செந்தூரன், இரா. சிவலிங்கம், சாரல் நாடன் போன்றவர்கள் பட்டியலிடத் தக்கவர்கள்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இலங்கையின் பெருந்தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காகத் தமிழ் நாட்டிலிருந்து தமிழ் மக்கள் 'சாமர்த்தியமாக'க் கொண்டு வரப்பட்ட நாட்களிலிருந்து அவர்கள் பட்ட அவலத்தினையும், மலையகத்தில் வாழும் உரிமையில்லாமலும் தென்னிந்தியாவுக்குத் திரும்பும் வழிவகை தெரியாமலும் தவித்த மக்களின் ஏக்கச் சழிப்புக்களையும், மலையகத்தில் நிலவிய அநீதிகளையும், அக்கிரமங்களையும், அடிமை வாழ்வையும்; அதற்கெதிரான ஆத்திரத்தையுமே இவர்களது கதைகளில் பெரும் பாலானவை பதிவு செய்திருந்தன.

இதன் பின்னர் மலரன்பன், பரிபூரணன், மாத்தளை சோமு, க. ப. லிங்கதாசன், மாத்தளை வடிவேலன், மொழி வரதன், அல் அஸுமத், கே. கோவிந்தராஜ் உட்பட ஏராளமானோர் மலையகத்தில் சிறுகதையினைச் சிக்கனமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இவர்களுடன் பூரணி, நயீமா ஏ. பஷீர் போன்ற பெண்களின் பங்களிப்பும் விதந்துரைக்கக் கூடியது. அத்தோடு முப்பதுகளில் எழுத்துலகில் பிரவேசித்து பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்திலேயே தனது படைப்புகளை

வெளிக் கொணர்ந்த சி.வி. என்றழைக்கப்படும் சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின் ஐம்பதுகளுக்குப் பிந்திய பங்களிப்பும் மனங்கொள்ளத் தக்கது. தவிர மலையகத் தினைப் பிறப்பிடமாகக் கொள்ளாத நாட்டின் வேறு பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களும் மலையக மக்களைப் பற்றிய இலக்கியங்களை அவ்வப்போது படைத்திருக்கின்றார்கள். அ.செ.மு., வ.அ. இராசரத்தினம், நந்தி, என்.கே. ரகுநாதன், யோ. பெனடிக்ற் பாலன், எஸ். அகஸ்தியர், கே.ஆர்.டேவிட் போன்றவர்கள் ஒரு சில படைப்புகளையும்; தி. ஞானசேகரன், புலோலியூர் க.சதாசிவம் முதலானோர் மலையகப் புனைகதைகளைத் தனி நூலாக்குமளவிற்கு கணிசமான கதைகளையும் மலையகப் பின்புலத்தில் படைத்திருக்கின்றார்கள்.

எண்பத்தி மூன்றாம் ஆண்டு நிகழ்ந்த ஆடிக்கலவரம்; மலையக இலக்கிய செல்நெறியிலும் பாரிய மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தியது. குடியுரிமைப் பிரச்சினை, மற்றும் பொருளாதார விடியலுக்கான போராட்டங்கள் முதலான வற்றைப் பொதுப்படச் சித்திரித்த கதைகள்; இனவாத அரசியலால் ஏற்படுகின்ற அழிவுகளையும், மாற்றங்களையும் விழிப்புணர்வினையும் துணிகரத்துடன் பதிவு செய்ய ஆரம்பித்தன.

இவ்வாறான, ஒரு பெரும் பிராந்திய மக்களின் வரலாற்றை, வரலாறாகக்கூறாது அந்தந்தக் காலத்துக்குரிய

சிறுகதைகள் வாயிலாக உணர்ந்து கொள்ளத்தக்க வகையில் 'மலையகச் சிறுகதைகள்', 'உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்' எனும் இருபெரும் நூல்களை உருவாக்கிய துரைவி நிறுவன மூல விசையான துரை விஸ்வநாதன் மற்றும் தொகுப்பாசிரியர் தெளிவத்தை ஜோசப் முதலானோரின் முயற்சிகள் நயத்துடன் நோக்கற்பாலன. அத்துடன் குறுகிய காலத்தில் வெவ்வேறு இலக்கிய பரிமாணங்களிலும் மலையக இலக்கியங்களை நூலாக வெளிக்கொணர்ந்த துரைவியின் இலக்கிய சேவையும் பாராட்டுதற்குரியதும் முன்மாதிரியானதுமாகும்.

கோ. நடேசய்யர், கே. கணேஷ், பொ. கிருஷ்ணசாமி, த.ரஃபேல், இரா. சிவலிங்கம், செந்தூரன், என். எஸ். எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல்நாடன், ஏ.பி.வி. கோமஸ், ராமசுப்பிரமணியம், பி.மரியதாஸ், சி.பன்னீர் செல்வம், எம். வாமதேவன், அ.சொலமன் ராஜ், மலரன்பன், நயீமா ஏ.பஷீர், மல்லிகை சி. குமார், பரிபூரணன், பூரணி, மாத்தளை சோமு, நூரளை சண்முகநாதன், மாத்தளை வடிவேலன், மு.சிவலிங்கம், மொழிவரதன், மு. நித்தியானந்தன், அந்தனிஜீவா, அல்.அஸுமத், கே.கோவிந்த ராஜ், ஸய்யத் முஹம்மத் ஃபாருக், ஆனந்தராகவன், கேகாலை கைலைநாதன், க.ப.லிங்கதாசன் ஆகிய முப்பத்தி மூன்று எழுத்தாளர்களது சிறுகதைகள் 'மலையகச் சிறுகதைகள்' நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. மலையகச் சிறுகதைகளின் ஆரம்பம், அதன் வளர்ச்சி, மாற்றங்கள்,

அதன் உச்சநிலை எல்லாவற்றையுமே வாசகர்கள் அறிந்து கொள்ளும் நோக்கில் எழுத்தாளர்கள் தோன்றிய கால அடிப்படையில் கதைகள் ஒழுங்குபடுத்தப் பட்டு இருக்கின்றன. க.ப. லிங்கதாசன், அல் அஸுமத் ஆகிய இருவரது கதைகளையும் தவிர மற்றைய முப்பத்தியொரு கதைகளும் ஆடிக் கலவரத்திற்கு முற்பட்டவையாகவே அமைந்திருக்கின்றன. ஆனாலும் மேற்படி இருவரது கதைகளும் கலவரத்தின் பின்னணியில் பிறந்த கதைகளாக அமையவில்லை என்பதும் இங்கு குறிப்பிடற்பாலது.

இக்குறையினை நீக்குமாப்போல் உருவான 'உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்' நூலில் இடம்பெற்ற ஐம்பத்தியாறு சிறுகதைகளுள் பெரும்பாலானவை எண்பது களிலும் தொண்ணூறுகளிலும் எழுதப்பட்டவைகளாகவே விளங்குகின்றன. இத்தொகுதியின் முற்பாகத்தில் இடம் பெற்றிருக்கும் நாற்பத்தியிரண்டு சிறுகதைகளும் மலையகத்தில் பிறந்த எழுத்தாளர்களாலும் இரண்டாவது பாகத்தில் அமைந்திருக்கும் பதினான்கு சிறுகதைகளும் மலையக மக்களைப் பற்றி ஏனைய தமிழ்ப் பிரதேசப் படைப்பாளிகளாலும் எழுதப்பட்டிருப்பது இத்தொகுதியில் குறிப்பிடத்தக்க இன்னொரு விசேட அம்சமாகும். மலையகச் சிறுகதையின் வளர்ச்சியின் பரிணாமத்தை அறிந்து கொள்ளவும், ஒரே பார்வையில் ஒப்பீட்டு நோக்கில் கணிப்பினை மேற்கொள்ளவும் இத்தொகுதியின் கதைகள் உசாத்துணையாகின்றன.

சி.வி. வேலுப்பிள்ளையின் ஆங்கில, தமிழ்க் கதை களுடன் அபூதாலிப் அப்துல் லத்தீப், ந.அ.தியாகராஜன், மாத்தளை கார்த்திகேசு, தமிழோவியன், கு.இராமச்சந்திரன், பி.தமிழ்ச் செல்வன் மாசிலாமணி, ப. ஆப்டன், ஆர்.எஸ் மணி, இரா. சடகோபன், கே.விஜயன், தி.ராஜகோபாலன், புசல்லாவை ஸ்மாலிஹா, புன்னியாமீன், பன்னீரன், வனராஜன், கே. ராம்ஜி உலகநாதன், பெ.ஐயனார், ஆர் ராஜ லிங்கம், பாலாசங்குப் பிள்ளை, எஸ் பொன்னுத்துரை, ரூபராணி ஜோசப், இரா.மோகன், கண்டி எம். நாமதேவன், இப்னு அஸுமத், அம்பன் பிட்டி பிரேமநாதன், டிக்கோயா எம்.எச்.எம். ஜவ்பர், வீரா.பாலச்சந்திரன், அட்டன் சாந்தாராஜ், மலைமதி சந்திரசேகரன், சந்தனம் சத்தியநாதன், திருமதி அரபாமன்கூர், ஏ. ஆர்.ஏ. லத்தீப், சுந்தரி மலைசுவாமி, இளைய அப்துல்லாஹ், சி.இராமச்சந்திரன், ரோஹிணி முத்தையா, தொ. சிக்கன்ராஜு, நளாயினி சுப்பையா, பாலரஞ்சனி சர்மா, இரா. தனகோபால் ஆகிய நாற்பது கதைஞர்களது கதை களுமே தொகுதியின் முதல்பாகத்தில் இடம் பெற்றிருக்கும் சிறுகதைகளாகும்.

இந்நூலிற்கு முன்னுரை எழுதியிருக்கும் தெளிவத்தை ஜோசப் இவ்வாறு கூறுகின்றார். "இந்த இரண்டாவது தொகுதியின் இரண்டாவது பகுதியாக வருவது மலையகத்தைப் பற்றி எழுதிய மற்ற பிரதேசப் படைப்பாளிகளின் சிறுகதைகள். 'துன்பக்கேணி' எழுதிய புதுமைப்

பித்தனிலிருந்து மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொள்ளாத இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் போன்ற பிற பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களது கதைகளை இரண்டாவது பகுதி என நாங்கள் போட்டிருப்பது தனியாக அவர்களைப் பிரித்துக்காட்டுவதற்காக அல்ல. தனியாக அவர்களைப் பெருமைப்படுத்துவதற்காக, கௌரவிப்பதற்காக.

இவ்வாறு கௌரவம் பெறுபவர்களுள் புதுமைப் பித்தன், அ.செ.மு., வ.அ.இராசரத்தினம், சு.வே., செ.கணேசலிங்கன், என்.கே.ரகுநாதன், புலோலியூர் க. சதாசிவம், தி.ஞானசேகரன், செ.யோகநாதன், யோ,பெனடிக்ற்பாலன், எஸ்.அகஸ்தியர், கே.ஆர்.டேவிட், சு.யோ.பற்றிமாகரன், பா.இரத்தினசபாபதி ஆகியோர் அடங்குகின்றனர்.

எழுபதுகளில் வெளிவந்த கதைக்கனிகள், தோட்டக் காட்டினிலே, தொண்ணூறுகளின் நடுக்கூற்றில் வெளிக் கொணரப்பட்ட மலையகப் பரிசுக் கதைகள் மற்றும் தீர்த்தக்கரை கதைகள் முதலானவை இந்நூல்களைப் போலவே பல்வேறுபட்டோரின் மலையகக் கதைகளைத் தொகுத்தளித்திருந்தாலும் அவை ஒரு காலகட்டத்திற்குப் பிற்பட்ட கதைஞர்களது கதைகளை மட்டுமே கொண்டு இருந்தன. அத்தொகுதிகளைக் கொண்டு சரியான முறையில் மலையகத்தை நம்மால் உணர முடியாதிருந்தது. ஆனால் மலையகச் சிறுகதைகள், உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்

நூல்கள் நடேசய்யரில் இருந்து கோவிந்தராஜ் வரையிலான எழுபதாண்டுகால மலையக இலக்கிய வரலாற்றினை எடை போடுவதற்கு உதவும் வகையில் உருவாக்கப் பட்டுள்ளதால் மலையகச் சிறுகதைத் தொகுதிகளில் மேவி நிற்கும் தொகுதிகளாக இவை அமைகின்றனவாம்.

ஈழத்து இலக்கிய தளத்திலே வேறுபட்ட பெரும் பிரதேச இலக்கிய வளர்ச்சியினை வெளிப்படுத்தவல்ல இதுபோன்ற நூல்கள் வெளிவருதல் ஒரு தேவை நிர்ப்பந்தமாகும். இம்முயற்சிக்கு முன்மாதிரியாகத் தமது அறுவடைகளை கால்கோளாக்கியிருக்கும் வெளியீட்டாளர் துரை விஸ்வநாதன் மற்றும் தொகுப்பாசிரியர் தெளிவத்தை ஜோசப் முதலானோரின் இலக்கிய சேவைகள் இந்நூற்றாண்டு கால வரலாற்றில் பதிவு செய்யப் படத்தக்கன.

- தினக்குரல்

ஈகைப் பெருநாள் கதைகள்

மானா மக்கீன்
(தொகுப்பாசிரியர்)

ஈகைப் பெருநாளினைப் பின்னணியாகக் கொண்டு இலங்கை, இந்திய எழுத்தாளர்கள் சிலர் எழுதிய கதைகளினைத் தொகுத்து 'ஈகைப் பெருநாள் கதைகள்' எனும் மகுடத்தில் அண்மையில் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார் தமிழ்மணி மானா மக்கீன். இலங்கை - இந்திய இலக்கியப் பாலத்தில் எழுத்தாளர் சிலரை அடையாளம் காட்டும் இதே முயற்சியில் 'தியாகத் திருநாள் கதைகள்' எனும் தொகுப்பொன்றினையும் தொகுப்பாசிரியர் மக்கீன் சில காலங்களுக்கு முன் அறுவடை செய்திருந்தும் இவ்வமயம் நினைவில் கொள்ளத்தக்கது.

குறிப்பிட்ட ஒரு கதைஞருடைய சிறுகதை நூல் அல்லாத பல எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்துத் தந்த இஸ்லாமிய சிறுகதை நூல்கள்; இவற்றிற்கு முன்னதாகவும் பல வெளிவந்திருக்கின்றன.

அறுபதுகளின் முற்கூற்றில் யூ. எல்.தாலுத் பதினான்கு கதைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்ட 'முஸ்லிம் கதைமலர்' என்ற நூலும், எழுபதுகளின் இறுதிக் கூற்றில் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டின்போது 39 சிறுகதை எழுத்தாளர்களது கதைகளினைத் தொகுத்து வெளிக் கொணரப்பட்ட 'பிறை பூக்கள்' என்ற தொகுதியும் இவ்வகையில் குறிப்பிடத் தக்கவைகளாகும்.

பத்து இந்திய எழுத்தாளர்களது ஈகைப் பெருநாள் கதைகளும், சாரணாகையூம், திக்குவல்லை கமால், மருதூர் ஏ.மஜீத், எஸ்.எச்.நிஃமத், யூ.எல்.ஆதம்பாவா, ரஷீத் எம். இம்தியாஸ், ஃபுர்கான் பீ இஃதிகார் ஆகிய ஏழு இலங்கை எழுத்தாளர்களது ஆக்கங்களுமான மொத்தம் பதினேழு எழுத்தாளரது சிறுகதைகள் இந்நூலில் சங்கமித்துள்ளன. இந்திய - இலங்கை இலக்கியப் பாலத்தில் தமிழ், முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களை சங்கமிக்கச் செய்த வகையில் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி வரலாற்று முக்கியத்துவத்தைப் பெற்று விளங்குகின்றது. இதற்கு அணி சேர்க்குமாப்போல இந்நூலின் தொகுப்பாசிரியராகத் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த லேனா தமிழ்வாணனும் இணைந்து செயற்பட்டு இருக்கிறார்.

அறுபதுகளிலிருந்து கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாக எழுதி வருபவர் சாரணாகையூம். எட்டு நூல்களை இதுவரை அறுவடை செய்திருக்கும் இவர் இலங்கையின்

விரல் விட்டெண்ணத்தக்க குழந்தைக் கவிஞருள் ஒருவர்.

தென்னிலங்கை முஸ்லிம் மக்களின் வாழ்வியல் கோலங்களை தனது எழுத்துக்கள் மூலம் வீறுடன் வரைந்து, கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலமாகப் படைப்பு இலக்கியத்தில் பல சாதனைகளைப் புரிந்து வருபவர் திக்குவல்லை கமால். 'புதிய பாதை', 'விடை பிழைத்த கணக்கு', 'விடுதலை' போன்ற தரமான சிறுகதைத் தொகுப்புகள் உட்பட பல நூல்களின் சொந்தக்காரன்.

ஐம்பதுகளில் இலக்கியத் துறையில் பிரவேசித்து பல நூல்களின் ஆசிரியராகத் திகழும் மருதூர் ஏ. மஜீத் கவிஞராக, மணிப்புலவர் மஜீத் எனும் பெயரிலும் வலம் வருபவர். கிழக்கிலங்கையின் நோன்புக் கால யதார்த்த நிகழ்வுகளை உயிர்ப்புடன் தனதாக்கங்களில் சித்திரிப்பதில் பிரசித்தமானவர்.

'ஆளடையாள அட்டையும் ஐந்து ரூபாயும்', 'எளிகொள்ளி' போன்ற சிறுகதைத் தொகுப்புகளினதும் 'ஊருக்குப் போவோம்', 'பொன் விளையும் பூமி' ஆகிய இரு கவிதைத் தொகுப்புகளினதும் ஆசிரியரான மன்னார் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த எஸ்.எச் நிஃமத் என்பது களின் முற்கூற்றிலிருந்து இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு காட்டி வருபவர்.

கிழக்கிலங்கை சாய்ந்தமருதுவைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர் யூ. எல். ஆதம்பாவா கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாக இலக்கிய உலகில் ஈடுபட்டு வருபவர். 1996 இல் வெளியான 'காணிக்கை' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு இவரது இலக்கிய உழைப்பிற்கு சாட்சி சொல்ல வல்லது. 'நாங்கள் மனித இனம்' என்ற உருவகக் கதைத் தொகுப்பு ஒன்றினையும் தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பத்தில் அறுவடை செய்தவர். மானா மக்கீன் அறிமுகத்தில் கூறுவது போலவே ஆரவாரம் காட்டாமல் படைப்பிலக்கியப் பங்களிப்பைச் செய்து வருபவர்.

கண்டி, உடுதெனியவைச் சேர்ந்த ரஷீத் எம்.இம்தியாஸ் சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, நாடகம் என கலை இலக்கியத்தின் கணிசமான துறைகளிலும் அகலக் கால் பதித்தவர். பட்டதாரியான இவர் ஓர் பத்திரிகையாளரும் ஆவார்.

தொகுதியில் இறுதியாக இடம் பெற்றிருக்கும் சிறுகதையை எழுதிய ஃபுர்கான் பீ இஃப்திகார் பெண்ணியத்தில் ஈடுபாடு கொண்டு பல்வேறு அமைப்புகளில் செயற்பட்டு வரும் ஒரு பெண் எழுத்தாளர்.

இவ்வாறு இலங்கையின் பல்வேறுபட்ட பிரதேசங்களைச் சார்ந்த மேற்கண்ட எழுத்தாளர்களது ஆக்கங்களையும், இந்தியாவின் வெவ்வேறு மாநிலத்து எழுத்தாளர்களது ஆக்கங்களையும் ஒரே நூலில் தொகுத்து பரந்தள

விலான மக்களது வாழ்வியலை, அவர்களது பண்பாட்டுக் கோலங்கள், பேச்சு வழக்கு முதலானவற்றைத் தரிசிக்க வைத்திருக்கும் மானா மக்கீன், 1898 இல் ஐதுருஸ் லெவ்வை மரைக்காயர் எழுதிய 'ஹைதர்ஷா சரித்திரம்' என்ற தொகுதியோடு ஆரம்பமாகும் முஸ்லிம்களின் சிறுகதை முயற்சியில் கடந்த ஒரு நூற்றாண்டு காலமாக காத்திரமான பங்களிப்புச் செய்த எழுத்தாளர்களது உன்னத படைப்புகளை உள்ளடக்கியதான தொகுதியினையும் ஒரு ஆவண நூலாக வெளிக்கொணரும் பட்சத்தில் அம்முயற்சி மேலும் பயனுள்ளதாக அமையும் என்ற நிதர்சனத்தினையும் கவனத்தில் கொள்ளுதல் நன்று.

- தினக்குரல்

வடக்கு வீதி

அ.முத்துலிங்கம்

அறுபதுகளில் அறுவடை செய்யப்பட்ட 'அக்கா' சிறுகதைத் தொகுதி மூலம் தரமான சிறுகதை ஆசிரியராக மறைந்த பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்களால் இனங்காணப்பட்டவர் அ. முத்துலிங்கம். நீண்ட கால இடைவெளிக்குப் பின்னர் 1995 இல் 'திகடசக்கரம்' எனும் நூலினையும் 1996 இல் 'வம்சவிருத்தி' எனும் தொகுப்பினையும் வெளிக்கொணர்ந்த இவர் தற்போது 'வடக்குவீதி' எனும் நூலினை வெளியிட்டுள்ளார்.

எழுதாது இருந்த இடைப்பட்ட காலங்களிலே உலக வங்கிக்காகவும், ஐ.நா. வுக்காகவும் பல்வேறு தேசங்களிலும் பலதரப்பட்ட சூழல்களிலும் இவர் பணியாற்றியிருக்கிறார். தான் பணிபுரிந்த சூழல்களைப் பின்னணியாக்கி, சந்தித்த மனிதர்களையும் அவர்களது பழக்க

வழக்கங்களையும் நுண்ணிதமாக அவதானித்துப் படைத்த கதைகளைத் தொகுத்துத் தருவதில் முத்துலிங்கம் இப்போது அக்கறை கொண்டுள்ளார்.

அவ்வப்போது தான் பழகிய பல்வேறுபட்ட தேசத்து மனிதர்களையும் தனித்துவமுள்ளவர்களாக்கி உண்மையான பாத்திரங்களாக உலவ விட்டிருப்பதிலும், மானிடத்தின் உணர்வுகளையெல்லாம் வெகுநுட்பமான வகையில் தூண்டிவிடத்தக்க வகையில் அகவய நிலையில் நின்று கதைகள் எழுதப்பட்ட முறைமையிலும், முத்துலிங்கத்தின் அண்மைக்காலப் பதிவுகள் நவீன தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அணிசேர்ப்பவையாக அமைகின்றன.

வாழ்க்கையின் 'வடக்கு வீதி'யில் நிற்கும் சோதிநாதன் மாஸ்ரரின் நித்திரையைக் குழப்பி அவரை நிலைகுலைய வைக்கும் ஒரு சிறு பெண் பற்றிய கதையே தொகுதியின் முதலாவதாக அமைந்த 'வடக்கு வீதி' என்ற கதை. அவளோ மொட்டவிழும் பிராயத்துப் பெண். ஒருவித பிரயத்தனமும் இன்றி இவரது மனத்தில் புகுந்து இவரை இம்சைப்படுத்தினாள்.

வெட்கக் கேடான சமாச்சாரம் ஒன்றினை வடபுலத்து திருவிழா நிகழ்வுகளுடன் நடுநாராக வைத்து கதையாகப் பின்னி தனது பக்குவப் பார்வையில் பின்வருமாறு கதையினை முடிக்கிறார் அ. முத்துலிங்கம். திருவிழா என்றால் 'வடக்கு வீதி'யைத் தாண்டிவிட்டால் நேராக இருப்பிடம் தான். சோதிநாதன் இப்போது வடக்கு வீதியில்

இருந்தார். நித்திரை கும்மியில் சிறு சபலம். இனிமேல் நேராக இருப்பிடம்தான்.

'விசா' எடுப்பதற்குப் படும் சிரமங்களையும் வேதனைகளையும் வருடக்கணக்கில் கூட அதற்காக மனிதர் அலைவதையும் 'விசா' என்ற கதையில் ஆசிரியர் விபரிக்கின்றார். அத்துடன் மனிதர்களின் நடவடிக்கைகளில் உள்ள அவர்களது ஆளுமையினை வெளிப்படுத்த வல்ல அம்சங்களை கவனத்துடன் பதிவு செய்யும் முத்துலிங்கத்தின் ஆற்றலையும் இக்கதையில் அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

தொகுதியில் குறிப்பிடத்தக்க இன்னொரு கதை 'ரி'. ஆரோகணத்தில் இருக்கும் ஸ்வரங்கள் திரும்பும் போது 'ரி' மட்டும் திரும்பாது. அதைச் சம்பந்தப்படுத்தி பால்ய பருவ நினைவுகளை மீட்டி, திரும்பாத ஒரு ரிஷபத்தைப் பற்றிய கதையைக் கூறியிருக்கும் முத்துலிங்கம் இக்கதையில் தனது நகைச்சுவையுணர்வாலும் இசை ஞானத்தாலும் வாசகர்களைப் பரவசப்படுத்துகிறார்.

தனது புனைவுகளில் இன்றைய நவீனத்துவம் அனைத்தினையும் உள்வாங்கி முத்துலிங்கம் எழுதுகிறார் என்ற கூற்றிற்கு சான்று சொல்லத்தக்கதாக அமைந்த இன்னொரு கதை 'கம்பியூட்டர்'.

மீன்பிடிவலை ஒன்றினை வாங்கச் சென்ற சமயம் தன்னிடம் கேட்கப்பட்ட கேள்விகள் பற்றி விபரிக்கையில்;

'நின்றுகொண்டு பிடிப்பதற்கா? இருந்து பிடிப்பதற்கா? படகில் போய் பிடிப்பதற்கா? படுத்திருந்து பிடிப்பதற்கா?' என்றாள். மரியாதை கருதி 'சிறுநீர் பெய்து கொண்டு பிடிப்பதற்கா?' என்பதைக் கேட்கவில்லை என நினைக்கிறேன்! என எழுதிச் செல்லும் விதம் ரசிக்கத்தக்கதாக அமைந்திருக்கிறது.

'புதிதாய் பிறந்த குழந்தை வீட்டை அடியோடு மாற்றுவது போல இந்த கம்பியூட்டர் எங்கள் வாழ்க்கையில் பெரிய திருப்பத்தைக் கொண்டு வந்தது. நாங்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் கம்பியூட்டர் பரிபாஷையிலேயே பேசப் பழகிக் கொண்டோம். போயிலைக் கன்றுக்கு பாத்தி கட்டுவது போல கணனிப் பொறிதளத்தை மூன்று பகுதி களாகப் பிரித்து ஒரு பகுதியில் நானும் இன்னொரு பகுதியில் மனைவியும் மீதியில் மகனுமாகப் பயிர் செய்தோம்!' எனக் கதையை நகர்த்திச் செல்லும் இடங்களில் பிறந்த யாழ். கொக்குவில் மண்ணின் நினைவுகள் இன்னமும் இயல்பாகவே ஆசிரியரது சிந்தையில் ஊறியிருப்பதை அவதானிக்கக் கூடியதாக உள்ளது.

'உடும்பு', 'ஒட்டகம்', 'எலுமிச்சை' போன்ற கதைகளில் தனது வேறுபட்ட அனுபவங்களுடன் உலக இயற்கைகளை, தாவரங்களை, விலங்குகளை தொடர்புபடுத்தி கதை சொல்லும் பாங்கும் நேர்த்தியாக அமைந்திருக்கிறது.

காவிய இதிகாசங்களில் போதிய பிரக்ஞையும், பிறந்த மண்ணின் அனுபவங்களை புலம் பெயர்ந்த பின்பும்

சுவைகெடாது கதைகளாக்கும் மாண்பும், நவீனத்துவத்தில் உள்ள ஈடுபாடும் முத்துலிங்கத்திடம் ஒன்றுசேர இருந்ததாலே அவரது மறுவருகை இத்தனை பிரகாசமாக அமைந்திருக்கிறது. லில்லி தேவசிகாமணி விருதினை 'திகடசக்கரம்' பெறவும், தமிழ்நாட்டு அரசினது முதல் பரிசினை 'வம்ச விருத்தி' எனும் நூல் இலகுவாகத் தட்டிக் கொள்ளவும் இவைகளே காரணமாக அமைந்து இருக்கலாம்.

விஞ்ஞானப் பட்டதாரி, பட்டய மற்றும் முகாமைத்துவக் கணக்காளர், கணினிப் பாட நூல்களை ஆங்கிலத்தில் எழுதுபவர் என சிறந்த கல்விமானாகவும் விளங்கும் அ. முத்துலிங்கத்தின் புனைகதை உலகமும் மிகப் பரந்துபட்டது என்பதனைப் பிரதிபலிக்கும் வகையிலேயே வீச்சுமிக்க அவரது அண்மைக்கால அறுவடைகள் விளங்குகின்றன. மொத்தத்தில் நவீனத்துவத்துக்காக சட்டநாதன், சாந்தன், குப்பிளான் சண்முகன், பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை போன்றவர்களை விரும்பிப் படிப்பவர்கள் தமது பட்டியலில் இனித் தவறாது சேர்த்துக் கொள்ளப் பட வேண்டிய ஒருவராக அ. முத்துலிங்கமும் தற்போது விளங்குகிறாரா என்ற கூற்று விவாதமற்றதாகவே விளங்க வல்லது.

- தினக்குரல்

நீதிபதியின் மகன்

அழகு சுப்பிரமணியம்

(ஆங்கிலத்தில்)

ராஜஸ்ரீகாந்தன்

(தமிழில்)

உலகளாவிய உன்னத படைப்புகள், காலங்களைக் கடந்து, நாட்டின், தேசத்தின் எல்லைகளைக் கடந்து ஒரு மொழிக்கு மாற்றீடு செய்யப்படும்போது, அம்மொழியினைப் பேசுபவர்களிடையே நல்லிணக்கத்தினையும், புரிந்துணர் வினையும் மேம்படுத்துபவைகளாக அமைகின்றன. இந்த வகையில் இலங்கையின் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிற்கு வேற்று மொழி இலக்கியங்களை மொழிபெயர்த்து பலர் எமது மொழிக்கு வளம் சேர்க்கும் முயற்சியில் அவ்வப் போது ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர்.

டேனிஷிலிருந்து அனசனின் அமர கதைகளை தமிழிற்கு மொழிபெயர்த்துத் தந்த தருமன் தர்மகுல சிங்கமும்; ஹென்றி லோசனின் அவுஸ்திரேலியக் கதைகளை ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழிற்கு மாற்றிய நவீனன் ராஜதுரையும் அண்மைக் காலங்களில் தமது பங்களிப்புகள் மூலம் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு மற்றுமொரு பரிமாணத்தை வழங்கியிருந்தார்கள். இனம், மதம், மொழி, நிறம் ஆகியன வற்றை எல்லாம் கடந்து மனித நேயத்தின் பல கோலங்களையும் பகிரும் ஒரு பாலமாக அவர்களது முயற்சிகள் அமைந்திருந்தன.

யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து நீண்ட காலம் இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்த அழகுசப்பிரமணியம் எனும் படைப்பாளி ஆங்கிலத்தில் எழுதிய கதைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து, 'நீதிபதியின் மகன்' எனும் நூலாக தற்போது ராஜஸ்ரீகாந்தன் வெளிக்கொணர்ந்திருக்கும் முயற்சியும் இன நல்லிணக்கத்தையும் புரிந்துணர்வையும் மேம்படுத்தும் செயலிற்கு சாட்சி சொல்வதாகவே அமைந்து இருக்கின்றது.

தகுந்த சொற்களைக் கொண்டு வாழ்வின் அனுபவத்தை வேற்றிகரமாக வெளிப்படுத்த வல்லவர் ராஜஸ்ரீகாந்தன். சில ஆண்டுகளுக்கு முன் இவர் வெளியிட்ட 'காலச்சாளரம்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி இவரது எழுத்தாற்றலிற்குச் சிறந்ததொரு சான்றாக அமைந்து இருந்தது. ஒரு மொழியில் கூறப்பட்ட செய்திகளையும்,

கருத்துக்களையும் பிறிதொரு மொழிக்கு மாற்றியமைக்கும் பிரயோக மொழியியற் செயற்பாடே மொழி பெயர்ப்பாகும். இதன் போது மூலமொழியிற் காணப்படும் பொருள், சுவை, தன்மை போன்றவை மாறாதிருக்க வேண்டும். இந்த வகையில் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய அழகு சுப்பிரமணியத்தைத் தமிழில் ஆழத் தடம் பதிக்க வைத்து, இப்போது தனது மொழிபெயர்ப்பு ஆற்றலினையும் முழுமையாகப் பிறரறியச் செய்திருக்கிறார் ராஜஸ்ரீகாந்தன்.

நமது சமகாலத்தில் வாழ்ந்த (1915 - 1973) இலக்கிய கர்த்தாவான அழகு சுப்பிரமணியம் இலங்கையிலும், இங்கிலாந்திலும் தனது வாழிடங்களை பகைப்புலங்களாகக் கொண்டு எழுதி அச்சில் வெளிவந்த ஆங்கிலச் சிறுகதைகளில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பன்னிரு சிறுகதைகளின் மொழிபெயர்ப்பு 'நீதிபதியின் மகன்' தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன.

யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய சாதியமைப்பினைப் பின்னணியாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட ஒரு கதை 'கூலிக்கு மாரடிப்போர்'. அழகு சுப்பிரமணியத்தின் இயல்பான எழுத்திற்கு இக்கதையினூடாக இதோ சில எடுத்துக் காட்டுக்கள்.

"நயினார் எங்களைப் பொறுத்தக்கொள்ள வேணும். எங்கட ஆத்தை காலமை மோசம் போயிட்டா. இந்த நிலமேலை நாங்கள் மற்றவயின்றை செத்த வீட்டுக்கு எப்படி வாறது?"

“கர்வம் பிடிச்சவளே! என்றை வீட்டிலை இன்னு மொரு சவம் விழவேணுமெண்டு விரும்பிறியோட? இப்பவே வராட்டி சிண்டைப் பிடிச்ச இழுத்துக் கொண்டு போவன்.”

“நயினார்..... நாங்கள் இப்பவே வாறம்.”

இறுதியில் மரணச் சடங்கு முடியும் வரை நின்று தங்கள் கடமையைச் செய்து முடிக்க அவர்கள் இணங்கினார்கள், என்று கதை முடிக்கப்படுவது அன்றைய வரலாற்றை ஆவணப்படுத்துவதாகவும் உள்ளது.

தொகுதியில் மேவிநிற்கும் சிறுகதையாகக் கொள்ளத்தக்கது ‘கணிதவியலாளன்’ எனும் கதை. “உலக இலக்கியத்தின் உன்னத சிறுகதைகள்” என்ற தலைப்பில் ஹைடல்பேர்க் நகரில் வெளியிடப்பட்ட சிறுகதைத் தொகுப்பிலும் இச்சிறுகதை இடம் பெற்றுள்ளது.

“பேராசிரியர் சந்திரம் + கணிதவியல் = முடிவிலி”, எனும்போது சந்திரம் மகிழ்ச்சியுடன் சிரித்துக் கொண்டார்.

“பேராசிரியர் சந்திரம் - கணிதவியல் = பூஜ்யம்” என அதே மாணவன் கூறியபோது சந்திரத்தின் முகம் இருளடைந்தது.

சகல சம்பத்துக்களையும் பறிகொடுத்த ஒரு மனிதனைப் போல அவ்விடத்தை விட்டகன்றார்.

மனைவி சுபத்திராவிடம் ஒடோடிச் சென்றார்.

“சுபத்திரா..... நீ சொல்லு, பேராசிரியர் சந்திரத்திலிருந்து கணிதவியலைக் கழித்துவிட்டால்.....”

“எனதன்பானவரே! கணிதவியல் இல்லையென்றால் நீங்கள் ஒன்றுமேயில்லை.”

சந்திரத்தின் உடல் கோபத்தால் நடுங்கியது.

வாய்க்கு வந்தபடி சுபத்திராவைத் திட்டினார். அவளைத் தாக்க முற்பட்டார்.

அங்கிருந்த சிலர் பேராசிரியரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். பேராசிரியருக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டதாக ஒருவன் சொன்னான்.

“ஓ சுபத்திரா! சுபத்திரா!” காது செவிடாகக் கத்தினார் அவர்.

“நான் அவளை முடிவிலியில் சந்தித்துக் கொள்கிறேன்”, என்று கத்தியபடி நின்று கொண்டிருந்த பேராசிரியரை ஏற்றிய கார், அசுரவேகத்தில் மனநோயாளர் வைத்தியசாலைக்குப் பறந்தது.

சாதாரண நடத்தையிலிருந்து உளநிலை பிறழும் ஒரு கணிதப் பேராசிரியரது கதை இது. உளவியல் பாத்திரம் ஒன்றினை வினைத்திறனுடன் விபரித்துக் கதாசிரியர் தனது முழு ஆற்றலையுமே அக்கதையில் வெளிக் கொணர்ந்திருந்தமையினாலேயே உலக உன்னத கதைகளில் ஒன்றாக இக்கதையால் இடம்பெற முடிந்தது.

இவ்வாறு உலக உன்னத தரத்தில் உள்ள கதைகளினைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்து தமிழ் இலக்கியத்தினை வளப்படுத்த முனையும் ராஜஸ்ரீகாந்தன் போன்றவர்கள் ஈழத்தமிழில் உன்னத கதைகளாகக் கொள்ளத்தக்க கதைகளையும் ஆங்கிலம், சிங்களம் போன்ற பிற மொழிகளுக்கு எடுத்துச் செல்லும் ஒரு பாலமாகவும் அமைவார்களாயின் இன நல்லிணக்கம், புரிந்துணர்வின் மேம்பாடு மேலும் பன்முகப்படுத்தப்படலாம்.

- தினக்குரல்

ஒரு மழைக்கால இரவு

தாமரைச்செல்வி

வன்னிப் பிரதேச இலக்கியங்கள் என்றதுமே 'நிலக்கிளி', 'காட்டாறு' முதலானவற்றோடு கூடவே நினைவிற்கு வருவது 'சுமைகள்' என்ற நாவல். பிராந்திய ரீதியான புனைகதைகள், தாக்கத்தினை ஏற்படுத்திய எழுபதுகளின் பிற்கூறுகளில் வெளியான 'சுமைகள்' என்ற நாவல் முதலாக சில காலங்களுக்கு முன்னர் 'தினக்குரல்' பத்திரிகையில் தொடராக வெளியான 'உயிர் இருக்கும் வரை' என்ற நாவல் வரை வாசகர்களால் வெகுவாக அறியப்பட்ட தாமரைச் செல்வியின் தனியான சிறுகதைத் தொகுதி யொன்று இதுவரை காலமும் வெளிவராத குறையினைத் தீர்க்குமாப் போல் 'ஒரு மழைக்கால இரவு' எனும் சிறுகதைத் தொகுதி தற்போது அறுவடை செய்யப்பட்டு உள்ளது.

1983 முதல் 1997 வரையிலான பதினைந்து போர்க்கால ஆண்டுகள் இடைவெளியில் ஆசிரியையால் எழுதப்பட்ட பதினைந்து கதைகள் இந்நூலில் அடக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. உள்நாட்டு தேசியப் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகள் தவிர ஆனந்த விகடனில் வெளிவந்த ஒரு கதையும் இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றிருக்கிறது.

கதையின் கருக்கள் அந்தந்தக் காலகட்டத்திற்குரிய பின்னணியினைப் பிரதிபலிப்பனவாகத் திகழ்கின்றன. பெரும்பாலான கதைகள் நன்றாக வடிவம் பெற்றிருப்பதுடன், சிறந்த சித்திரிப்புகளாகவும் காணப்படுகின்றன. சுருங்கக் கூறுவதாயின்... ஈழத்தின் சிறுகதை வளர்ச்சிக்குத் துணை நின்றவர்கள் என்ற பட்டியலில் தனது பெயரினையும் 'ஒரு மழைக்கால இரவு' தொகுதி மூலம் பதிவு செய்திருக்கின்றார் தாமரைச் செல்வி.

உள்நாட்டில், அதுவும் உக்கிரமான போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் ஒரு தேசத்தில் வசித்துக் கொண்டு வெளிநாட்டு வாழ்க்கை முறைமைகளை எல்லாம் அறிந்திருப்பதும், வன்னிப் பிரதேசத்தில் ஸ்கந்த புரத்தில் வாழ்ந்து கொண்டு வடமராட்சி, தென்மராட்சி மற்றும் வலிகாமத்து மூலை முடுக்குகள் பற்றியெல்லாம் தெரிந்திருப்பதும், ஒரு பெண்ணாக இருந்து கொண்டு வாலிபரின் உணர்வுகளையெல்லாம் புரிந்து வைத்திருப்பதும் நூலாசிரியையின் குறிப்பிடத்தக்க அமிசங்களாக விளங்குகின்றன.

உள்ள சொத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் விற்று மினிபஸ் ஒன்று எடுத்து கிளிநொச்சியிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்கு ஓடும் கோபாலன், யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரியில் நெஞ்சு வருத்தத்தில் அவலப்படும் புருஷனை உயிரோடு இறுதியாகப் பார்க்கத் தவிக்கும் யாரோ ஒரு அபலைப் பெண்ணுக்காக அன்றை நிலைவரம் சரியில்லாத போதிலும் “என்ன நடக்கும் போய்ப்பார்ப்பம்.....” என்று துணிந்து தனது ஒரே சொத்தான அந்த மினி பஸ்ஸை முன்னோக்கிச் செலுத்துகிறான். வழமைக்கு மாறான தெருக்களால் பஸ்ஸைச் செலுத்தி ஒருவாறு ஆஸ்பத்திரியை அடைகின்றான். வாசலில் பஸ்ஸை நிற்பாட்டிவிட்டு உள்ளே அந்தப் பெண்ணை விட்டுவிட்டு வெளியே வந்தபோது அவன் கண்ட காட்சி! அவனது வீடு, வாசல்... தங்கையின் கல்யாண எதிர் பார்ப்பு... நான்கு பிள்ளைகளின் எதிர்காலம்... எல்லாமே பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்தது. ‘இங்கேயும் சில இழப்புகளை’ என்ற இக்கதை மூலம் ஒரு நெகிழ்ச்சியை, ஓர் உறுத்தலை படிப்பவர் மனதில் ஆசிரியை ஏற்படுத்தி விடுகிறார்.

வலிகாம இடப்பெயர்வு அனர்த்தங்களால் உருவான ‘ஒரு மழைக்கால இரவு’ மற்றும் ‘அவன் அவள் ஒரு சம்பவம்’, ‘எங்கேயும் எப்போதும்’, ‘சாம்பல் மேடு’ ஆகியவற்றிலெல்லாம் கதைகளின் உள்ளடக்கம் நவீன உடன்நிகழ்கால வாழ்க்கையின் சித்திரிப்புகளான போதிலும் யதார்த்த பூர்வமாகக் கதைகளை நகர்த்திய

தன்மைகளினாலேயே கதாசிரியை தன்னை இனங்காட்டி யிருக்கிறார் எனலாம்.

மேலும் அந்த மழைக்கால இரவில் இடம் பெயர்ந்த போது நாவற்குழிப் பாலத்தடிச் சேற்றுக் கிணற்றில் எவருக்குமே தெரியாது தவறி விழுந்து மரணித்துப் போனவர்கள் பற்றி விபரிக்கும்போதும், கையில் அகப் பட்டவற்றை மட்டும் எடுத்துச் சென்றோர் மற்றும் ஏணையில் தூங்கிய குழந்தையைத் தூக்கத் தவறியோர் பற்றிய கதைகள் சொல்லும்போதும், வாசகர்களிடம் எழும் அந்த அனுதாபமே கதாசிரியையின் ஆளுமைக்கும் ஓர் அங்கீகாரம் வழங்கியுள்ளது.

தந்தையைப் பலி கொடுத்து ஏழைத்தாயின் அரவணைப்பில் வாழும் சின்னராசு பசிக் கொடுமையால் படும் அவஸ்தையைச் சித்திரிக்கும் கதை 'பசி'. ஏழையானாலும் சிறுவனிடத்தில் உறுதியாக இருந்த தன்மானம், கௌரவம் என்பன 'பசி'யின் உச்சக்கட்டத்தில் எவ்வாறு உடைபட்டுப் போகிறது என்பதை இக்கதையில் ஆசிரியை படம் பிடித்திருக்கிறார். ஒரு பள்ளி ஆசிரியையின் பக்குவத்தோடு நின்று இக்கதையை நகர்த்திய விதம் பாராட்டும்படி உள்ளது. தொகுதியின் கனதி மிக்க கதையாகவும் இதுவே திகழ்கிறது.

வெளிநாட்டிலிருந்து, அகதிகளுக்காக அனுப்பப் படும் சலுகைகளைச் சுரண்டும் ஓர் கூட்டத்தைக் கண்டு

கொதிக்கும் ஒரு பட்டதாரி இளைஞன் அந்தக் கொடுமைக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கும் வைராக்கியத்துடன், ஒரு போர்க் கோலத்துடன் அந்தக் காரியாலயத்தில் வேலைக்காகச் சேரும் நிர்ப்பந்தம் பற்றிக் கூறும் தொகுதியின் முதலாவது கதையான 'ஒரு யுத்தத்தின் ஆரம்பம்' அலாதிமான நடையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வயதான காலத்தில் ஒவ்வொன்றிற்கும் பிள்ளையிடம் கையேந்தி நிற்கும் ஒரு தந்தையின் சோகத்தை மிக்க யதார்த்தமாகக் கூறி நிற்கிறது 'இடைவெளி' என்ற தொகுதியில் இறுதியாய் அமைந்த கதை. வேண்டாத விபரிப்புகள் ஏதுமின்றி நேரடியாகவே கதையைச் சொல்வது இக்கதைக்குப் பொருத்தமாய் அமைந்திருக்கிறது.

போர்க்காலச் சூழலில் வாழும் ஒரு படைப்பாளிக்கு அப்பிரச்சினைகளும் அதனாலான விளைவுகளுமே படைப்பிற்கான நிர்ப்பந்தங்களாக அமைந்து விடுகின்றன. அவர்களது ஒவ்வொரு சித்திரிப்புகளுக்கும் அடிநாதமாக யுத்தமே அமைகிறது. மற்றைய பளுக்கள், பிரச்சினைகள் எல்லாம் இரண்டாம் பட்சமே. தாமரைச்செல்வி ஒரு பெண் எழுத்தாளராக இருந்தபோதிலும் அவரது சிந்தனையோட்டம் பெண்களின் விடியலுக்காக அன்றி ஒரு இனத்தின் விடியலுக்கானதான காரணமும் இதுவாகவே அமைந்திருக்கலாம்.

இக்கதைகள் பிறமொழிளில் மொழிபெயர்க்கப் படல் ஒரு தேவை நிர்ப்பந்தமாகும். ஓர் பிரதேச மக்கள் படும் அவலங்கள் உலகறியப்படுவதற்கான ஆவணமாக அப்போதுதான் அது அமையும். ஆசிரியையின் நோக்கமும் நிறைவேறும்.

இந்த மண்ணில் வாழும் மனிதர்களின் வாழ்க்கை இப்படித்தான் இருக்கின்றதா என்ற பதைபதைப்பையும், ஏக்கத்தையும் இச்சிறுகதைகள் வாசிப்பவர் மனதில் தோற்றுவிக்குமானால், அது எனக்குக் கிடைத்த வெற்றி யாகக் கருதுவேன் என நூலின் 'என்னுரை'யில் கூறுகிறார் ரதி கந்தசாமி எனும் இயற்பெயரைக் கொண்ட நூலாசிரியை தாமரைச் செல்வி. அந்த வகையில் தாமரைச் செல்வி தோல்வியைத் தழுவவில்லை எனத் தாராள மாகவே கூறலாம்.

- தினக்குரல்

புதிய பரிமாணம்

புலோலியூர் க. சதாசிவம்

ஈழ மூக மாறுதல்களைத் தமது படைப்புகளில் பதிவு செய்து அதிர்வு மிக்கவைகளாக அவற்றினை அறுவடை செய்யும் கலையானது இலக்கியத்தில் ஈடுபடும் எல்லோருக்குமே கைவருவதில்லை. சமகால நிகழ்வுகளை உள்வாங்கி பிரசார வாயையின்றி அவற்றினை உயிரோட்டம் மிக்க படைப்பிலக்கியங்களாக பொறுப்புடன் வெளிக்கொணர்ந்து சிறுகதை, நாவல் என்ற இரு புனைகதைப் பரிமாணங்களிலும் பிரகாசிப்பவர்களை எமது நாட்டில் விரல் விட்டே எண்ணிவிடலாம். அந்தப் பட்டியலில் ஒருவராகக் கொள்ளத்தக்கவர் புலோலியூர் க. சதாசிவம்.

அறுபதுகளில் புனைகதை இலக்கியத்தில் தடம் பதித்து 'மூட்டத்தினுள்ளே', 'நாணயம்' என்ற இரு

நாவல்களுக்கும் நாவலுக்கான தேசிய சாகித்ய மண்டலப் பரிசும், பல சிறுகதைகளுக்கு இலக்கியப் போட்டிகளில் பரிசுகளும், இலக்கிய விருதுகளும் பெற்றுக் கொண்ட க. சதாசிவத்தின் 'புதிய பாமாணம்' சிறுகதைத் தொகுதி அவரது ஆறாவது ஆக்க இலக்கிய நூலாக அண்மையில் அறுவடையாகியுள்ளது. 'யுகப் பிரவேசம்', 'ஓர் அடிமையின் விலங்கு அறுகிறது', 'ஒரு நாட்பேர்' என்பன ஏலவே வெளிவந்த இவரது சிறுகதைத் தொகுப்புகள் ஆகும்.

எண்பதுகளின் நடுக்கூற்றில் நவீன இலக்கியத்தின் செல்நெறியானது ஆயுதக் கலாசாரத்தின் விளைவுகளாலான அழுத்தங்களால் புதிய பரிமாணம் பெறத் தொடங்கியது. சமூக ஏற்றத் தாழ்வு, சாதிப் பிரச்சினை, சீதனக் கொடுமை போன்றவற்றையே பாடு பொருளாகக் கொண்டமைந்த எமது இலக்கியங்களுக்கு புதிய களம் கிடைத்தது. புதிய கதை மாந்தர்கள் சித்திரிக்கப் படலாயினர். அகதி வாழ்வு, ஆயுதக் கலாசாரத்தின் சீரழிவுகள், இடப்பெயர்வு மற்றும் போரினாலான உள அழுத்தங்களும், இரு தேசிய இனங்களுக்குள்ளும் நிகழும் அச்சுறுத்தல்களுமே படைப்பின் பின்புலங்களாயின.

'யுகப் பிரவேசத்தி' லிருந்து 'புதிய பரிமாணம்' வரை புலோலியூர் சதாசிவத்தினது சிறுகதைகளில் ஏற்பட்ட மாறுதல்கள் அல்லது கூர்ப்பு நிலையும் மேற்படி செல்நெறிக்கு இசைவானதாகவே காணப்படுகிறது.

அண்மைக்காலங்களில் ஆசிரியர் எழுதிய எட்டுச் சிறுகதைகள் இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. போரின் அகோரத்தால் அழுத்தமுறும் ஈரின மக்களுள்ளும் இன்று விரிந்து கிடக்கும் ஆதங்கம், இந்தப் போர் 'தீராதா?', மக்களின் வாழ்வில் சாந்தியும் சமாதானமும் கிடைக்காதா? அமைதி என்பது 'எட்டாத கனி'யாகி விடுமா? என்பதுதான். இந்த நிகழ்வை 'தீராதா,' 'எட்டாத கனி' போன்ற கதைகளில் சதாசிவம் பக்குவமாகப் பதிவு செய்துள்ளார். பெரும்பான்மையின பாத்திரங்களினூடாக போரிற்கான நியாயபூர்வமான காரணத்தை ஆசிரியர் இக்கதைகளில் ஆராய்ந்திருக்கும் முறைமையே அவரது அண்மைக்கால இலக்கியங்களைப் புதிய பரிமாணத் திற்குள் வகைப்படுத்தியுள்ளது.

பெரும்பான்மையின இளைஞர்களின் ஒருகாலகட்ட வாழ்வை இயல்பாகச் சித்திரிக்க முனைகிறது 'ஐயோ அம்மே' என்ற கதை. இன்று இந்த நாட்டிலே இரு இனங்களுக்கும் பொது மொழியாகிவிட்ட 'ஐயோ' என்ற மகுடத்தில் அமைந்த வார்த்தையே கதையின் கருவிற்குக் கட்டியம் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

யாழ், வடமராட்சியில், புலோலியூரில், புற்றளை எனும் கிராமத்தில் பிறந்த சதாசிவம் கடந்த மூன்று தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக மலையகத்தில் வைத்தியராகப் (R.M.O) பணி புரிந்து வருகிறார். 'மூட்டத்தினுள்ளே' என்பதே மலையகத்தை மையமாக வைத்து இவர் எழுதிய பரிசு நாவல் ஆகும், இவரது சிறுகதைத் தொகுதிகளுள்

'ஒரு நாட்பேர்' என்பது மலையகச் சிறுகதைகளை மட்டுமே தாங்கி வந்த ஒரு சிறுகதைத் தொகுதி என்பதும் இங்கே குறிப்பிடற்பாலது.

ஒரு பிரதேசத்தில் பிறந்து இன்னோர் பிரதேச மக்களது வாழ்க்கை முறைமை, கலாசாரம், பண்பாடு, பிரச்சினை என்பவற்றை நாடி பிடித்து ஆராய்ந்து நல்ல நூல்களைத் தந்திருப்பது என்பது சதாசிவம் போன்றோரது ஆற்றலையும் ஆளுமையையும் காட்டி நிற்கின்றது.

இந்த வகையில் இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றிருக்கும் 'ஆடிப்பூசை' என்ற கதை ஆடிக் கலவரத்தின் பின்னர் மலைநாட்டில் பரவலாக நிகழ்ந்து இருக்கும் புதியதோர் பாமாணத்தினையே பிரதானமாகச் சுட்டி நின்றாலும் அப்பிரதேசத்தின் வேறுபட்ட சமூக மாறு உணர்திறனையும் படம் பிடித்திருக்கிறது.

பால்ய வயதினரை வீட்டு வேலைக்கு அமர்த்துவதால் ஏற்படும் அவலத்தைச் சித்திரிக்கிறது 'போகாத இடந்தனிலே...' என்ற சிறுகதை. பாலியல் பிரச்சினையை மனிதாபிமான நோக்கில் காணும் சிறப்பினை 'இடறும் கால்' சிறுகதையில் தரிசிக்க முடிகிறது. இவ்விரு படைப்புகளிலும் இவரது ஏனைய பல படைப்புகளிலும் பாலியல் ரீதியான அணுகுமுறையில் வித்தியாசமான ஓர் உணர்வினை ஸ்பரிசிக்க முடிவதையும் சதாசிவத்தின் மற்றுமோர் பரிமாணமாகக் கொள்ளலாம்.

மனிதனின் மன்னிப்பு மனப்பாங்கினையும், நேய நடத்தைகளையும் அவனது பலம், பலவீனம் முதலான

வற்றையும் பகுத்தறிந்து பாத்திரங்களாக உருவகித்து இவர் சித்திரித்த 'மனிதம் உருமாறும் உறவுகள்' என்ற கதையில் தான் பிறந்த 'மண்ணின் மணத்தை' தனக்கே உரித்தான முத்திரையில் கமழ வைத்திருக்கிறார் கதாசிரியர் கந்தையா சதாசிவம்.

இந்த எட்டு கதைகளுள்ளும் அமைப்பு, இறுக்கம், உத்தி போன்ற அமிசங்களில் மேவி நிற்கும் சிறுகதையாக நூலின் மகுடக்கதையான 'புதிய பரிமாணம்' என்பதனைக் கூறலாம். இன்றைய இளங்குடும்பங்களிடையே அன்றாடம் நிகழத்தக்க வலுவான பிரச்சினை ஒன்றைக் கருவாகக் கொண்ட 'புதிய பரிமாணம்' என்ற கதையில் வேலைக்குச் செல்லும் மனைவி வந்து வாய்த்ததன் பலாபலன்களைப் பற்றி டொக்டர் சதாசிவம் அவர்கள் மீளாய்வு செய்கின்றார்.

"வேலை செய்யும் பெண்களுக்கு வேலை செய்யும் இடம் ஒரு சமூகம். சக ஆண் உத்தியோகத்தர்களுடன் பழக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்படத்தான் செய்யும். மானிடப் பிரிவின் தாக்கம் அந்தச் சமூகத்தில் இருக்காதா? அலுவலகத்தில் வெறும் தொழில் மட்டும்தான் செய்வதா? அப்படி என்றால் இவர்களுக்கும் கொம்பியூட்டர்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்?"

பெண்ணியம் பற்றிய சிந்தனைகள் முனைப்புப் பெறத் தொடங்கியுள்ள இக்காலகட்டத்தில் புதிய பொருள், புதிய சொல், புதிய பரிமாணத்துடன் பதிவு செய்யப்படும் இதுபோன்ற சிறுகதைகளின் தேவை ஒரு நிர்ப்பந்தமாகும்.

நவீன அச்சுச் சாதனங்களினால் பதிப்பு செய்யப் பட்ட நேர்த்தியான அமைப்பினைக் கொண்ட இந்நூலிற்கு பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த் துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன் அவர்கள் காத்திரமான அணிந்துரையினை நல்கியுள்ளார். பேராசிரியரின் அணிந்துரையில் கதாசிரியர் பற்றி அழுத்தமாக விழுந்துள்ள ஒரு பகுதி: "புலோலியூர் சதாசிவத்தின் மனித நேயமும், அதனை ஏனையோரிடத்தும் வளர்ப்பதற்குத் தமது எழுத்து பயன்பட வேண்டுமென்பதில் அவர் காட்டும் கரிசனையும் அவரது தமிழ் நடையின் தெளிவும் பாராட்டத்தக்கவை."

கதைகள் என்பது பொழுது போக்கிற்காகவும் இலகுவாசிப்பிற்குமாக அன்றி சமூகம் மாறும் உணர்திறனைச் சுட்டுவனவாகவும் அமையும்பொழுதே அதனது வெற்றி யானது உணரப்படுகின்றது. இந்த வகையில்: 'சமகால வரலாறு பொறுப்புடன் புனைகதைகளில் பொறிக்கப்படல் வேண்டும்' என்ற இலக்கிய கோட்பாட்டுடன் இயங்கும் புலோலியூர் க. சதாசிவத்தின் அறுவடைகளானது மானிட இருப்பினை நிலைநாட்டுவதற்கான புரிதலோடு பிரசவிக்கப்பட்டுள்ளதால் அவை புதிய பரிமாணங்களாகவே பரிணமித்துள்ளன எனக் கூறுதல் மிகையானதல்ல.

- தினக்குரல்

காணிக்கை

யூ.எல். ஆதம்பாவா

அறுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் கவிதை எழுதி இலக்கியக் களத்துள் நுழைந்த யூ.எல்.ஆதம்பாவா கடந்த முப்பத்தைந்து வருடங்களாக சிறுகதை, உருவகக் கதை, கட்டுரை, கவிதை என பல்வேறுபட்ட பரிமாணங்களிலும் தன்னை ஈடுபடுத்தி வந்துள்ளார். 'நாங்கள் மனித இனம்' எனும் உருவகக் கதைத் தொகுப்பு ஒன்றினை ஏலவே வெளிக்கொணர்ந்துள்ள ஆதம்பாவா அவர்களுக்கு தற்போது வெளிவந்துள்ள 'காணிக்கை' எனும் சிறுகதைத் தொகுதி நூலுரு வரிசையில் இரண்டாவது முயற்சியாகும்.

தினகரன் வாரமஞ்சரி, தினகரன், சிந்தாமணி, குடாமணி போன்ற பத்திரிகைகளில் 1966 முதல் 1995 வரை அவ்வப்போது பிரசுரமான பன்னிரு சிறுகதைகள் ஆதம்பாவாவின் காணிக்கைக்குள் தம்மை அலங்கரித்து உள்ளன. ருத்ராவின் வித்தியாசமான ஓவியம் அட்டைக்கு அணி சேர்த்திருக்கிறது.

மக்கள் படும் துன்பங்களை, துயரங்களை உள்வாங்கி உண்மைகளாக, சத்தியமான வெளிப்பாடுகளாக, உணர்வு குன்றாது அவற்றினை வெளிக்கொணர்வதில் ஆதம்பாவா காட்டியுள்ள அக்கறை நம்பிக்கை தந்திருக்கிறது. பொழுது போக்கு இலக்கியமாகவோ, இலகு வாசிப்புக்குரியன வாகவோ அன்றி கதைகள் ஒவ்வோன்றும் பெறுமதிமிக்க வைகளாகவே காணப்படுகின்றன.

'வீடு', 'நஸீருக்கு இன்று நோன்புப் பெருநாள்', 'காணிக்கை', 'ஆசை' போன்ற கதைகள் கதாசிரியரின் ஆளுமையின் வளர்ச்சிக்கு சான்று பகர்கின்றன. இக்கதைகளின் பாடுபொருளும், கதையினை நகர்த்திய பக்குவமும், பின்புலமுமே கனதிக்கான காணங்களாக அமைந்துள்ளன.

ஆதம்பாவாவின் எழுத்தில் குறிப்பிடத்தக்க இன்னொரு அம்சம் அவரது பாத்திரப் படைப்பாகும்.

"ஒரு வருசமென்ன, இனி ஒரு நிமிசங்கூட உங்களைப் பிரிஞ்சிருக்க ஏலா. என்ன வாக்கும் கீக்கும் விட்டிட்டு வேலையைப் பாருங்க" என்று மனைவி மசூரா கூறிய போது, "உலகத்தில வாக்குத்தான் பெரிசு. மனிசன்டா கொடுத்த வாக்க எப்படி எண்டாலும் காப்பாத்தித்தான் தீரணும்" என வதனத்தில் உறுதி பிரகாசிக்கக் கூறும்; 'மீண்டும் அவன் சலுதிக்குப் போகிறான்' கதையில் வரும் நெளபல் பாத்திரம் நெஞ்சை விட்டகல மறுக்கின்றது.

தனது மனைவி மசூராவையும் ஒரே மழலையையும் விட்டுப் பிரிந்து இரண்டு வருட ஒப்பந்த அடிப்படையில்

சலுதி எஜமானிக்கு அளித்த வாக்கிற்காக மீண்டும் மனைவி பிள்ளையைப் பிரிந்து சலுதி செல்லும் அந்த உயரிய பண்பு மிக்க பாத்திரவார்ப்பும், ஆதம்பாவா கதையினை முடித்த முறைமையும் நெஞ்சில் ஒரு நெருடலை ஏற்படுத்தவே செய்கின்றது.

'தியாகம்' கதையில் வரும் சறூக், 'காணிக்கை' எனும் கதையில் வருகின்ற டொக்டர் பஸீனா போன்ற பாத்திர வார்ப்புக்களும் இத்தகையதான பாதிப்புகளையே ஏற்படுத்துகின்றன.

உரையாடல்கள் மூலமாக கதை சொல்லும் கலை ஆதம்பாவாவிடம் கச்சிதமாக அமைந்திருக்கின்றது. பெரும்பாலான கதைகளில் இந்த யுக்தியையே ஆசிரியர் கையாண்டுள்ளார்.

தான் சார்ந்த மண்ணின் நிகழ்வுகளை உயிர்ப்புடன் கூறி, சிறுகதை இலக்கியத்திற்குத் தன்னாலான பங்களிப்பு பினைப் பொறுப்புடன் செய்து முடித்திருக்கும் யூ. எல். ஆதம்பாவா அவர்களிடம் மேலும் கனதிமிக்க கதைத் தொகுப்புகளை எதிர்பார்த்திருக்கலாம் என்பதைக் கட்டியம் கூறுமாப்போல் 'காணிக்கை' எனும் அவரது கன்னி முயற்சி அமைந்திருக்கின்றது.

- தினக்குரல்

சிறுகொடிந்த பறவைகள்

மண்டூர் அசோகா

ஔ மகால சமுதாயத்தின் மாறுபட்ட பிரச்சனைகளைக் கதைகளின் கருவாக்கி வெறும் உணர்ச்சி முனைப்புகளுடனோ அன்றிப் பிரசார வாயையுடனோ படைப்புகளைச் சித்திரிக்காது பிரச்சனைகளின் அடிப்படைகளை ஆழமாக அணுகி, அலசி ஆராய்ந்து எழுத முனைந்து எழுத்துலகில் தன் பெயரைப் பதித்துக் கொண்டவர் ஆசிரியராகப் பணிபுரியும் அசோகாம்பிகையோகராஜா எனும் இயற்பெயரைக் கொண்ட மண்டூர் அசோகா.

தனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பான 'கொன்றைப் பூக்களி'ற்கு சாகித்ய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டதோடு; 'பாதைமாறிய பயணங்கள்' என்ற நாவலிற்கு வடகிழக்கு மாகாண சாகித்ய விருதினையும்

பெற்றுக் கொண்டவர் அசோகா. தற்போது இவரது மூன்றாவது இலக்கிய அறுவடையாக 'சிறுகொடிந்த பறவைகள்' எனும் சிறுகதைத் தொகுதியினை தமது 12 ஆவது பிரசுரமாக உதயம் பிரசுரத்தினர் வெளிக் கொணர்ந்துள்ளனர்.

பதினாறு வருடங்களில் எழுதப்பட்ட இவரது கதைகளில் பத்தினை இந்நூல் உள்ளடக்கியுள்ளது. தொகுதியினை ஒரே மூச்சில் வாசகர் வாசிக்க முடிந்ததும் தொகுதி வாசகர் மனதில் ஏற்படுத்திய தாக்கமும் இலக்கியப் பரப்பில் தான் ஆரம்பித்த பயணத்தின் விளைவு வளர்ச்சியா அல்லது தேக்கமா என ஆரம்பத்தில் தனதுரையில் அசோகா தொடுக்கும் வினாவிற்கு விடையாக அமைகிறது.

சீதனப் பிரச்சினை, பெண்களின் மீதான அத்துமீறிய சுரண்டல், பாலியல் பலாத்காரங்கள், பிராந்திய மண்ணில் நிலவும் சமகாலப் பிரச்சினைகள் இவைகளே பத்துக் கதைகளிலும் தொனிப் பொருளாக விளங்கினும் குடும்பம் என்ற தனித்தனிச் சிறைகளில் பெண்கள் அடக்கப்பட்டு இருத்தலையே பரவலாக இத்தொகுதியில் தனது படைப்புகளில் அசோகா முனைப்பாகக் கூறியுள்ளார். அதாவது பெண்கள் பற்றிய பிரக்ஞையுடனேயே இந்நூலில் பெரும்பாலான கதைகளை இவர் எழுதியுள்ளார் எனலாம்.

சமகாலப் பிரச்சினைகளில் பிராந்திய இளைஞர்கள் சிக்குண்டு தவிப்பதையும் அதைத் தவிர்க்க தமது பந்தங்கள் இளமை சுகங்களையெல்லாம் தியாகம் செய்துவிட்டு வெளிநாடு சென்று அந்நியப்பட்டிருக்கும் நிலைவரங்கள் பற்றியும் தனது அண்மைக்கால அறுவடைகளில் இவர் அணுகியிருப்பது மண்டூர் அசோகாவின் வரலாற்றுப் பயணத்தில் நிச்சயமாக ஒரு தேக்கநிலைக்குக் கட்டியங் கூறியிருக்க முடியாதது.

இந்த வகையில் 'மீறப்படவேண்டிய எல்லைகள்', 'சிறுகொடிந்த பறவைகள்', 'நாணல்கள் நிமிர்ந்தால்.....' 'எங்களாலும் முடியும்' ஆகிய நான்கு கதைகள் இத் தொகுதியில் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்க கதைகளாக விளங்குகின்றன.

தங்கைக்குச் சீதனம் கொடுக்க நேர்ந்த கணவனின் அதே தேவை அவளது தங்கைக்கும் ஏற்பட்டபோது அதனைத் தட்டிக் கழிப்பது மட்டுமன்றி 'என்றை தங்கச்சிக்கு நான் செய்தால் அதைக் கேட்க நீ யார்?' எனவும் கேட்கத் துணிந்தபோது அவள் புகம்பமானதாக வர்ணித்தபோதும் (எங்களாலும் முடியும்); களங்கமில்லாத அன்புடன் உடன்பிறந்த சகோதரனாக நின்று பழகிய தனது மனைவியின் காரியாலய சக ஊழியனில் சந்தேகப்பட்டு அத்துமீறி அவனை அணுகி தன் மனைவியை விட்டு விலகும்படி கேட்டதை அறிந்த மனைவி கொதித்து

“இப்படி வதைச்சு மிதிக்கிற ஆண்களோடு வாழ்வதைக் காட்டிலும் விலகியிருப்பதே மேல்!” எனக் கூறியபோதும் (நாணல்கள் நிமிர்ந்தால்); குமர்ப்பிள்ளைகளை வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு இளமை நாடகம் ஆடும் பெற்றோரை விட்டுத் தன் மனங்கவர்ந்தவனுடன் செல்லத் துணிந்த தங்கை, விழிப்பு நிலை குன்றிய தன் அக்காவின் தேவைகளையும் மனதில் கொண்டு தன் முடிவை, கிட்டக்கூடிய விடிவைத் தீர்மானிப்பதாக விளம்பிய போதும் (சிறுகொடிந்த பறவைகள்); பெண்களின் உணர்வுகள், மன அழுத்தங்கள் முதலியன யதார்த்த வாழ்வோடு மோதுகின்ற தன்மைகளை மிக இயல்பாகவே மண்டூர் அசோகா தன் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார் எனலாம்.

இந்தவகையில் சக்தியற்ற பெண்களின் மௌன உணர்வுகளுக்கு ‘சிறுகொடிந்த பறவைகள்’ வாயிலாக வடிவங் கொடுத்ததன் மூலம் மண்டூர் அசோகா தனது இலக்கிய ஆளுமையின் வீச்சினை மேலும் அகலப்படுத்திக் கொண்டுள்ளார் என்ற கூற்று விவாதமற்றதாகவே அமையத்தக்கது.

- வீரகேசரி

குமுறல்கள்

கனகசயை தேவகடாட்சம்

பார்க்கால மற்றும் இனப்பூசல்கள் சார்ந்த கதைகளே வீறும் வேகமும் கொண்டு விளங்குவதோடு, கலைத்துவம் உடையனவாகவும் திகழ்கின்றன என்று கூறும் அளவிற்கு அண்மைக் காலங்களாக சில படைப்புக்கள் நம்பிக்கை தருவனவாக அமைந்து இருக்கின்றன. 1998 இல் வெளியான பதினாறிற்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைத் தொகுதிகளுள், தரமேம்பாடு கொண்டு விளங்கும் நூல்கள் என்ற கணிப்பிற்குள் வரும் முதல் மூன்று அல்லது நான்கு தொகுதிகள் கூட இத்தகைய பரிணாமத்தை வெளிப்படுத்தும் இயல்புள்ளனவாகவே காணப்படுகின்றன.

மேற்படி தொகுதிகளைத் தவிர எஞ்சியவற்றுள்ளும் சில தொகுதிகள் போரின் கொடூரங்களையும் அதன் விளைவுகளையும் இன மோதல்களையும் அதனால் ஏற்பட்ட அழிவுகளையும் ஈரின மக்களிடையே இருக்க வேண்டிய உறவின் புதிய அணுகுமுறைகளையும் மிகவும் இயல்பாகவே வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றன. இந்த வகைக்குள் அடக்கத்தக்க ஒரு நூலாக கனகசபை தேவகடாட்சம் எழுதிய 'குமுறல்கள்' என்ற அறுவடையினைக் குறிப்பிட்டுக் கூறலாம்.

குமுறல்கள் தொகுதியில் ஆசிரியர் எழுதிய 31 'சின்னஞ்சிறு கதைகள்' தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. 1998 இல் வெளியான ரூபராணி ஜோசப் எழுதிய 'வித்தியாசமான விளம்பரம்' என்னும் நூலில் இடம் பெற்ற கதைகளைப் போலவே; வழமையான சிறுகதை கட்டமைப்பிலிருந்து விலகிய ஒரு புதிய பரிமாணத்தை வெளிப்படுத்தும் பதிவுகளாகவே இவை அமைந்திருக்கின்றன. 'அது, இக்கால அழுக்கங்களைத் தகர்ப்பதாகவே இருக்கும்' எனக் கூறும் கனகசபை தேவகடாட்சம், 1996 இல் 'காலக்கீறல்கள்' என்ற தனது கன்னித் தொகுப்பினை வெளிக்கொணர்து இருந்தார் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இன மோதல்களினாலும் போரினாலும் விளையும் கொந்தளிப்பு நிறைந்த மனநிலைகளும் மனக் குமுறல்களும் இவரது பெரும்பாலான கதைகளின் கருப்பொருள் களாகியுள்ளன. இலகு வாசிப்பிற்காக இக்கதைகள்

எழுதப்பட்டிருந்தாலும், அவையாவும் சமூகம் பற்றிய பிரக்ஞை பூர்வமான வெளிப்பாடுகளாகவே காணப்படுவதனாலேயே தேவகடாட்சமும் கவனிப்புக்குரிய ஒருவராகின்றார்.

உதாரணத்திற்கு அவரது ஒருசில கதைகளை உசாத்துணை கொள்வது அவசியமாகின்றது.

“உங்கடையவர் சாவுக்கு ஆர் காரணம் எண்டு அவனுகள் கேப்பானுகள். அதுக்கு நீங்கள் உண்மை சொன்னீங்களோ நடட ஈடும் கிடையாது ஒண்டும் கிடையாது.”

சாரதாவால் இதை மட்டும் தான் ஜீரணிக்க இயலவில்லை. “இப்படி அபாண்டமான பொய்யைக் கூறி அதைப் பெற வேண்டுமா?” உண்மை மெளனித்திருந்தது.

அவள் மனம் குமுறியது. ஒரு கணம் பின் நோக்கினாள். நடட ஈட்டிற்காகக் கடன் பட்டவைகள் - இந்த ஆவண சேகரிப்புக்காக அவள் செலவிட்டவைகள்.

அவளது பெயர் அழைக்கப்படுகின்றது. மெளனமாகப் போகிறாள் (பக்கம் 22).

‘எரிமலை’ என்ற மேற்படி கதையில் “எனக்கு நடட ஈடும் வேண்டாம்! ஒண்டும் வேண்டாம்!!!” என்ற இலட்சிய முடிவினை சாரதா பாத்திரம் வாயிலாக

வெளிப்படுத்தாது; உயிர்ப்புடன் வாழ்க்கை யதார்த்தத்தை சித்திரித்ததன் மூலமாக வாசிப்போர் நெஞ்சை நெருடச் செய்திருக்கிறார் ஆசிரியர்.

இதே நட்புட்டுப் பிரச்சினை இன்னோர் கதையில் மேலும் ஒரு பரிமாணம் பெறுகின்றது.

“உன்ரை அம்மாட்ட எல்லாம் விபரமாக சொல்லிட்டேனே! அதாவது பாம்பு கடிச்சு செத்தவங்களுக்கு நட்புட்டு கொடுக்க மாட்டாங்க! அப்படி சிபாரிசு பண்ணினாலும் அது எங்களுக்குத் தான் சிக்கல்” என்றார் விதானையார்.

“என்ர அப்பா பாம்பிட்ட ‘கடி’ எண்டா போனவர்? இரவில் சுத்திவளைப்பிலை இருந்து தப்ப எண்டு பாம்புப் புற்றடியிலை போய் இருந்தபடியாலைதான் பாம்பிட்ட கடிவாங்கிச் சாக வந்தது” சிறுமியின் சிவப்பேறிய கண்களைப் பார்த்த விதானையாருக்கு.....

அச்சிறுமியின் பத்திரகாளி பாவனை விதானையாரை அதிரவைத்தது. சமையலிலும், துவையலிலும் குடும்ப வாழ்விற்குள்ளும் தம்மை அடைத்துக் கொள்பவர்கள் பெண்கள் என்ற கோட்பாடு சரிவதை அவர் உணர்ந்தார். சுற்று நிருபங்களும் சட்டங்களும் அவரது கண் முன்னால் வெடித்துச் சிதறின.

இறுதியில் அச்சிறுமியின் முகம் நோக்காதே விதானையார் கூறுகிறார். "சரி! அம்மாவை வரச் சொல்!" (பக்கம் 35).

மண்ணின் தோற்றத்தையே மாற்றியமைக்க வல்ல இளைஞர், யுவதி எழுச்சிகளை சூசமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது 'போராளி' எனும் அக்கதை.

மொத்தத்தில்; மூதூர் மல்லிகைத்தீவு மக்களின் வாழ்வியலைக் காட்டும் கோலங்களாக மட்டும் அன்றி முழு இனத்திற்குரியனவாகவும் தேவகடாட்சத்தின் 'குமுறல்கள்' விளங்குகின்றன. சமூக அழுத்தத்தை, சுமையைத் தன் படைப்புக்கள் மூலம் உணர்த்தும் திறன் கொண்ட ஆசிரியர், 'சின்னஞ்சிறு கதைகளாக' அன்றி சிறுகதை என்ற கட்டமைப்புக்குள் நின்று எழுதுவாராயின் சிறந்த சித்திரிப்புக்களை அவரால் வெளிக்கொணர முடியும் என்ற உண்மையினையே இக் 'குமுறல்கள்' எதிர்வு கூறுகின்றன.

- தினக்குரல்

அழியும் கோலங்கள்

புலோலியூர் க. தம்பையா

க மரப்பர் பெரியதம்பியிலிருந்து ஆறுமுகம் இரத்தினவேலோன் ஈறான அரை நூற்றாண்டு கால புலோலியூர் புனை கதை வரலாற்றில் கணிசமான அளவில் கதைகளைச் சிருஷ்டித்த பெருமைக்குரியவர் கதிர்காமு தம்பையா.

புலோலியூர் க. சதாசிவத்தின் நான்கு சிறுகதைத் தொகுதிகள் உட்பட ஆறு நூல்கள், இரத்தினவேலோனின் மூன்று சிறுகதைத் தொகுதிகள், ஏ. ரி. நித்தியகீர்த்தியின் நாவலான 'மீட்டாத வீணை', செ. கந்தசாமியின் சிறுகதைத் தொகுதியான 'மெல்லத் தமிழினி.....', என புலோலியூரின் பெரும்பாலான புனைகதைஞர்களது அறுவடைகள் யாவும் அரங்கேறியபோதிலும், நூற்றிற்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதிய பழம்பெரும் எழுத்தாளர்

புலோலியூர் க. தம்பையாவினது ஒரு நூலாவது இதுவரை ஆவணப்படுத்தப்படாதிருந்தமை பெருங்குறையாகவே இருந்து வந்தது. அக்குறையினை நீக்குமாப்போல் தம்பையா கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாக எழுதிய கதைகளுள் பதினான்கினைத் தொகுத்து 'அழியும் கோலங்கள்' எனும் மகுடத்தில் தற்போது வெளிக் கொணர்ந்துள்ளனர் கொழும்பு 06, மீரா பதிப்பகத்தினர்.

கொழும்புக் கோட்டையிலிருந்து யாழ்தேவியில் சென்று கொடிகாமத்தில் இறங்கி, காத்திருக்கும் பருத்தித் துறை 'பஸ்'ஸில் முண்டியடித்துக்கொண்டேறி எழுபது களில் பயணித்த நம் முன்னோரது வாழ்க்கைக் கோலங்களை, அன்றாட வாழ்க்கையில் அவர்கள் பட்ட அவஸ்தைகளை, மன உளைச்சல்களை இவரது கதைகள் மிக அற்புதமாகவே பதிவு செய்திருக்கின்றன.

இந்த வகையில் இவரது கதைகளில் சிறந்த படைப்பாக 'ஊருக்குப் போனவர்' என்ற சிந்தாமணிப் பத்திரிகையில் பிரசுரமான கதையினைக் கொள்ளலாம்.

'பேய்த்தனமாக முன்பின் யோசிக்காமல் அவசரப்பட்டு காலமில்லாத காலத்திலை ஊருக்குப் போய் மொக்குத்தனமாக வேலை செய்துபோட்டு' வந்த கனகசபை மனைவியின் கடிதம் வரத் தவணை தவறியதால்; எட்டு மணியாகியும் கந்தோருக்குப் போக வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்தும் படுக்கையை விட்டு எழுந்திருக்க

மன்மின்றி கண்களை மூடிக்கொண்டு முகம் குப்புறப் படுத்திருக்கின்றார்.

“ஐயோ ஏன் இன்னும் அந்தக் கடிதம் வரேல்லை. முப்பத்தி ஏழு நாளாயிருக்குமோ?”

வேர் யாழ்ப்பாணத்திலும் வாழ்வு கொழும்பிலுமாக வாழ்ந்த, வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற ஒரு சராசரி நடுத்தர வயது மனிதனின் மன உளைச்சல் இப்படித்தான் இருக்கும். முப்பத்தேழு, நாற்பது என நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவனது மனம் அடையும் பதற்றம் வார்த்தையில் வடிக்க முடியாதது. ஆனால் இங்கு புலோலியூர் தம்பையா அவற்றினை வார்த்தைகளில் வடித்த முறைமையிலேயே வெற்றி அடைந்திருக்கிறார்.

“இப்படித்தான் ஒவ்வொரு மாதமும் ஊருக்குப் போய் விட்டு வந்து அமாவாசைக் கிடையாய்க் கிடக்க வேண்டிக் கிடக்கு. மனிசியின்றை கடிதத்தைக் கண்ட பிறகுதான் பூரணை. சீ! என்ன இழவு வாழ்க்கை? சீவியம் முழுக்க இப்பிடித்தான் பயந்து சாகவேண்டிக் கிடக்கு.”

அடுத்த முடக்கில் மணிச்சத்தம் கேட்கவே, துள்ளி எழுந்து ஓடிப்போய் தனக்குரிய அந்த எதிர்பார்த்திருந்த அந்த கடிதத்தைப் பெற்று ஆவல் மிகுதியால் அதிலேயே பிரித்துப் படிக்கிறார்.

“பயம் வேண்டாம். நல்ல சேதி. வேலைப்பராக்கில் உடன் பதில் போட முடியவில்லை....”

முகமெல்லாம் பூரணைச் சந்திரன் போல் பிரகாசிக்க கனகசபை வாய்விட்டுச் சிரிக்கிறார்.

புனித தாம்பத்தியம் கூட பொருளாதாரத்துடன் போட்டியிடுகின்ற இக்கட்டான நிலைமையினை இயல்பான பாத்திரங்களினூடாக ஆசிரியர் சித்திரித்திருக்கும் முறைமை இங்கு அதிக அழுத்தத்தையும் செல்வாக்கையும் பெற முனைகிறது.

அழியும் கோலங்கள் என்ற மகுடக் கதையில் காரியாலயத்திற்கு மாற்றலாகி வந்த ஒரு அழகிய இளம் பெண் எவ்வாறு அக்காரியாலயம் முழுவதையும் அடியோடு மாற்றி விடுகிறாள் என்பதை மிகுந்த நகைச் சுவையுணர்வுடன் ஆசிரியர் சித்திரித்திருக்கின்றார். எல்லா மனிதர்களையும் மிகுந்த பரிவோடு பார்க்கும் புலோலியூர் தம்பையா ஒவ்வொருவருடைய நடவடிக்கைகளில் உள்ள சகல அமிசங்களையும் ஆழமாகக் கவனித்து தனது இப்படைப்பில் பதிவு செய்திருக்கிறார்.

உதாரணத்திற்கு வசந்தியின் வரவைப் பற்றி விபரிக்கையில் ஆசிரியர் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார்.

இந்த வருடமே பென்சனில் போகவிருந்த ஓ.ஏ. சங்கரப்பிள்ளை இவளின் வருகையால் இன்னுமொரு வருட எக்ஸ்ரென்சனுக்கு எழுதிப் போட்டிருக்கிறார்.

சீப் கிளார்க் சின்னத்தம்பி தன் மேசையில் கிடக்கும் தினவரவு இடாப்பில் வசந்தி குனிந்து கையெழுத்திடும் போது, தன் கண்ணாடியை இறக்கியும் உயர்த்தியும் அவளின் கழுத்துச் சங்கிலி எங்கே போய் முடிகிறதென்ற ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடும்போது சின்னத்தம்பியாரின் வாய்க்குள் ஒரு வள்ளம் மிதக்க விடக்கூடிய ஜலம் ஊறிவிடும்.!

இவ்வாறெல்லாம் மயக்கத்தை ஏற்படுத்தும் இந்த அழகின் ஆயுள் சொற்பம்தான். அதன் பிறகு?

சுவை தந்தவையெல்லாம் சுமையாகிப் போய், பளிங்கு மேனி சுருங்கிப் போய் - நோய் பிடித்து, சிரங்கு பிடித்து சீழ் பிடித்து

"நிலையற்ற இந்த அழகை நம்பி நீங்கள் இனியாவது பாவகாரியங்களைச் செய்யாதீர்கள் வசந்தி!" என அவள் தன் அழகை வைத்துப் பழிவாங்கிய ஆனந்தன் கூறிய போதுதான் வசந்தி சகலதையுமே உணரத் தலைப்படுகின்றாள்.

இவ்வாறு தம்பையாவின் கதைகள் அனைத்திலும் மனித மனங்களின் சலனங்கள், சபலங்கள், உள்ளத்தின் உணர்வுகள், ஏக்கச் சூழிப்புகள் என்பன வட்டமிடுகின்றன. இவரின் கதாபாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் இயல்பான தாகவும் உயிர்த்துடிப்புடன் உலாவருவதும் குறிப்பிடத்தக்க

இன்னுமொரு அமிசமாகும். இந்த வகையில் தொகுதியில் இடம் பெற்ற மேற்படி இரு கதைகளுடன் 'ஓர் ஆசிரியர் அநாதையாகிறார்', 'பாசம் வண்டியேறுகிறது' போன்ற கதைகளும் தம்பையாவைப் பிரபலப்படுத்த வல்லன.

புலோலியூரின் சிறப்புகள் பற்றியும் தம்பையாவின் எழுத்துக்கள் பற்றியும் தரவுகளுடன் ஆராய்ந்து தரமான தொரு முன்னுரையை அளித்து நூலிற்கு அணி சேர்த்துள்ளார் தெளிவத்தை ஜோசப்.

போர்க்கால உன்னத கதைகள் தொகுதிகளாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் இக்காலகட்டத்தில் அழியும் கோலங்களில் இடம்பெற்ற கதைகள் நாம் கடந்து வந்த பாதையினை திரும்பிப் பார்க்க வைக்கின்றன. சிறுகதை அடைந்து வரும் கூர்ப்பு நிலைக்கொரு படிக்கல்லாக அமைகின்றன.

- தினக்குரல்

இருமை!

கே.எஸ்.சிவகுமாரன்

திறனாய்வுத் துறையில் கடந்த நான்கு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக ஈடுபட்டு தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் காத்திரமான விமர்சனங்களைப் பதிவு செய்திருக்கும் கே.எஸ்.சிவகுமாரனை ஒரு சிறுகதை ஆசிரியராகவும் இன்றைய தலைமுறையினருக்கு அறிய வைக்கும் வகையில் வெளிவந்திருக்கிறது 'இருமை' சிறுகதைத் தொகுதி. கலை, இலக்கியத் திறனாய்வு, கைலாசபதியும் நானும் மற்றும் பத்தி எழுத்துக்களும் பல் திரட்டுக்களும் என்ற தொடரில் (உயர் ஆவணமாகவும் பயன்படுத்தத் தக்கதாக) நான்கு நூல்கள் என தமிழில் ஆறு நூல்களையும் ஆங்கிலத்தில் இரண்டுமாக திறனாய்வுத் துறையில் ஏலவே எட்டு நூல்களை அறுவடை செய்திருக்கும் கே.எஸ்.சிவகுமாரனிற்கு இருமை இரண்டாவது

சிறுகதைத் தொகுதி. 1982 இல் 'சிவகுமாரன் கதைகள்' என்ற இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி வெளியாகி யிருந்தது.

கொழும்புச் சூழல் கதைகள், யாழ்ப்பாணச் சூழல் கதை, மட்டக்களப்புச் சூழல் கதைகள், கண்டிச்சூழல் கதை, தமிழகச்சூழல் கதைகள் என்ற ஐம்பெரும் பிரிவு களில் மொத்தம் பதினைந்து கதைகள் நூலில் இடம் பெறுகின்றன. வாழ்க்கை முறைமை, பேச்சு வழக்கு, கலாசாரம் போன்றவற்றால் மாறுபடும் இந்த ஐந்து நிலப்பரப்புக்களையும் சிவகுமாரன் படம்பிடித்திருக்கும் தன்மையிலும் பார்க்க உளவியற் பாங்கில் சுவாரசியமான கதைகளைப் படைத்திருக்கும் தன்மையே தொகுதியில் முனைப்பாக உள்ளது.

அறுபதுகளின் முற்கூற்றில் சிறுகதைகளின் வீச்சு எவ்வாறாக அமைந்து இருந்தது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள ஓர் உசாத்துணை ஆவணமாகவும் இத்தொகுதி அமைந்திருப்பது இதன் வரவில் குறிப்பிடத்தக்க அமிசமாக விளங்குகிறது.

'இக்கதைகள் எனது வளரிளம் பருவத்தில் அல்லது நான் முதிரா இளைஞனாக இருந்த காலத்தில் எழுதப் பட்டவை' என முன்னுரையில் தனக்கே இயல்பான மிக்க அடக்கத்துடன் கூறுகிறார் நூலாசிரியர். அந்தக் கால கட்டத்தில் ஆசிரியர் மதிப்புடன் வாசித்த பிச்சமூர்த்தி,

மு. வரதராசன் போன்றோரது பாதிப்புக்கள் சில படைப்பு களில் காணப்பட்டாலும் தன்னைக் கதைகளின் பாத்திரங் களாக்கி கதை கூறுதல்; வேறுபட்ட யுக்திகளில் அல்லது களங்களில் கதையை நகர்த்தியிருத்தல்; உளவியல் ரீதியான பாத்திரங்களை உலவவிட்டு கதையைப் படைத்திருத்தல் போன்ற இன்னோரன்ன அமிசங்களால் சிவகுமாரன் இனங்காணப்பட்டிருக்கின்றார் எனலாம்.

மல்காந்தி, வாழ்க நீ தமிழணங்கே, கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பேனா கன்னியரை, ஆள் மாறாட்டம், டயறிக் காதலி, எழுத்தாளன் காதலன் போன்ற கதைகள் ஓர் இலக்கிய வாதியின் ஆரம்பகாலப் படைப்புக்கள் எவ்வாறிருந் திருக்கும் என்பதற்குச் சாட்சி கூறுவனவாக அமைந் திருப்பினும் 'டயறிக் காதலி', 'எழுத்தாளன் காதலன்' ஆகிய இரு கதைகளிலும் கதைகளை நகர்த்த ஆசிரியர் கையாண்டிருக்கும் யுக்தி கதைகளுக்குக் குறிப்பிடும் படியான கனதியைக் கொடுத்திருக்கிறது. 'மல்காந்தி', 'இனம் இனத்துடன்' போன்ற கதைகளில் கடைப்பிடிக்கப் பட்டிருக்கும் யுக்தியான, சிவகுமாரனே கதைகளில் பாத்திரங்களாக உலவிவருதல் அந்தக் கால கட்டத்தில் கவனத்தில் கொண்டிருக்கப்படக்கூடியது. 'கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பேனா கன்னியரை', 'ஆள் மாறாட்டம்' ஆகிய இரு கதைகளிலும் முடிவில் கூறப்படும் செய்தி பெண்களுக்கு தார்மீக ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தும் படியாக இருப்பது இதமானதாக இல்லை.

'அவர்கள் உலகம்' கதையில் பேராதனைப் பல்கலைக் கழக மாணவர்களது கோலாகலமான கேளிக்கைகளை ஆசிரியர் படம் பிடித்திருக்கின்றார். தமிழ் இலக்கிய கால ஒரு நிகழ்வை 'குறிஞ்சிக் காதல்' கதையில் சித்திரிக்க முனைந்திருக்கிறார் கதாசிரியர் சிவகுமாரன்.

இளவயதில் கூடிப் பழகிய மைத்துனரும் மைத்துனியும் பெரியவர்களானதும் அந்நியப்படுத்துவதான உணர்விற்கு ஆளாவதும்; அதற்கான காரணம் 'அத்தானை விட நான் படிப்பில் குறைந்த காரணத்தினாலா?' என அவள் எண்ணுவதும், 'எனது இயலாமையினாலா?' என அவன் எண்ணுவதுமே 'தாழ்வு மனப்பான்மை' என்ற கதையின் அடி நாதமாக அமைந்திருக்கிறது. அவனது அந்த இயலாமை கதையின் இறுதியிலேயே கூறப்படுவதும், கதை நகர்த்த சிவகுமாரன் கையாண்டுள்ள வேறுபட்ட உத்தி முறையுமே இக்கதைக்கு வலுச் சேர்த்திருக்கின்றன.

கதை நிகழ்வினைச் சித்திரித்த முறைமையில் 'இழை' கதையும், எழுதிய முறையில் புதுமையைக் கையாண்டு இருப்பதில் 'இருமை' யும் இரசமான கதைகளாக அமைந்திருக்கின்றன. படித்த தம்பதியினரிடையே ஏற்படக்கூடிய இயல்பான சிக்கல்களை 'இருமை' யில் மிகவும் லாகவமாக கையாண்டுள்ளார் கதாசிரியர்.

தமிழகத்தில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தினை 'கருணையின் விலை என்ன?' கதைமூலம் கூறியிருக்கும் சிவகுமாரன்

வாழ்க்கையின் உண்மையான தரிசனங்களை இக்கதையின் வாயிலாக இயல்பாகக் காட்ட முனைந்திருப்பது திருப்தி தருகிறது.

இத்தொகுதியில் பதினைந்து கதைகள் இடம் பெற்றிருந்தாலும் 'உறைவிடம் மேலிடம்', 'பகட்டு' ஆகிய இரு கதைகளுமே கே. எஸ். சிவகுமாரன் அவர்களிடம் பொதிந்திருக்கும் புனைவாற்றலையும் திறனையும் ஓரளவிற்காவது வெளிப்படுத்தியிருக்கும் கதைகள் எனலாம்.

உளவியல் ரீதியாக கதைகள் அணுகப்பட்டிருப்பதும் கதாபாத்திரங்கள் பேசும் வசனங்களை இயல்பாகவே உருவாக்கியிருப்பதும் (அதாவது ஆங்கிலம் தேவைப்பட்ட இடத்தில் உரையாடல்களை அப்படியே ஆங்கிலத்தில் அமைத்திருப்பது) நம்புந்தன்மையாக இக்கதைகளைச் சிருஷ்டித்திருப்பதுவுமே கலைநயத்துடன் இவ்விரு கதைகளும் அமையக் காரணமாயிருந்திருக்கின்றன எனலாம்.

இளம் மனநோயாளி ஒருவன் தனது நோயின் நிமித்தம் ஒரு இளம் பெண் டாக்டரைச் சந்திக்கின்றான். தனது பிரச்சினைகள் எல்லாவற்றையும் டாக்டரிடம் சொல்லிய அவன் இறுதியாக டாக்டரின் கைகளைப் பற்றுகிறான். முகத்தை வருடுகிறான் அப்போது எவ்வித ஆர்ப்பாட்டமும் செய்யாது, கூச்சல் இடாது அந்தப் பெண் டாக்டர் மிக அமைதியாகவே இருந்து லேசாக

முறுவலிக்கின்றாள். நிதானமாக தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்ட அவன் “டாக்டர் என்னை மன்னித்து விடுங்கள். தகாத முறையில் நான் நடந்து விட்டேன்” என்கிறான். அதற்கு டாக்டர் கூறுகிறார் “நீங்கள் ஒன்றும் அப்பிடித் தகாத முறையில் நடந்துகொள்ளவும் இல்லை. நான் ஒன்றும் தகாத செயலுக்கு என்னை உட்படுத்திக் கொள்ளவும் இல்லை”. அதாவது மருத்துவர் போன்ற வர்கள் எதையும் தாங்கும் இதய பலத்துடன் இருக்க வேண்டும் என்ற செய்தியையே கே.எஸ் சிவகுமாரன் ‘உறைவிடம் மேலிடம்’ என்ற இக்கதை மூலம் சொல்ல முனைந்திருக்கிறார்.

பகட்டாக இருந்த பெண்ணிடம் சினிமா இதழ் ஒன்றிற்கு ‘போஸ்’ கேட்கப்பட்டபோது எரிமலையாக அவள் மாறும் சம்பவத்தை விபரிக்கும் ‘பகட்டு’ கதையின் முடிவில் அவளது தீர்மானம் இப்படியாக அமைகிறது. “இனிமேல் என் கணவர் முன்னிலையில் கூட நான் பெண்மை பூண்டு, மென்மையாக அடக்கமாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.” உளப்பகுப்பியல் பாங்கில் அமையப் பெற்ற இக்கதையின் அதிரவைக்கும் முடிவு பாத்திரச் சித்திரிப்புக்கு பொருத்தமானதாய் அமைந்துள்ளது.

இலங்கை வானொலியிலும் ‘த ஐலெண்ட்’, ‘வீர கேசரி’, ‘நவமணி’ போன்ற பத்திரிகைகளிலும் பணிபுரிந்த பி.ஏ. பட்டதாரியான இவர் தற்போது ஓமான் நாட்டில்

ஆங்கில விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிகின்றார். இலங்கையில் இதுவரை வெளியான சிறுகதைத் தொகுப்புகளுள் பெரும்பாலானவற்றை விமர்சித்திருப்பவர் கே.எஸ். சிவகுமாரன் ஒருவரே. இதனால் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் சிறந்த கலை இலக்கிய விமர்சகராக (சிவகுமாரனின் பாஷையில் கூறுவதானால் பத்தி எழுத்தாளராக) மதிக்கப்படுபவர். மொத்தத்தில் சிறந்த விமர்சகர் / கலை இலக்கியப் பத்தி எழுத்தாளர் என்கின்ற அவரது அந்த 'இமேஜ்' எந்த வகையிலுமே 'இருமை' நூலால் பாதிக்கப்படவில்லை என்பதை மட்டும் நிறைவாகக் கூறிக் கொள்ளலாம்.

- தினக்குரல்

மெல்லத் தமிழ் இனி...

புலோலியூர் செ. கந்தசாமி

இலக்கிய எழுச்சி ஏற்பட்ட அறுபதுகளில்; எழுத ஆரம்பித்ததிலிருந்தே சுய நிலைப்பாடு கொண்டு எழுதியதில் தனக்கென ஒரு இடத்தைத் தக்கவைத்துக் கொண்டிருப்பவர் செ. கந்தசாமி.

கடந்த மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேல் பல சிறுகதைகளை எழுதியிருந்தாலும் தனக்கென ஒரு தொகுதியினை இதுவரை வெளிக்கொணராததில் இவரது ஆற்றலை முழுமையாக எவரும் அறிந்திருக்கவில்லை. மெல்லத் தமிழ் இனி என்ற மகுடத்தில் தற்போது கொழும்பு 06, மீரா பதிப்பகத்தினரால் வெளிக்கொணரப்பட்ட நூலில் முப்பது வருடங்களில் இவர் எழுதிய சிறுகதைகளில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பத்துக் கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

முற்போக்கான சிந்தனைகள் முனைப்புப் பெற்ற காலகட்டம் முதல் தேசிய இனப்பிரச்சனை தலை தூக்கிய காலம் ஊடாக போர்க்காலச்சூழல் வரையிலான பின்னணியில்; ஒரு பிராந்தியத்தில் நிகழ்ந்த மாறுதல்களை வடமராட்சி பின்புலமூடாக இவரது படைப்புக்கள் சித்திரிக்க முனைகின்றன.

'அம்மா மாறிவிட்டாள்', 'அவள் நடுத்தெருவில் நிற்கிறாள்' ஆகிய இரு கதைகளும் இலக்கியத்தின் எழுச்சி மிக்க காலகட்டம் எனக் கொள்ளப்படும் அறுபதுகளின் வீச்சுக்கு உட்பட்டுத் திகழ, தேசிய இனப்பிரச்சனைக்குரிய காலத்திற்கான கருவைத் தரும் உருவகக் கதையாக 'எல்லை' என்ற கதையும், போராட்டக் காலத்திற்கான அல்லது புலம் பெயர்ந்த காலகட்டத்திற்குரிய கதையாக 'மெல்லத் தமிழ் இனி' என்ற கதையும் வரைபு போல் ஒழுங்கமைந்து கலாரீதியாக இவரில் நிகழ்ந்த வளர்ச்சி நிலையினைக் காட்டி நிற்கின்றன.

பொறுப்பில்லாத குடிகாரக் கணவன் முருகேசுவிற்கு வாழ்க்கைப்பட்ட மீனாட்சி தனது நான்கு பெண் பிள்ளைகளையும் வளர்த்து ஆளாக்கப் படும் அவலத்தை தத்ரூபமாய்க் காட்டி நிற்கின்றது 'கெடுகுடி' என்ற முதலாவது கதை. அடுத்த வேளை சோற்றுக்கே மீனாட்சி படும் அவலத்தினை உயிர்ப்புடன் சித்திரித்திருக்கின்றார் ஆசிரியர். தன்னம்பிக்கையும், தளராத உறுதியும் கொண்ட பாத்திரமாக மீனாட்சியை அறிமுகப்படுத்தியுள்ள

கந்தசாமி கதையின் முடிவில் 'முருகேசுவைத் தேடி எங்கும் மீனாட்சி போகமாட்டாள். அந்தக் கவலையும் அவளுக்கில்லை இப்போது' என்று கூறியதில் அப்பாத்திரத்தின் முழுமையினை உணரவைத்து விடுகிறார்.

'அலையோடும் வலையோடும்' தொழில் செய்கின்ற ஒரு பிரிவு மக்களின் வாழ்வியலைப் புரிந்துகொண்டு எழுதப்பட்ட கதை 'அலைகள்.' வறுமையின் கோரப்பிடியில் சிக்கி நசிந்தாலும் நேர்மையாக உழைக்க வேண்டும் என்ற இலட்சிய நோக்குடைய ஜோசப், 'அலையோடும் வலையோடும் மல்லாடிக் கண்ட பயன் எனன? மீன் வலைக்கிற சாக்காகப் போய் குறுக்கு வழியில் பொருள் ஈட்டினால் என்ன?' எனச் சிந்திக்கும் ஜோசப்பின் மனைவி பிலோமினா, இவர்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகள், வாக்கு வாதங்களையும் கடலிற்குச் சென்ற ஜோசப் காணாமற் போகும் போது அவன் நினைவாய் பிலோமினா வருந்துவதையும் அவனை நினைந்தமுதலையும் புலோலியூர் கந்தசாமி பதிவு செய்திருக்கும் பாங்கு உணர்வைச் சில்லிட வைக்கிறது. 'நான்கு தினங்களின் முன் நிகழ்ந்த அந்தச் சம்பவத்தின் தாக்கம் அவள் இதயத்தை கெளுத்தி முள்ளாய் உறுத்தி வைத்தது' என்ற வரிகள் கதைமாந்தர்களத்திற்கு ஏற்றாற்போல் அமைவதோடு கலாபூர்வமாகவும் இருக்கின்றது.

ஒரு பிரிவு மக்களின் வாழ்வியலைப் புரிந்து கொண்டு கதாசிரியர் 'அலைகள்' கதையினை எழுதியது போலவே

ஒரு பெரும் பிரதேச மக்களின் வாழ்க்கை முறைமை, அவர்களது கலாசாரம், பண்பாடு முதலானவற்றை வகுத்தாய்ந்து எழுதிய கதையாக 'தளிர்கள்' விளங்குகின்றது.

பெண்கள் மீது கட்டவிழ்க்கப்படும் அநீதிகள், கொடுமைகள் பற்றிய சீற்றம், 'நித்திய கல்யாணிகள்', 'இப்படி எத்தனை நாட்கள்', 'வீழ்ந்தும் நொறுங்காத விமானங்கள்' உட்பட்ட இவரது பெரும்பாலான கதைகளில் பிரதிபலித்திருக்கின்றது.

இனிமையும் எளிமையும் கலந்த மொழிநடையும் உணர்ச்சிபூர்வமாகக் கதைகளை நகர்த்திச் செல்லும் இலாகவமும் அந்தந்த பிராந்தியங்களுக்கு ஒத்ததாகக் கையாளும் உவமானங்களும் பேச்சு வழக்கும் இவரது கதைகளுக்கு ஒரு கனதியையும் இவருக்கு ஒரு ஆளுமையையும் வழங்கியுள்ளன.

உள்நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் நீண்ட பலகாலங்களாக நில அளவையாளராகப் பணிபுரிந்தவர் செல்லையா கந்தசாமி. தனது தொழில் சார்ந்த புத்தறிவினையும், புத்தனுபவங்களையும் புகுத்தி இவர் புனைகதைகள் எழுதுமிடத்து இவரது ஆளுமையின் சுவடுகள் மேலும் ஆழமாகப் பதிய வாய்ப்புண்டு.

- தினக்குரல்

உம்மாவுக்கு ஒரு சேலை

திக்குவல்லை ஸப்வான்

திக்குவல்லை என்றதுமே முதலில் நினைவுக்கு வரும் பெயர் கமால். ஆனால் தற்பொழுதெல்லாம் ஸப்வானின் பெயரும் நினைவில் மின்னுமளவிற்கு இலங்கை வானொலியின் முஸ்லிம் சேவையூடாகவும், பத்திரிகை, சஞ்சிகை வாயிலாகவும் கணிசமான இலக்கிய ஈடுபாட்டினை இவர் காட்டி வருகின்றார். சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, நாடகம் என ஸப்வானின் சிந்தனை பன்முகங் கொண்டதாயினும், அவர் காட்டிய ஆளுமை சிறுகதைத் துறையிலேயே சிறப்புற்று விளங்குகின்றது.

தனது இருபத்தைந்து ஆண்டுகால இலக்கிய விதைப்பின் விளைவால் அறுவடையான கதைகளுள் பதினெட்டைத் தொகுத்து 'உம்மாவுக்கு ஒரு சேலை' எனும் மகுடத்தில் வெளிக்கொணர்ந்திற்கும் ஸப்வான்

வாசிப்போரின் உணர்திறனை மனதிற் கொண்டு தன் படைப்பினை சிருஷ்டிப்பதில் கவனஞ் செலுத்த முயன்றுள்ளார்.

புனைகதை இலக்கியத்திற்கு வாழ்க்கைதான் அடிநாதமாக அமைகின்றது. வாழ்வின் தளங்களில் இருந்துதான் பயணங்கள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. கதாசிரியரின் ஆற்றலே அவன் எய்தும் தூரத்தினை தீர்மானித்துக் கொள்கின்றது. கிராம உத்தியோகத்தராகத் தன் தொழில் வாழ்வினை மேற்கொள்ளும் ஸப்வான், தான் மக்களுடன் பழகியதில் உணர்ந்து கொண்ட மானுடத்தின் மகோன்னதங்களை, தாழ்வுகளை, மனக்குமுறல்களைப் பகுத்தாய்ந்து பதிவு செய்கின்றார். இவரது பாதிப்புகள் இலரது படைப்புகளில் முழு வீச்சோடு வெளிவந்துள்ளனவா? இதற்கு விடை தேடி ஸப்வானின் 'உம்மாவுக்கு ஒரு சேலை' என்ற மகுடக் கதையினுள் உள்ளிடுவது அவசியமாகிறது.

'உம்மா.... பள்ளி முன்னுக்கு பெரிசா மேடையடிக் கிறாங்க.... பசுந்து பசந்தா ஜோடிக்கிறாங்க... எதுக்கும்மா, யாரும்மா வர்றாங்க...?' சின்னவன் நிறுத்தாமல் கேட்டுக் கொண்டே போகின்றான். பாத்துமா சோகமாய்ப் புன்னகைக்கிறாள் (பக்கம்105).

"அதெல்லாம் எங்களுக்கு எதுக்கு மகன்... அவங்க செய்றாங்க... எங்களையெல்லாம் அங்க வரவா விடுவாங்க... நீங்க பேசாமல் பெய்த்து விளையாடுங்கோ...."

உம்மாவின் பதில் சின்னவனுக்கு திருப்தியாக இல்லை. தனது ஆர்வத்தை அது கத்தரிப்பதாகவே அவனுக்குப் பட்டது.

“சொல்லுங்கம்மா.... எதுக்குமா.... மேடையடிக்கிறாங்க.”

“மகன்..நபிகள் நாயகத்தோட பொறந்த தினத்த இந்த வருஷம் பெரீசா கொண்டாடப் போறாங்களாம்.... அதுதான் இப்படி ஜோரா வேலையெல்லாம் நடக்குது....”

விடயத்தை அறிந்து கொண்ட சின்னவனின் மனதில் ஓர் ஆவல் எழுகின்றது. அங்கு சென்று நடப்பவற்றைப் பார்த்தால் என்ன? மெதுவாய் அங்கிருந்து நழுவுகிறான்.

மைதானத்தை நெருங்கி விடுகிறான். “டேய் சின்னவன்... இங்க வாடா...” அவன் விதிர் விதிர்த்துப் போகிறான்.

“இந்த பாரு...நான் இந்த கொடிகள் மேடையில் கட்டும் வரையில... இந்த ஏணியைப் பிடிச்சிட்டு இருக்கோணும்.. ஒனக்கு ஏலுமா? “அங்கே புகையும் சிகரட்டினை விரலிடையில் வைத்துக்கொண்டு வந்த ஒருவர் அவனைப் பார்த்துக் கேட்கிறார். எடுபிடி வேலைகளின் தேவை நிர்ப்பந்தம் காரணமாக அவன்.... ஒதுக்கப் பட்ட சின்னவன்... அக்கணத்திற்கு.... அம் மைதானத்தால் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றான்.

இந்தச் செய்திகளினூடாக ஸப்வான் கதையின் உச்சத்திற்கு இப்போது வருகின்றார்.

மேடையினை அலங்கரிக்கத் தேவைப்படும் சேலைகளை வழங்க வந்த பெண்மணி அவற்றை மைதானத் திற்கு அனுப்பி வைப்பதற்காக சின்னவனை தனது வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்கிறாள்.

வீட்டின் உள்ளே சென்ற பெண்மணி பல சேலைகளுடன் வெளியே வருகின்றாள். அவற்றைக் கண்டதும் சின்னவனுக்கு ஆச்சரியம் பொறுக்க முடியவில்லை. அத்தனையும் புத்தம் புதுசு போன்ற சேலைகள். அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் கிழிசல்களுடன் சிரிக்கும் தாயாரின் சேலை மனக்கண் முன் தோன்றுகிறது....

சேலைகளுடன் மைதானத்திற்குப் போகாமல் நேரே தனது குடிவை நோக்கி விரைகிறாள்.

திக்குவல்லை போன்ற தென் மாகாணத்தில் உள்ள கிராமங்களில் ஏழ்மையுடன் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை குறித்து ஸப்வான் மேற்கொண்டிருக்கும் பகுத்தாய்வு வெற்றி பெறுவது யதார்த்தத்தில் பாத்துமா போன்ற தாய்மார் கூறும் கீழ்க்கண்ட வசனங்களால் தான்.

“மகன்.... அதுவும் தப்புதான் மகன்... எனக்கு இருக்கிறதே ஒரே பொடவதான்.... அதுக்காக நான்

வருந்தல...இவ்வளவு காலமும் கை நீட்டாமல் ஒழைச்சி....தன்மானத்தோட வாழ்ந்தன்.... பணம் இல்லாட்டிலும் பரவாயில்லை.... பசியிருந்தாலும் பரவாயில்லை... களவு... பொய் இல்லாம வாழ்ந்தா அதுவே போதும் மகன்... அதத்தான் நாயகமவங் களும் விரும்பினாங்க.... இந்தா.... இதக் கொண்டுபோய்.... அந்த நோனாகிட்ட குடுத்திட்டு வா.....!"

கதை சொல்லும் ஆற்றல், மொழியினைக் கையாளும் லாகவம், தன் பிராந்திய மொழியினைக் கையாளாது சகலருக்கும் விளங்கவல்ல பொது மொழியினூடு கதையினை நகர்த்திச் செல்லும் யுக்தி போன்றவை ஸப்வானில் குறிப்பிடும்படியாக உள்ளன. ஆனாலும்...வெறுமனே மார்க்சியச் சித்தாந்தத்தை வைத்து புனைகதைகளைச் சித்திரிப்பதால் மட்டும் அவை வெற்றிகரமான பதிவுகள் ஆகிவிடுவதில்லை. பார்வையின் விரிவுக்கேற்றாற் போல் கலைத் திறமையும் இருத்தல் வேண்டும். மௌனி, சி.சு. செல்லப்பா போன்றோர் ஆழ்ந்த கலையுருவத்தை நாடியதாலேயே அவர்களால் அமரகாவியங்களைப் படைக்க முடிந்தது.

'உம்மாவுக்கு ஒரு சேலை' போன்ற இன்னும் ஓர் சில கதைகள் ஸப்வானில் ஏற்பட்டு வரும் நம்பிக்கையை ஆமோதிக்கத்தக்கனவாக தொகுதியில் அமைந்திருக்கின்றன. 'சந்தைக்குப் போகாத மாடுகள்', 'நெளியாத

நேர்கோடு', 'பகடைக் காய்கள்' போன்றவையே இக்கணிப்புக்குள் வருகின்றன.

முகமனுக்காக அன்றி திக்குவல்லை ஸப்வானின் உண்மையான வளர்ச்சி வேண்டி, நூலிற்கு அணிந்துரை வழங்கியிருக்கும் பழம்பெரும் எழுத்தாளர் அ.ஸ. அப்துஸ் ஸமது அவர்களின் கூற்றுக்கள் நூலாசிரியரால் கவனத்திற்குக் கொள்ளப்பட வேண்டியவை.

இலங்கையில் முஸ்லிம்களின் சிறுகதை முயற்சி தோன்றி ஒரு நூற்றாண்டு கடந்துகொண்டிருக்கும் இச்சமயத்தில்; தொடரும் போர்ச் சூழல்கள், வெளிநாட்டு வேலை வாய்ப்பினாலான பாதிப்புகள், இடப் பெயர்வுகள் போன்ற பிரச்சினைகளாலான பதிவுகளே புதிய நூற்றாண்டில் அதன் வளர்ச்சி நிலைக்கு ஒரு புதிய அத்திவாரத்தினை அமைத்துக் கொடுக்கும் இப்புதிய அத்திவாரத்திற்கு தமது ஆரோக்கியமான பங்களிப்பினை நல்குவதற்கு திக்குவல்லை ஸப்வான் போன்றவர்கள் நிச்சயம் தம்மைத் தயார்படுத்திக்கொள்ள வேண்டிய தேவையும் ஒரு நிர்ப்பந்தமாகவே உணரப்படுகின்றது.

- தினக்குரல்

பஞ்சம்

சோ. ராமேஸ்வரன்

நான்கு ஆண்டுகளில் தனது ஏழாவது நூலினை அறுவடை செய்து இலக்கிய சாதனை ஒன்றினை ஆரவார மின்றிப் புரிந்துள்ள ராமேஸ்வரன், பரிசு பெற்ற மூன்று கதைகள் உட்பட தனது ஒன்பது சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 'பஞ்சம்' எனும் தொகுதியை வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார்.

தண்ணீர்ப் பஞ்சம், தாய்ப்பாசம், சமூக விழுமியம், சனப்பெருக்கம், ஜீவகாருண்யம் போன்ற பல்வேறு பரிமாணங்களிலும் கதைகள் பின்னப்பட்டு இருப்பதுடன், காலப்பதிவாகவும் அவைகள் அமைதல் வேண்டும் என்பதிலும் கரிசனையுடன் ஆசிரியர் செயற்பட்டிருக்கிறார்.

ஒரு குடம் தண்ணியை அள்ள இரண்டு கிலோ மீட்டர் தூரம் நடக்க வேண்டிய எங்கோ ஒரு குக்கிராமத்திற்கு எம்மை எல்லாம் அழைத்துச் சென்று, அசைய வைத்திருக்கிறார் ராமேஸ்வரன். “வரட்சிக்குப் பெயர் போன யாழ்ப்பாணத்திலேயே தண்ணீர்ப் பஞ்சம் இல்லை. காடுகள் அடர்ந்த அநுராதபுரத்தில் இப்படி ஒரு தண்ணீர்ப் பஞ்சம், இங்குள்ள சிங்கள மக்களுடன் அப்படி என்ன கோபம் மழைக்கு?” என அங்கலாய்க்கும் பூமியில், மீன் வளர்க்கத் துடிக்கும் ஒரு சிறுவனின் மன உணர்வுகளை, உளவியல் ரீதியில் சித்திரிக்க முற்பட்டு ஆசிரியர் தன் அடிப்படையான நோக்கத்தினைப் ‘பஞ்சம்’ என்ற முதல் சிறுகதையில் புலப்படுத்தியிருக்கிறார்.

‘ஒரு கப்டனுடன் ஒரு பிராமணச் சிறுவனும்’ கதையில் வரும் துளசிசங்கர், “நல்ல வடிவாக படிக்கிற சூழ்நிலை எங்கடை வீட்டில் இருந்துதோ? அண்ணன் செத்தார்.... அம்மாவும் செத்தா, இதுகள் மட்டுமோ? லைட் இல்லை. கேர்ஃபியும் போட்டு விடுவாங்கள். இந்த நிலைமையிலை படிக்க ஏலுமோ?” எனக் கேட்பது எத்தனையோ இலட்சக்கணக்கான துளசி சங்கர்களின் பிரதிநிதியாக நின்று அன்றோ? கதையில் சிறுவனை, ‘கப்டன்’ கேட்கிறார், “உன்ரை வெறுப்புக்குக் காரணம் என்ன?” சிறுவன் துளசி சங்கர் கூறுகிறான். “எத்தனையோ காரணம் இருக்குது”, கப்டன் விடவில்லை.

“எல்லாத்தையும் எங்கிட்ட சொல்லு”. சிறுவன் கூறுகிறான். “அண்ணா அநியாயமாகச் செத்தார். பித்துப் பிடிச்ச அம்மா செத்தா. அக்கா வாழாவெட்டியாக எங்கட வீட்டில் கிடக்கிறா”. கப்டன் மேலும் பேசவில்லை. “உனக்காகப் பரிதாபப்படுகிறன்” என்றவாறே அங்கிருந்து அகல்கிறார். நெருடலை ஏற்படுத்திய இரண்டாவது சிறுகதை இது.

‘புனைகதை இலக்கியம் படைப்பவர், அதனைப் படைக்குமுன்னர் தான் அனுபவித்து வாழ்ந்த உணர்வுகளைத் தன் உள்ளத்தில் எழுப்பி, அதன் அத்தனை அம்சங்களையும் தரிசித்துப் பின்பு அதனைப் பிறரும் உணரத்தக்க விதத்தில் தனக்கே உரித்தான பாணியில் சொல்லும் பொழுதே அது முழுமை பெறுகிறது. இந்த வகையில் ‘பஞ்சம்’, ‘ஒரு கப்டனும் ஒரு பிராமணச் சிறுவனும்’ ஆகிய முதல் இரு கதைகளும் தொகுதியில் குறிப்பிடத்தக்க கதைகளாக விளங்குகின்றன.

யாழ்ப்பாணத்தின் மிகச் சாதாரணமான குடும்பங்களின் நிகழ்ச்சிகளினூடே அந்தச் சமூகத்தில் மேற்கிளம்பிக் கொண்டிருக்கும் புதிய பரிமாணங்களை ‘ஊரில் ஓர் அம்மா’, ‘ஒரு திரை விலகுகிறது’ போன்ற கதைகளினூடே தரிசிக்க முடிகிறது.

‘ஊர் திருந்தாது’, ‘தீபாவளி போனஸ்’, ‘சிறிபால புர மாத்தையா’ போன்ற கதைகளில் நிகழும் மனித

மாறுதல்கள் இன்றைய சூழலின் யதார்த்தமான தடயங்களாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. ஏறத்தாழ எல்லாருது வாழ்விலும் நிகழ்பவை இயல்பாக இங்கு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஏழு பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்த பின்பும் பாலியல் சிக்கலுக்கு வடிகால் தேடி கோட்டை புகையிரத நிலையம் முன்பு இரவில் அலையும் அவளின் புருஷன் 'அவளால்' புத்தி தெளிவதாக சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கும் 'அவளும்' அவளும், கதையில் குறிப்பிடும்படியாக எதுவும் இல்லை. இதுபோன்று ஆழம் வேண்டி நிற்கும் இன்னோர் கதை 'மேடை முழக்கம்' என்ற தொகுதியின் இறுதிக் கதை.

இவரது ஆரம்ப கால முயற்சிகள் இலகுவாசிப்பிற்குரியனவாகவும் பொழுதுபோக்கிற்கு உகந்தனவாகவும் காணப்பட்டாலும் அண்மைக்கால அறுவடைகள் ஓரளவு கனதிமிக்கனவாகவே விளங்குகின்றன. இனப்பிரச்சினையைப் பெரும்பான்மையினத்தினைச் சேர்ந்த பாத்திரங்களுடாக இவர் பார்க்கும் பாங்கு நவீன இலக்கிய செல் நெறிக்கு தமது பங்களிப்பினை நல்குவோர் பட்டியலில் இவரையும் சேர்க்க எத்தனிக்க வல்லது.

பத்திரிகை நிருபராகத் தன் தொழில் வாழ்வினை ஆரம்பித்த பருத்தித்துறை ஆத்தியடியைச் சார்ந்த ராமேஸ்வரன் சில காலங்கள் பத்திரிகையாளராகவும்

கடமையாற்றியுள்ளார். தற்போது ஹெக்டர் கொப்பேகடுவ கமநல பயிற்சி நிறுவகத்தில் தகவல் வெளியீட்டு உத்தியோகத்தராகக் கடமை புரிந்து வருகின்றார். அத்துடன் நிறுவனத்தின் 'கமநலம்' சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் பணிபுரிகின்றார்.

வெளியீட்டு நிறுவனங்களே நூல்களை வெளியிடத் தயங்கும் இக்காலகட்டத்தில் தனக்குள்ள வசதிகள், வாய்ப்புக்களினால் தனது படைப்புக்களைச் சொந்தச் செலவிலேயே அச்சிட்டு சந்தைப்படுத்தத் துணிந்து செயற்படும் சோ. ராமேஸ்வரனின் முயற்சி சக இலக்கிய வாதிசுக்கும் ஒரு முன்மாதிரி..

- தினக்குரல்

அரசி உலக நாச்சியார்

வாகரைவாணன்

கவிஞராகவே அதிகம் அறியப்பட்ட எஸ். அரியரத்தினம் என்ற இயர் பெயர் கொண்ட (ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்) வாகரைவாணனின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியாக வெளிவந்திருக்கிறது. 'அரசி உலக நாச்சியார்' தனது இருபதாவது இலக்கியப் படைப்பான இந்நூலிற்கு திறனாய்வாளர்களின் தலையீட்டினைத் தவிர்த்து தானே எழுதிய முன்னுரையில் வாகரைவாணன் ஓரிடத்தில் பின் வருமாறு கூறுகிறார் : "ஓர் உண்மையான எழுத்தாளனின் இயல்புகள் இரண்டு. ஒன்று, அழகை ஆராதிப்பது; மற்றது, கொடுமை கண்டு கொதிப்பது. இந்த இரண்டு இயல்புகளும் என்னுள் ஐக்கியமாக இருப்பதனால்தான், எனது எழுது கோல் தொடர்ந்து இயங்குகின்றது. குறாவளியாக வாழ்க்கை சில சமயம் சுவழன்றடித்தாலும், அதிலும்

ஒருவித சுகமே எனக்குத் தெரிகின்றது. எனது எழுத்துக்கும் இயக்கத்துக்கும் இதுதான் உந்துசக்தி.”

மகுடக்கதை மற்றும் ‘ஒரு மகாகவியின் சாயங்காலம்’ ஆகிய இரண்டினையுந் தவிர யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு பின்புலத்திலமைந்த மற்றைய ஒன்பது கதைகளிலும் போரின் கொடுமைகளையும் சமூகக் கொடுமைகளையும் கண்டு கொதித்தெழுந்து தனது எழுத்துக்கள் மூலம் வாசிப்போரையும் அனுபவப்பட வைத்திருக்கிறார் வாகரை வாணன்.

‘அரசி உலக நாச்சியார்’ என்ற கதை மட்டக்களப்பு மண்முனைப் பிரதேசத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு நகர்கிறது. ‘ஒரு மகாகவியின் சாயங்காலம்’ மகாகவி பாரதியாரின் வாழ்க்கையை மையமாகக் கொண்டு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுபோன்ற வரலாற்றுக் கதைகளை எழுதுவது முப்பதுகளின் பிற்கூற்றில், குறிப்பாக 1938ஆம் ஆண்டளவில் ஈழத்து எழுத்தாளர்களிடையே பெரு வழக்காக இருந்து வந்தது. எனினும் இம் முயற்சியில் பிற்பட்ட காலங்களில் அவ்வளவாக எவரும் ஈடுபடவில்லை. வரலாற்றுக் கதைகளை எழுதிய ஆரம்பகால எழுத்தாளர்களும் ஒரேரு கதைகளுடன் இம் முயற்சியை நிறுத்திக்கொண்டதும் குறிப்பிடற்பாலது. இங்கும் வாகரைவாணனின் வரலாற்று முயற்சிகள் வெறுமனே சம்பந்தப்பட்ட வரலாறுகளின் தகவல்களைத் தருவதோடு மட்டுமே நின்று விடுகின்றன.

வரலாறுகளை சாமானியமாகக் கூறுவதற்கும் அவற்றினைக் கலைப்பொருளாக உருமாற்றுவதற்கும் லித்தியாசமுண்டு. உண்மையான வரலாறு ஒன்றை ஒரு கதாசிரியர் தமது கலைத்திறனாலேயே இலக்கியமாக உருவாக்க முடியும் என்பதனை வரலாற்றுக் கதைகளை எழுத முற்படும் வாகரைவாணன் போன்றவர்கள் மனதில் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

சமூகப் பிரச்சினைகளைக் கூறி நிற்கும் ஒன்பது கதைகளிலும் மனதைப் பிடித்துக்கொள்ளும் வகையில் எழுதப்பட்ட கதையாக 'யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பெத்தலகேம்' என்ற கதையைக் குறிப்பிடலாம்.

வலிகாம இடப்பெயர்விற்போது ஒரு நிறைமாதக் கர்ப்பிணிப்பெண் படும் அவலத்தினை எளிதான வசன நடையுடன் கதையாகக் கூறியிருக்கிறார் ஆசிரியர். ஆனாலும், து.வைத்திலிங்கம், கே.ஆர்.டேவிட், தாமரைச் செல்வி போன்றோர் இந்நிகழ்வின் பின்னணியில் எழுதிய கதைகள் ஏற்படுத்திய அதிர்வினை இக்கதை ஏற்படுத்தியதா என்ற கேள்வியும் மனதில் எழாமல் இல்லை.

'இது ஒரு இருண்ட காலம்' கதையில் வரும் "இது கர்மவினை. கடவுளாலும் இன்றய நிலையை மாற்ற முடியாது போலிருக்கு" என்ற வரிகளும், "வானமும் கறுக்கின்றது.... வெளிக்குமோ என்னவோ?" என்ற,

கதையின் இறுதி வரிகளும் போராட்டப் பிரதேசங்களில் வாழும் மக்களின் விரக்தி மனோநிலையினை உயிர்ப்புடன் கூறி நிற்கின்றன.

அழகிய அட்டை, தெளிவான அச்சுப்பதிப்பு, நேர்த்தியான நூல் அமைப்பு என்ற எவ்வித அமிசமுமே இல்லாது 'அரசி உலக நாச்சியார்' வெளிக்கொணரப்பட்டிருக்கிறது. உண்மையில் ஒரு நூலினது கனதி நிர்ணயிக்கப்படும் போது இருபது சதவீதம் இத்தகைய அமிசங்களும் கருத்திற் கொள்ளப்படும் என்பதனை நூலாசிரியர்கள் கவனத்தில் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

- தினக்குரல்

பொன்னாச்சி பிறந்த மண்

வெற்றிவேல்
விநாயகமூர்த்தி

மட்டகளப்பு மண்ணின் மேற்றிசையாக படுவான் கரை எனக் குறிப்பாக அழைக்கப்படும் பிரதேசத்தினை மையங்கொண்டு கலாகுரி வெற்றிவேல் விநாயகமூர்த்தி எழுதிய சில கதைகளின் தொகுப்பான 'பொன்னாச்சி பிறந்த மண்' நூலினைப் படிக்கும் போது மண்வாசனை இலக்கியங்கள் பற்றிய ஆசிரியரின் உள்ளார்ந்த தேடலும், ஆர்வமும் மனதை கவ்வவைக்கின்றன.

"மாறிவரும் மட்டக்களப்பு தமிழகம்" (வரலாற்று ஆய்வு), "பாட்டும் விளையாட்டும்" (கிராமிய இலக்கியம்) உட்பட ஆறு நூல்களை முன்னர் எழுதியிருக்கும் வெற்றி வேல் விநாயக மூர்த்தி "வெற்றி மகன்" என்னும் புனை பெயரிலேயே "பொன்னாச்சி பிறந்த மண்" சிறுகதைத் தொகுதியினைத் தற்போது அறுவடை செய்துள்ளார்.

“யப்பாண்காறன் குண்டு போட்டான், 57ஆம் ஆண்டு கழுத்தளவு வெள்ளம் புரண்டோடிச்சி, 77ஆம் ஆண்டோ, 78ஆம் ஆண்டோ கடும் புசல் அடிச்சிது. ஊடுவளவுட்டு ஒள்ளுப்பமும் (வடமராட்சியில் இச்சொல் ஒல்லுப்போல என்ற வழக்கிலுள்ளது) அசையல்ல. அசலூர்கெல்லாம் போகல்ல. இப்ப நம்மட நாடு என்ன பாடுபடுகுது? நம்மட புள்ளைகளுக்கு நாட்டில் கரிசனை இல்ல. நாலான பக்கமும் நாயாக ஓடும் காலமாச்சி” என்று நாட்டின் சமகால நடப்புகளைக் கூறி; “இந்த பொறந்த மண்ண உட்டிற்றுப்போவனா நான்? பொற நாட்டுச் சம்பாத்தியம் பொறந்த நாட்டுக் கால் தூசி” எனச் சூளுரைத்த பொன்னாச்சிக் கிழவி, சொல்லிய சில நிமிடங்களிலேயே வானில் பறந்த ‘ஹெலி’ யில் இருந்து வந்த சன்னம் பட்டு அதே மண்ணில் தங்கப் பூத்தோடும் சரடும் பளபளக்கச் சரிந்து விழும் நிதர்சன சம்பவங்களை விளக்கும் ‘பொன்னாச்சி பிறந்த மண்’ என்ற மகுடக் கதையிலும் சரி; பிற பதின்மூன்று கதைகளிலும் சரி; படுவான்கரைப் பிரதேசத்தின் மண்வாசனைச் சொற்களோடு அப்பிரதேச மக்களின் வாழ்வியலைத் தவிர, வேறென்ன அமிசங்கள் வாசகரை அதிசயப்பட வைத்தன? என்ற வினாவே மனதில் எழுகின்றது.

ஒரு பிரதேசத்தின் வாழ்க்கை முறைமை, பழக்க வழக்கம், பேச்சு மொழி, பிரச்சினை போன்றவற்றை ஒட்டு மொத்தமாகச் சித்திரிப்பதோடு அப்பிரதேசத்தின் பால்

வாசர்களது கவனத்தை ஈர்த்து எழுத்தாளன் தன் மனதில் ஆழப்பதிந்தவற்றைக் கலையழகுடன் வெளிக்கொணரு மிடத்தே தான் பிரதேச இலக்கியங்களின் வெற்றி உணரப்படுகிறது. அத்துடன் சிறுகதையில் முன்னதாகவே நிறுவப்பட்ட ஒரு நோக்கம் அல்லது திட்டத்திற்கு இசைய இராத எந்தச் சொல்லும் போக்கும் இடம்பெறலாகாது. சிறு கதை எழுதுவதற்கு ஒரு தேவை எழவேண்டும். ஒரு பொருளையோ, நிகழ்ச்சியையோ குறித்து தன் மனதில் ஆழப் பதிந்தவற்றையோ, தன் புலன்கள் உணர்ந்தறிந்த ஏதேனுமொரு விஷயத்தைப் பற்றியோ கலையழகுடன் வெளியிடத் தூண்டும் ஒரு உணர்வு ஏற்பட வேண்டும்.

வாழ்த்துரை கூறியிருக்கும் செழியன் ஜே. பேரின்ப நாயகம் மற்றும் நூலிற்கு முன்னுரை எழுதியிருக்கும் கண.மகேஸ்வரன் முதலானோரும் வெற்றிவேல் விநாயக மூர்த்தியின் படைப்பு எதிர் காலத்தில் சமூக நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் அளவிற்கு வலுவானதாக அமைய வேண்டும் என்ற கட்டாயத்தினையே வலுயறுத்தி யுள்ளார்கள். இவற்றினைக் கருத்தில் கொள்ளுமிடத்து மற்றைய ஊடகங்களைப் போலவே சிறுகதை இலக்கியத்திலும் ஆசிரியர் 'வெற்றி மகனாக' நடை போட இயலும் என்பது திண்ணம்.

- தினக்குரல்

கலையாத மேகங்கள்

ஒலுவில் அமுதன்

'IDனக் கோலம்', 'மரணம் வரும் வரைக்கும்' ஆகிய கவிதைத் தொகுதிகளின் ஆசிரியரான 'ஒலுவில் அமுதன்' என்ற புனை பெயரில் எழுதும் ஆ. அலாவுதீன் (வங்கி அதிகாரி) எழுதிய பதினைந்து சிறுகதைகளின் தொகுப்பினை 'கலையாத மேகங்கள்' என்ற மகுடத்தில் அம்பாறை மாவட்ட முஸ்லிம் லீக் வாலிப முன்னணிகளின் சம்மேளனம் அண்மையில் வெளிக்கொணர்ந்து உள்ளது.

போர், இனப்பூசல், ஏற்றத்தாழ்வு, வெளிநாட்டு வேலை மோகம் போன்றவற்றினைச் சில கதைகள் கதைப் பொருளாகக் கொண்டிருக்க, மதம்மீறிய மணங்கள், சக்தியற்ற பெண்களுக்கு வாழ்வளித்தல், உதவாத கணவனை

தூசாக உதறிவிடும் வனிதையரின் விழிப்புணர்வு என்பவைப் பற்றி இன்னும் சில கதைகள் சித்திரித்து நிற்கின்றன.

இவ்வாறாக கதைகளின் பொருட்கத்தில் பல்லினங் கொண்டு அகலவே கால்பதித்திருக்கும் அலாவுதீன் கதைகளின் கட்டமைப்பு, கலைத்துவம், கையாளப்படும் மொழிநடை, கதை ஏற்படுத்தக்கூடிய தாக்கம், கதைகளின் இறுக்கம் முதலிய அமிசங்களிலும் அக்கறை செலுத்தி யிருந்திருப்பாராயின் தொகுதியின் கனதியினையும் பேணியிருக்க முடியும்.

உதாரணத்திற்கு இங்கு நூலின் மகுடக் கதையாக விளங்கும் 'கலையாத மேகங்கள்' என்ற கதையின் கடைசிப் பகுதியினைக் குறிப்பிடலாம்.

சந்திரா தீர்க்கமான ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்.

“ரேவதி இனி... அடுத்த குண்டு வெடித்தால் உன்னைப் பிடித்துக் கொண்டு போனாலும் போவார்கள்” என்றாள் சந்திரா.

“என்னம்மா நாம் என்ன செய்வது” என ரேவதி கேட்டாள்.

“இப்படி பலியாவதைவிட தற்கொலை செய்து உயிரை விடுவது மேல். ஏன் துயரத்துடன் பயந்து பயந்து

வாழ வேண்டும்? நிம்மதியின்றி ஏன் காலத்தைக் கடத்த வேண்டும்?" என்றாள் தாய் சந்திரா.

“அது தான் சரியம்மா. கத்தரிக்கன்றுக்கு அடித்த நஞ்சு கொஞ்சம் இருக்கு. இரண்டு பேரும் குடிச்சிற்று நிம்மதியாக தூங்குவோம்” என்றாள் ரேவதி. இருவரும் அன்று மதிய நேரம் நஞ்சை அருந்தி தரையில் சரிந்தார்கள்

போர் நிகழும் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு தாயினதும் மகளினதும் கொந்தளிப்பு நிறைந்த மனநிலையினை கதாசிரியர் மேற்படி சித்திரிப்பின் மூலம் காட்ட எத்தனித்துள்ளார்.

ஆனால் இச்சித்திரிப்பு வாசிப்போர் மனதிலே ஓர் அதிர்வினை ஏற்படுத்துவதற்குப் பதிலாக கீழ்க்காணும் வினாக்களையே எழு வைத்தன. இக்கதை ஏற்படுத்தக் கூடிய தாக்கம் என்ன? மேற்படி பகுதியில் கையாளப் பட்டிருக்கும் உரையாடல் மற்றும் மொழிநடை இயல் பானதா? கலைத்துவத்தினை இங்கு காணமுடிகிறதா?

பெரும்பாலான கதைகளின் முடிவில், தான் சொல்ல வந்தவற்றை அல்லது வாசகரின் மனதில் இயல்பாகவே எழவேண்டிய எண்ணங்களை அப்படியே ஓர் இரு வரிகளில் குறிப்பிட்டிருப்பதும் கதைகளின் வெற்றிக்குத் தடைபோட்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக “யுத்தம் பல வழிகளிலும் உயிர்களை உறிஞ்சிக் கொண்டு வருகிறது. யுத்த மேகம் கலையாதா? சமாதானம் இனி வராதா?

இதுதான் இன்றைய மாந்தர்களின் எதிர்பார்ப்பு. நிறைவேறுமா?" என மேற்படி கதையின் இறுதியாயமைந்த வாசகங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

சமுதாய சிக்கல்களைச் சமுதாயப் பார்வையுடன், ஆழமானதாக அதேசமயம் ஆற்றலுடன் வீச்சுமிக்கதாக வெளிக்கொணருமிடத்தே ஒரு படைப்பின் வெற்றி நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. வாழ்வியலை யதார்த்தமாகக் காணத்துடிக்கும் உத்வேகங் கொண்ட கவிஞர் ஒலுவில் அமுதன் சிறுகதைத் துறையில் உண்மையான தேடலினை சமுதாயப் பொறுப்புடன் மேற்கொள்ளுமிடத்து தரமான சிறுகதையாசிரியராகத் தடம் பதிக்கும் வாய்ப்பு நிறையவே உண்டு என்ற நம்பிக்கையினை மட்டுமே அவரது கன்னி முயற்சியான 'கலையாத மேகங்கள்' ஏற்படுத்தியுள்ளது.

- தினக்குரல்

குமுறுகின்ற எரிமலைகள்

மரீனா இல்யாஸ்

‘**கெ**ன்னிலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள்- ஓர் ஆய்வு’ எனும் மரீனா இல்யாஸ் எழுதிய ஆய்வு நூலினைச் சில காலங்களுக்கு முன்னர் வெளியிட்ட கல்ஹின்னை தமிழ் மன்றம் அவர் எழுதிய ‘குமுறுகின்ற எரிமலைகள்’ எனும் சிறுகதைத் தொகுதியைத் தற்போது வெளிக்கொணர்ந்துள்ளது. இதில் மரீனா எழுதிய பதினொரு சிறுகதைகள் உள்ளடங்கியுள்ளன. ‘பாறையில் பூத்த மலர்’ எனும் தொடர் நாடகத்தின் மூலம் ரசிகர் மத்தியில் பெரிதும் அறியப்பட்ட மரீனா இல்யாஸ் எழுதிய சில கவிதைகள் ‘அரும்புகள்’ என்ற கவிதைத் தொகுதியில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் சிறப்புப் பட்டம் பெற்ற மரீனா ஒரு ஆங்கில ஆசிரியை என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

பெண்ணியம் பற்றிய கருத்துக்கள் முனைப்புப் பெறத் தொடங்கியுள்ள இக்கால கட்டத்தில் பெண்களின் அவல வாழ்வு நிலையினை, அடிமைத்தனத்தினை, உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பினை தமது கதைகளின் மையப் பொருளாக வைத்து மரீனா போன்றவர்கள் கதைகளைப் புனைந்து வருவது பெண்ணிலைவாதத்திற்கு மேலும் உரமூட்டுவதாகவே அமைகின்றது.

இந்த வகையில் மரீனாவின் எழுத்துக்கள் எத்தகைய பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியுள்ளன என்பதை எடை போட அவரது கதைகளுள் ஒன்றினை உசாத்துணை கொள்வது அவசியமாகின்றது. தொகுதியில் ஐந்தாவதாக இடம்பெற்ற விடிவைத் தேடி.... என்ற கதையின் சாராம்சம் இது....

“நேற்று எங்க வீட்டுல எல்லோரும் போய் பொண்ணு பார்த்திட்டு வந்திருக்காங்க. பொண்ணு அழகா இல்லைன்னாலும் நிறைய சொத்து சுகம் இருக்காம். கூடிய சீக்கிரத்துல கல்யாணத்துக்கு ஏற்பாடு செஞ்சிடு வாங்கண்ணு நினைக்கிறேன்.”

நிஸாம் சொன்னது நிஜமாகவா? அவன் சொன்னது பொய்யாகக்கூடாதா என்ற ஆதங்கம் ஷாமிலாவுக்கு.

“இணிக்க இணிக்கப் பேசி என் இதயத்தைக் கவர்ந்திட்டு இப்ப இதயமே இல்லாத மாதிரி பேசறீங்களே.

உங்க பேச்சை நம்பி நான் கட்டின கனவுக்கோட்டையெல்லாம் கண்ணீரில் கரைந்து விழுத்தான் வேணுமா?"

ஷாமிலாவின் கதறல் அவனில் எந்தவித பாதிப்பையும் ஏற்படுத்திவிட்டதாகத் தெரியவில்லை. அவன் சாதாரணமாகத்தான் பேசினான்.

"ஏழைகள் என்றால் அவர்களுக்கு உணர்ச்சிகள் இல்லையா? ஆசைகள் இல்லையா? தன்மானம், சுய கௌரவம் எதுவுமே இல்லையா? பணமிருந்தால்தான் இவைகளுக்கு மதிப்பு அளிக்கப்படுமா?... பணத்துக்காக மட்டுமே உறவு கொண்டாடும் இந்த அற்ப ஜீவனையா நான் உள்ளத்தில் உயர்த்தி வைத்துப் போற்றி வந்தேன்..." என்று அவளின் அடிமனது அவட்டிக் கொண்டது.

"பணம்...பணம்...பணம்" என்று அவளது உதடுகள் கனவிலும் பிதற்றின. முடிவு? வீட்டுப் பணிப்பெண்ணாய் ஷாமிலா வெளிநாடு செல்லத் தீர்மானித்துவிட்டாள்.

இந்த ஷாமிலாவைப் போலவே, "கல்யாணம் பண்ணிக்க வசதியில்லாட்டி கன்னியா வாழ்ற உரிமை கூட நமக்கில்லை பார்த்தியா? பெண் விடுதலை பேச்சளவுல மட்டுந்தான் இருக்கு" என மணமுடிக்காது தாய்மை நிலையடைந்து எரிமலையாகக் குமுறி வாக்குமூலம் கொடுக்கும் இந்து; இன்னும்; அழகற்றவளாகப் பிறந்ததால் வாழ்க்கை கிட்டாது தன்னையே மாய்த்துக் கொள்ளும் பரிமளா, என மொத்தத்தில் அபலைப் பெண்களின் ஊமை உணர்ச்சி

களுக்கு மொழியில் உருவங்கொடுக்க முனைந்துள்ளார் மரீனா.

மரீனாவின் இக்கதைகளைப் படிக்கும்போது; பெண்ணியம் பற்றி தமது கதைகளில் அதிகமாகவே பேசியவர்கள் என்ற பட்டியலில் ஈழத்தமிழில் விவாதமற்ற உதாரணங்களாகத் திகழ்பவர்களான பவானி ஆழ்வாப் பிள்ளை (கடவுளும் மனிதரும்), தாமரைச் செல்வி (அழுவதற்கு நேரமில்லை) கோகிலா மகேந்திரன் (மனித சொருபங்கள், முரண்பாடுகளின் அறுவடை, அறிமுக விழா, பிரசவங்கள், வாழ்வு ஒரு வலைப் பந்தாட்டம்), மண்டூர் அசோகா (கொன்றைப் பூக்கள், சிற கொடிந்த பறவைகள்), பத்மா சோமகாந்தன் (புதிய வார்ப்புகள், கடவுளின் பூக்கள்), யோகா பாலச்சந்திரன் (யுகமலர்), கவிதா (யுகங்கள் கணக்கல்ல) போன்றோரது சித்திரிப்புகள் கண்முன் திரையோடுகின்றன. இவர்களது கதைகளில் வரும் நாயகிகளின் உளக்குமுறல்களுக்கும் மரீனா இய்யாஸின் கதைகளில் வரும் பெரும்பாலான நாயகிகளின் மனப்போராட்டங்களுக்கும் ஏறத்தாழ பின்னணி ஒன்றுதான். ஆனால் வருடங்கள் பல கடந்தாலும் மேற்படி கதைஞர்களது கதைகள் இன்னமும் நினைவில் நிற்பதற்கான காரணங்கள் என்ன?

பெண் விடுதலை பற்றிய வேட்கையும் அதற்கான ஏக்கங்களும், தவிப்புகளும் மட்டும் பெண்ணிய சித்திரிப்புகளின் வெற்றிக்குப் போதுமானதாக அமைந்து விடாது.

மேலாக உருவநேர்த்தி, மொழியழகு, உத்திச் சிறப்பு போன்றவற்றை அவர்களது கதைகள் கொண்டிருந்தாலும் உருவாக்கிய பெண்பாத்திரங்கள் சக்தியும், தைரியமும், துணிச்சலும் நிறைந்தவர்களாகக் காணப்பட்டதாலும் தான் அவர்கள் காட்டிய ஆளுமை இத்துறையில் சிறப்புடன் விளங்கிற்று எனலாம்.

இன்று தமிழின் வாசகப் பரப்பு சருவதேசியத்திற்கும் விரிவடைந்து வருகின்றது. எப்போதும் வாசகன் புதிய படைப்புத்திறனை அனுபவிக்கும் ஆவலுடன் இருக்கின்றான். அதனால் வெளிநாடுகளின் சிறப்பான இலக்கியங்களையும் படித்து தமது கலைப்பதிவுகளை அடர்த்தியானதாகவும் விசாலமானதாகவும் ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டிய ஒரு நிர்ப்பந்தத்திற்கு எமது எழுத்தாளர்கள் ஆளாகுகின்றனர்.

ஆக்கப் பண்பினையும், சிருஷ்டித்திறனையும் உயர்த்துவதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் நன் முயற்சிகள் புதிய சகத்திரத்தில் புதியகரு, புதிய சொல், புதிய நடை, புதிய வடிவம் கொண்டு புத்திலக்கியம் படைக்கும் இலக்கிற்கு எம்மை அழைத்துச் செல்லட்டும்!

- தினக்குரல்

6

நூலாசிரியரைப் பற்றி...

‘படைக்கும் ஆற்றலுடன் படைப்பு நுட்பங்களையும் வேலோன் அறிந்து வைத்திருக்கின்றார். இதனாலேயே திறனாய்வு சார்ந்த பத்தி எழுத்துக்கள் வேலோனின் கைவண்ணத்தில் மெருகும், ஆழமும் கொண்டு காணப்படுகின்றன.’

இந்நூலாசிரியர்

- **K.S. சிவகுமாரன்.** இரத்தினவேலோன்

‘சிறுகதை, நாவல், கவிதை எனும் தளத்திலிருந்து ஒரு வித்தியாசமான தளத்தினை நோக்கி வாசகர்களை இட்டுச் செல்ல முனையும் இந்நூலின் வரவு ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு துணைபோக வல்லது என்னும் ஒன்றே இதன் முக்கியத்துவத்திற்குச் சான்று பகர்கிறது.’

- **தெளிவத்தை ஜோசப்**

‘அண்மைக் காலத்தில் சிறுகதைத் துறையை இவ்வளவு பெரிய பரப்பளவில் மதிப்பிட்டுப் பதிவு செய்தவர் இரத்தினவேலோன் ஒருவராகத்தான் இருக்க முடியும்.’

- **லாக்டர் M.K. முருகானந்தன்**

‘ஈழத்தில் வெளியாகும் நூல்கள் பற்றிய விபரங்கள் பலவற்றையும், ஈழத்தின் படைப்பாளிகள் பற்றிய விபரங்கள் பலவற்றையும், ஈழ இலக்கியத்தின் வரலாற்றின் முக்கியமான விடயங்கள் பற்றிய சில விபரங்களையும் இந்நூல் கொண்டிருக்கின்றது.’

